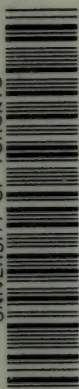
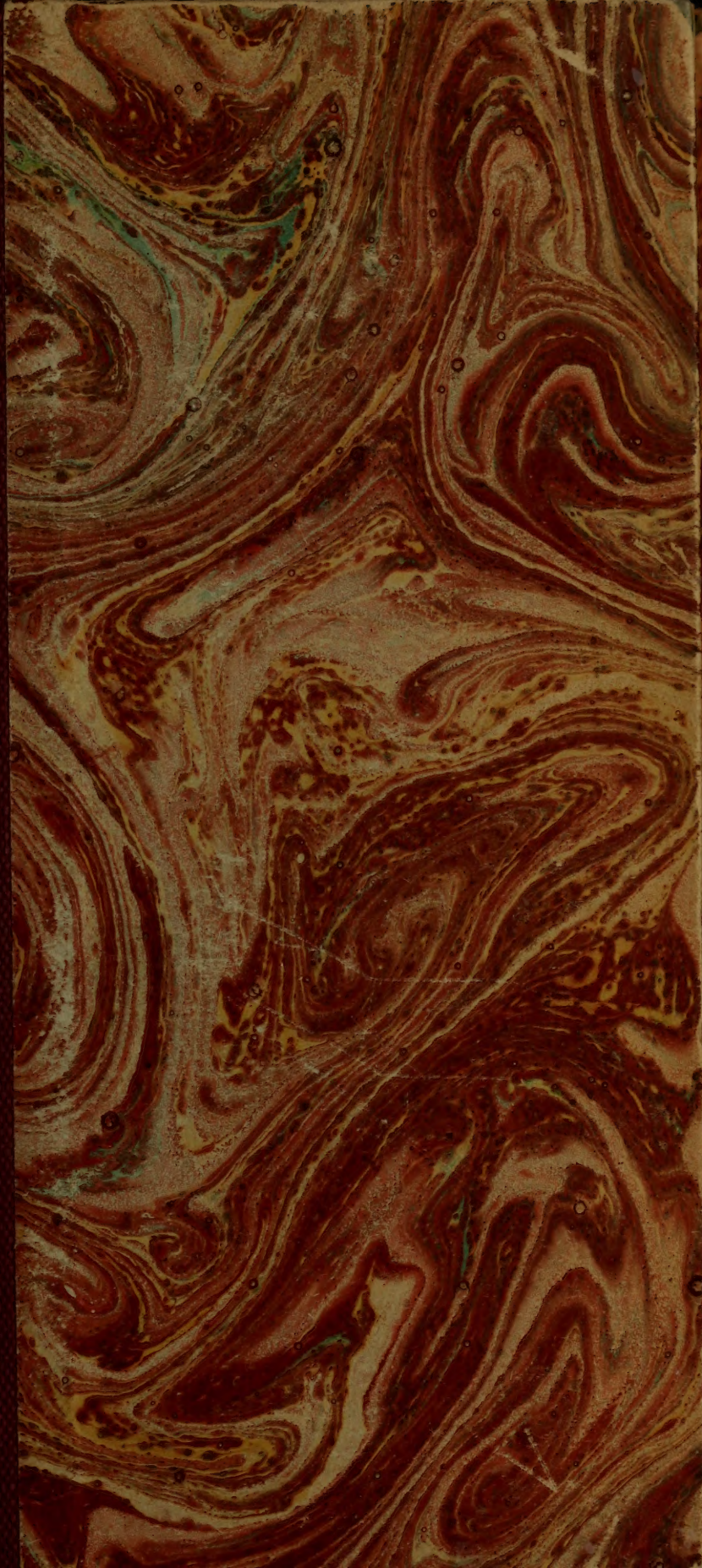
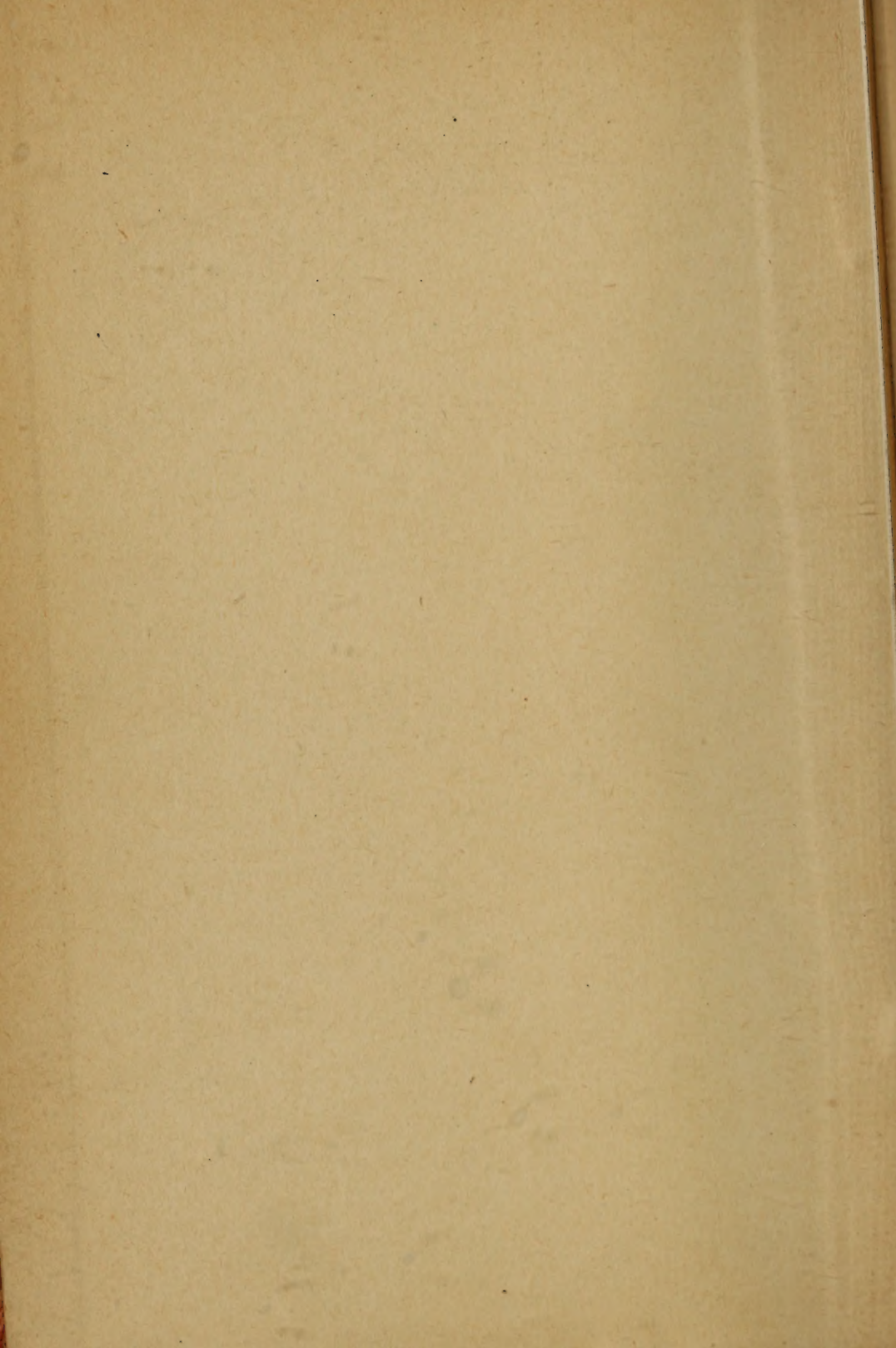

UNIVERSITY OF TORONTO

3 1761 01329888 0

TRACTATUS GRAECI
DE RE METRICA
INEDITI

22
/ 6

(NOUVELLE COLLECTION DE TEXTES ET DOCUMENTS
publiée sous le patronage de l'ASSOCIATION GUILLAUME BUDE)

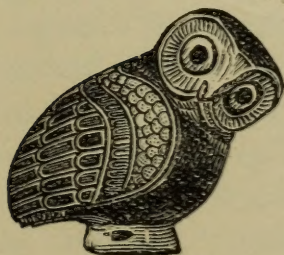
TRACTATUS GRAECI DE RE METRICA

INEDITI;

CONGESSIT, RECENSUIT, COMMENTARIIS INSTRUXIT

W.-J.-W. KOSTER

Gymnasii Erasmiiani Praeceptor.

334322
17. 12. 36.

PARIS

SOCIÉTÉ D'ÉDITION « LES BELLES LETTRES »

157, BOULEVARD SAINT-GERMAIN

1922

Tous droits réservés.

PRAEFATIO

Iam inde a primis studiis metricae arti singulari amore deditus, quaerens, quomodo notitiam meam rei valde intricatae augerem, perspexi hodiernam doctrinam nec sibi constantem nec firmis argumentis nisam nubium multiformium instar pendere ac fluitare, eum autem, cuius opiniones praevaluerunt, *Schroederum* volo, licet ingenii acerrimi impetu multa sagacissime invenerit, tamen iure futuristam metricum, quomodo eum appellavit Italus quidam facetus, nuncupari nec, cum « monstrum horrendum informe ingens » produxerit, quale Aeschylo obtrudit (Aeschyli Cantica², p^a 98 : βίχιν δ' οὐτίκ' ἐξοπλίξει, Aristophanis εἰσιεταεταετλίσσετε (Ran. 1314) dignum), ducem nobis habendum esse. *Wilamowitz* in libro nuper edito (« Griechische Verskunst », ap. Weidmannos, Berol.) hariolationum magis abstinens, versibus ipsis magis intentus, saniora tradit; equidem eam viam secutus sum, quam praeiverunt *Studemund* eiusque discipuli, qui, quae in codicibus sparsae extant reliquiae metricorum byzantinorum, excusserunt et magna cura ediderunt.

Concedo ingenium epigonis istis plerumque deesse, nisi in traditis distinguendis et elaborandis (praesertim in sollertissimis illis de hexametri generibus dissertationibus); attamen putavi alicuius momenti esse historiam metricae artis graecae in levissimis quoque rebus inves-

tigare, quod nisi omnibus scriptiunculis collectis fieri nequit, itaque, cum peregrinandi in Galliam et Italiam occasio mihi data esset, eam avide arripui et bibliothecas Parisiorum, Romae, Florentiae, Mediolani sedulo perscrutatus sum. Antequam autem fructus huius itineris in medium proferam, nonnulla de eis, quae iam innotuerunt, exponere fas est.

Ex antiquis metricis tres sunt, qui palmam obtinent: *Aristoxenus*, *Heliodorus*, *Hephaestio* (Longinus in Prolegomenis ad Hephaestionem, ed. Consbruch p^a 81). De Aristoxeni studiis metricis (harmonica et rhythmica habemus) nihil innotuit, nisi quod Longinus tradit eius exordium fuisse ex litteris; contra Heliodori ex metrorum finibus, Hephaestionis ex syllaba. Nec Heliodori operibus tempus pepercit; quorum tamen reliquiae servatae sunt in Scholiis ad Aristophanem¹, in Enchiridio Hephaestionis eiusque commentatoribus, nec non in variis Byzantinorum opusculis, in primis Choerobosci Exegesi ad Hephaestionem.

Feliciores fortuna usus est ex his tribus recentissimus, Hephaestio, cuius ars ita praevaluit, ut tradita hephaestionea vocari possit. Extat enim integrum Enchiridion, cui annexi sunt duo tractatus breviores Περὶ ποιημάτων et Περὶ σημάτων (ed. Consbruch, Lipsiae MCMVI). Ecce fons, ex quo, quae posterius scripserunt, fluxerunt; inter quos tempore et doctrina proximus *Longinus* philosophus, cui adiungendus *Orus* grammaticus; prioris extant, quae iam laudavimus, Prolegomena; alterum metricae arti operam dedisse testatur Choeroboscus (p^a 212, ed. Consbr.). Ipse *Choeroboscus* commentarios fusos nec fruge carentes conscripsit.

1. Edidit inter cetera scholia antiquiora metrica aristophanea J.-W. White in « The Verse of Greek Comedy », London, 1912.

Inter seros Byzantinos eminent *Demetrius Triclinius*, vir praeclari ingenii, iure laudatus a Wilamowitzio (« Einleitung in die Gr. Tragoedie », Berol. 1910, p^a 195). Ille poetas multifarios, quibus operam dedit, secundum metricae leges emendavit ac scholiis explicavit, signum syllabae communis invenit, praefationem de metris ad Pindarum scripsit (vide Boeckhii Pindarum II, p^a 14), auctor Tractatus Harleyani habetur (ed. Studemund, in Ind. Lect. Hib. 1887-1888, Vratislav.). *Tzetzae* fratres versus de re metrica composuerunt (ed. Cramer in Anecd. Paris. et Oxon.), *Helias* et *Isaac Monachus* (ille in Studemundi Anecd. Variis I, hic in Bachmanni Anecd. Gr. II) capita notissima retractaverunt, *Io. Botaniates* et *Psellus* carmen de metro iambico pepigerunt (in A. V. Studemundi), *Trichas* paraphrasin Enchiridii Hephaestionis scripsit (ed. Consbr.).

Maximi momenti autem sunt *Scholia Hephaestionea* et *Appendices Dionysiaca* et *Rhetorica*.

Scholia Hephaestionea inde a *Westphalio* (in ed. Hephaestionis, Lips. 1866) in duas classes A et B divisa leges apud Consbruchium in ed. Heph.; ex quibus maxime huc facit *liber V Scholiorum B*, quippe quem Byzantini semper ubique retractaverint. Huic similes sunt congeries, quae inter scholia ad Dionysium Thracem nec non ad Hermogenem extant, quas nomine supra adhibito induit ac Hephaestioni adiecit *Consbruch*.

Anonymorum ceterorum praestantissimi sunt *Anon. Ambrosianus* post *Keilium* in *Analectis Grammaticis* et *Nauckium* in *Lexico Vindobonensi* editus a Studemundo in *Anecdotis Variis*; *Tractatus Harleyanus*, de quo supra dixi, quem primus edidit *Gaisford* in edit. altera Hephaestionis; *Pseudo-Hephaestio*, quem e Studemundi schedis publici iuris fecit commentariis adiectis *II. Zur Jacobsmuehlen* (Diss. Philol. Argentorat. X). Praeter

hunc permulti magistri opuscula sua nominibus grammaticorum celeberrimorum ornaverunt; vide Praefationem meam ad Nicetam.

Accuratius rem perscrutanti praesto est conspectus tractatum in initio editionis Ps. Hephaestionis; Studemundi eiusque discipulorum operum in initio Praefationis Consbruchii ad Hephaestionem; denique *Krumbacheri* in *Historiae Litterarum Byzantinarum* capite de scriptoribus metricis.

Haec cum typis expressa ac ingenio virorum doctorum munita existunt, ex nondum notis, quae maximi momenti videbantur, praefationibus, varietate lectionum, commentariis instructa editurus sum, huic rei prae ceteris consulens, ne confusio oriatur rebus multifariis sine discrimine coacervatis, nec quicquam, nisi quod ad rem pertineat, curans; quam molesta sit via contraria, Studemundi *Anecdota* demonstrant.

Et aliam rem demonstrant: anecdota saepe anecdota non esse. In hac tanta studiorum amplitudine fieri vix potest, quin in libello aliquo paucis noto iam edita sint, quae quasi primus oculis gentis doctae subiecturus eras. Ipse Studemund, per multos annos hoc agens, ut reliquias metricorum omnes complecteretur, bis peccavit, cum Pselli a Nauckio (in « *Mélanges Gréco-Romains* », II), tum Io. Botaniatae a *Couigny* (in « *Annuaire de l'Association* », a. 1875) editum carmen velut novum exhibens. Cum et ceteri tractatus, quos sub titulo anecdotorum coegit, maxima ex parte iam editi fuerint, sed ab illo demum ea cura, quam par est adhibere, re vera anecdota perpauca manent.

Ergo, si et ipse peccavero, precor, ne nimis irascantur, quos editionis principis gloria privarim nescius ac nolens; fruantur potius lectionibus, quas novas ac fortasse bonas a me erutas operi suo addant.

Restat, ut eis viris, qui me studio ac benevolentia sibi obstrinxerunt, cum Lugduni Batavorum, dum virorum cl. doctrina erudior, tum in itinere, qui bibliothecarum praefecti me ad thesauros sibi creditos admiserunt, gratias agam. Inter priores te, promotor aestumatissime, cl. *Vürtheim*, cum propter hoc ἀρεσιεσις studium, quo iuvenili ardore saepe in contrariam partem tendentem ab inepta verborum iactatione ad rectam philologandi viam compulisti, tum prae amore, quo semper mihi adfuisti, nomino; nec non, qui rude donatus, nondum defessus, flagranti studio latinitatem tuetur, cl. *Hartman*; at cl. *Van Gelder*, historiae cultori sapientissimo ac doctissimo, et cl. *Bolland*, philosopho Batavorum celeberrimo, gratias agendi facultatem fata non dederunt.

Parisiis autem v. cl. *Théodore Reinach* summa benevolentia et comitate me excepit neque postea unquam mihi defuit; tunc *Gédéon Huet*, Bibl. Nationis bibliothecarius, nuper multis flebili morte abreptus, quo studio patris clari in litteris neerlandicis nominis civibus adesse solebat, et me adiuvit. Romae Instituti Historici Neerlandici ab actis, v. d. *Hoogewerff*, nec non sub-praefectus Bibliothecae Vaticanae, mons. *Mercati*; Florentiae, qui Laurentianae praefecti sunt; Mediolani Ambrosianae rector mons. *Bianchi* grato animo nominandi.

Quorum omnium opera, si quid dignum hac litterarum luce protuli, non minima ex parte factum esse pro certo habeo.

Amstelodami, A. D. MCM XXII.

TRACTATUS URBINAS

Prima notitia huius dissertationis extat apud Studemundum (A. V. p^a 185 in calce), nihil certum tradentem ac tres codices indicantem (Hauniensem 1965, Ambrosianum A 110 ord. sup, Parisinum 2760). Apographum hauniense ab illo factum inspexit Voltz (De Helia Monacho etc. p^a 47, in Diss. Phil. Argentorat. XI), cum demonstraret eum, qui sub nomine Draconis Stratonicensis (quem Iac. Diassorinum Rhodium fuisse Leop. Cohn in « Philol. Abh. Martin Herz — dargebracht », Berol. 1888, p^a 133, sqq, probavit, cuius manum cum in « Draconis » libelli tum in « Philemonis » lexici unico codice deprehenderat; ergo utriusque auctor iure habetur. Fuit autem Lutetiae circa a. 1550 una cum Demetrio Palaeocappa, Violarii Eudociae auctore, quocum Paris. 2580 conscripsit; occisus est a^o 1563 Cypri, postquam coniurationem contra Venetos fecit) varios metricos scriptores compilasset, et nostrum tractatum dissertationi inseruisse (p^a 142, 18-161, 18 ed. G. Hermann, Lipsiae 1812).

Ipse, postquam codicem Parisinum mendis scatentem transcripsi, Romae in Bibliotheca Vaticana traditionem genuinam inveni, quam mihi praebuit cod. Urbinas, unde nomen sumpsi tractatui anonymo imponendum.

Est quidem codex ille n° 151, chartaceus, sⁱ XIV, ex foll. 387 constans; singuli folii dimensiones sunt 14, 2 × 21, 7, spatii exarati autem 10, 3 × 15, 2, in 31 versus distributi. Praecedunt textum tria folia, quorum primum vacuum chartaceum, contra alterum et tertium membranacea, illud manu

novicia titulum exhibens : « Maximi Planudae | Nicephorae Gregora | et alia opuscula grammatica », hoc coronam ornamentis foliaceis circumdatam, pictam coloribus violaceo, aureo, coeruleo, qualem et in n° 257 invenes, ubi pendet inferne tessera gentilicia ducum Urbini.

Post Νικηφόρου τοῦ Γρηγοῦ ἐπὶ τῆ τελευτῆ τοῦ θείου (ῥ) λογοθετοῦ μονοῦδία (fol. 1 r°-4 v°) et διάλογος περὶ γραμματικῶν ζητημάτων Planudis (fol. 5 r°-87 r°) absoluta sequitur περὶ ὀρθότητος συντάξεων τοῦ Γλυκέως (fol. 91 r°-116 r°), vacuis relictis, quae intercedunt, foliis tribus.

Reliqua miscellanea omnia enumerare longum est ; sunt magna ex parte tractatus anonymi de grammatica agentes. Denique foll. 337 r°-345 r° leguntur, quae huc faciunt.

Subscriptio haec post eclogam anonymam (quae re vera Thomae Magistri est) dictionum atticarum (inc. αἰχμάλωτων ποῖω καὶ αἰχμάλωτος γίνομαι) invenitur : ἐτελειώθη τὸ παρὸν βιβλίον, διὰ χειρὸς ἕμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ Ἰωάννου, τοῦ ὀδεῖνος (fol. 304 v°).

Manus variae ; ι subscriptum deest ; littera β interdum forma q. d. cursiva scripta.

Alterum codicem, quem iam nominavi, nempe Parisinum 2760, chartaceum, obiter tangam, cum parvi momenti sit. Scriptura mendosa, titulos et initiales rubricatas exhibens, ι-subscriptum plerumque admittens, s^o xvi sine dubio adiudicanda est ; notavi formam litterae β, quam alibi non inveni : β ita ductae, ut semi-circulus inferior in plenum crescat. Foll. 1 r°-18 r° continent tractatum metricum, hic illic in margine rubro repetitis nominibus rerum, de quibus agitur, sive titulis brevioribus additis ; aut atramento pallidior correctionibus appositis. Reliqua interiectis paginis quattuor vacuis, Γαληνοῦ εἰς τὸ περὶ χυμῶν | Ἱπποκράτους ἢ περὶ | καιρῶν, addita versione latina, cui titulus hic extat : « Galeni in Hippocratē de | humoribus vel de tempeſtiva humo | rum medicatione, opus, inter | prete et illustratore Nicolao Vigereo | Melodunensi φιλιάτρῳ », initium : « Quemadmodum ad orbis totius fabricam. »

Tertium excussi Ambrosianum A 110 ord. sup, chartaceum, sⁱ xv-xvi, de quo breviter Studemund (A. V. p^a 185 in calce). Compositus est ex variis partibus scriptis aut typis expressis; haec ex duobus libellis latinis, nempe « Phalaridis Epistulae a Francisco Aretino curata (!) », dedicato ill. principi Malatestae Novello de Malatestis; et « Disticha Catonis », quibus hic finis impositus: « Explicit Catonem Impressus Cusenciae | Anno Nativitatis | M CCCC. LXXVIII : | Die Vero xxiii mensis Februarii : | Regnante Serenissimo Rege Ferdinando : | Laus : Deo : | Gratias : Octavi Anus¹ Salomonius de Manfredonia »; illae, graecae omnes, typis expressa praecedunt ac continent primo loco Phalaridis Epistulas, tunc nonnulla de prosodia (foll. 48 v°-50 r°), denique excerpta metrica, in primis ex nostro tractatu (f. 50 v°); quae excipiunt capita illa trita ex Scholiis B in Hephæstionem desumpta, ea forma, quam Appendicem Dionysiacam vocant, tradita, quibus nonnulla cum in textu (i. a. excerptum ex Helia Monacho, de quo Stud. l. cit.) tum in calce adduntur; notatu digna alio loco dabo. Cuncta unius hominis nunc diligenter, nunc cum socordia scribentis esse videntur, qui et in libellis typis expressis nonnulla adnotavit, ita ut appareat manuscriptum post confectum esse. I-subscriptum fere deest.

Reliquos tres codices, quos cognovi, non vidi.

Unus est Hauniensis 1965, chartaceus, sⁱ xv-xvi, quem Stud. l. cit. indicat auctore Carolo Graux. De hoc codice, quominus certa proferam, impedit exilitas notarum, quas de codicibus Hauniae servatis Graux dedit; haec in ed. ultima post mortem summi viri auspiciis Ruellii confecta² extant:

« In quarto. — En papier. — De la fin du xve siècle. — De 908 pages cotées. » Emptus dicitur Venetiae a^o MDCLXVI a Frederico Rostgaard; continere plurimos tractatus de gram-

1. Nempe Octavianus.

2. « Les articles originaux publiés dans divers recueils par Charles Graux. Édition posthume », etc. Paris. Imprimerie Nationale, MDCCCXCIII, p^a 282 sqq.

matica ac metrica scriptos, inter quos multa inedita. Uhlig in notis Grallio missis de variis docte disserit. De eodem codice breviter rettulit Egenolff in Philol. xxxix, p^a 353 sq.

Insunt particulae grammaticae Constantini Lascaris, inest lexicon περι πνευμάτων ex Tryphone, Choerobosco, aliis haustum, quod ad Ammonium Valckenarii legitur. Metrica haec :

P^a 605 : Isaac Monachus Περι μέτρων ποιητικῶν ¹.

P^a 627 : Περι μέτρων. Inc : Δεῖ γινώσκειν, ὅτι τὸ ἥρωϊκὸν μέτρον, ὃ καὶ δακτυλικὸν καλεῖται.

P^a 640 : Περι μέτρων πάλιν. Inc : πυρρίχιος ἐκλήθη, ὃ καὶ δίβραχος.

Excipit p^a 656 Theod. Gazaeus περι ποσότητος.

Ergo p^{ae} 627-656 tradunt, quae huc faciunt.

Reliqui duo Matritae servantur, de quibus Zur Jacobsmuehlen in praefatione editionis Pseudo-Hephaestionis non ea cura ac sollicitudine, quam par est adhibere in re intricata, qualis est tractatum anonymorum nec valde inter se discrepantium expositio. Haec ex Iriartae catalogo comperi :

Matrit. xl codex est foll. 128, duplicis manus, partim membranaceus (sⁱ xiv), partim chartaceus (sⁱ xv), farraginem opusculorum grammaticae ac metricae indolis continens. Derivatus, quod ad partem recentiore[m] attinet, videtur ex altero, Matrit. xcvi, Const. Lascaris manu exarato, ergo sⁱ xv parti ulteriori tribuendo, eiusdem naturae, sed plura exhibente (foll. 252). Hunc praecedentis archetypum fuisse eo probatur, quod inter utriusque communia legitur opusculum ipsius scribae Lascaris περι τρόπων καὶ σχημάτων epistula ad discipulos praemissa, cui subscriptio in xcvi tantum : ἐν μεδιολάνῳ συνετέθη, αυξβ ἔτει, i. e. a^o M CCCC LXII°. Ea quidem ratio intercedit, ut, qui xl composuerit, addiderit multa, corruperit plurima; quod patet cum ex lectionibus

1. Ed. Bachmann in Anecdotis Graecis.

2. A^o M CCCC LXXVI eiusdem ibidem Erotemata primus liber graecus typis expressus.

amborum tractatum Polybii Sardiani de soloecismo et de acyrologia, tum ex collatione tractatus, cui titulus : Ἰδιὰ τίνα πόλεων, exhibentis e. g. in xcν : Ἀργείων αἴσα ἡ μοῖρα ὁ κτύπος, in lx : Ἀργείων, αἴσα μοῖρα : δοῦπος ὁ κύπος (!). Plura dabit Iriarte.

xcv mihi erit Matr. A, lx Matr. B.

Haec de codicibus; nunc de forma, qua traditur tractatus noster, agendum est.

Urbinatem genuinam traditionem servare dixi non tantum propter aetatem, sed vel maxime, quia solus opus integrum exhibet. In aliis vel fine truncatum ac cum aliis capitibus de metrica agentibus coniunctum vel in brevibus excerpta dissectum est. Hoc accidit in Ambrosiano, illud in Parisino ac Matritensibus, nec non, ut videtur, in Hauniensi.

Causa haec est, quod in parte posteriore non iam de metris, sed de affectionibus dictionum sermo est, ita ut magistri undique tractatus metricos excerptes ac compingentes hunc locum a proposito alienum omiserint. Iam periodus extat, qua transitus manifestus est : Περὶ μὲν οὖν τοῦ μέτρου καὶ τῶν κατὰ τὰς συλλαβὰς πάθων εἴρηται· ἤδη δὲ καὶ περὶ τῶν κατὰ τὰς λέξεις αὐτὰς διαληπτέον (p^a 38, vs. 4). Nec miramur homines istos, quae post εἴρηται sequantur, abieccisse, nulla ratione habita de hiatu oratorio manifesto, cum μὲν οὖν praecedens insequenti δὲ privaretur.

Quae dixi, explicant, cur Urbinate titulo carente περὶ μέτρων in P, H, MA, ἔτι περὶ μέτρων in MB, ubi alii tractatus metrici praecedant, operi superscriptum sit, scilicet ab eisdem magistris materiam illam corradentibus.

Iam vero, quae in P titulo imposito : περὶ μέτρων πάλιν sequantur, ipse leges inde a p^a 55, vs. 3; ut res se habeat in Matritensibus, nunc docebo.

Legitur in A f° 168 tit : Περὶ μέτρων, init : Δεῖ γινώσκειν ὅτι τὸ ἡρωϊκὸν μέτρον, ὃ καὶ δακτυλικὸν καλεῖται, ἵνι : περὶ μὲν οὖν τοῦ μέτρου καὶ τῶν κατὰ τὰς συλλαβὰς πάθων¹

1. In initiis etc. ex codicibus vel catalogis describendis etiam vitia retinui.

εἴρηται. Subsequitur f° 175 r° : Περὶ μέτρων πάλιν, init : Πόδες εἰσὶ δισύλλαβοι τέσσαρες· πυρρίχιος, fin : ἡ β' καὶ δ' παλ' ζ' σπονδειον, οἶον· Ζαχαρίου μεγάλου πάγκλυτε κοῦραι. Initium idem est ac appendicis nostrae (p^a 55, vs. 3), finis autem convenit cum p^a 87, vs. 9. Item, quae excipiunt f° 179 v°, tit : Περὶ συνιζήσεως, init : Ὅταν φωνηέντων γένηται ἐπάλληλος προφορά, fin : σείων μελίην πηληιάδαο· ἔστι δὲ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, leguntur in ed. mea inde a p^a 88, vs. 2 ; nec non reliqua, tit : Πότε τίθεται τὸ ἄρθρον, init : τὰ ἄρθρα προεγνωσμένου τινὸς πράγματος, fin : ὁ ἀπολλωνίου υἱός, qui est finis ed. meae.

Eadem recurrunt in B ordine turbato, nonnullis omissis. Ipse Tractatus Urbinas incipit f° 63 r°, tit : Ἔτι περὶ μέτρων, init : Δεῖ γινώσκειν, ὅτι τὸ ἡρωϊκὸν μέτρον, ὃ καὶ δακτυλικὸν καλεῖται (Cf. Z. Jacobsm. p^a 13, cui praesto fuit apographum a^o 1883 a Car. Gallando foliorum 61 v°-63 r° et 68 r°-69 v° confectum ; Iriarte nimis incertus).

Desinit autem f° 67 v° : περὶ μὲν οἶν τοῦ μέτρου καὶ τῶν κατὰ τὰς συλλαβὰς παθῶν εἴρηται. Appendicis pars statim sequitur f° 68 r°-69 v°, tit : Περὶ μέτρων πάλιν, init : Πόδες εἰσὶ δισύλλαβοι δ'· πυρρίχιος, fin : ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα (Cf. Zur Jacobsm. p^a 8 apographum gallandianum secutum). Haec extant in ed. mea p^a 55, vs. 3 ; p^a 77, vs. 1.

Altera pars omissis, quae intercedunt, legitur f° 51-52, initio in medias res incidente : ἡ δ' εἰ ἀνάπαιστον ἢ χορεῖον : μόνον : ἐπὶ πάντος γὰρ μέτρου ἀδιάφορός ἐστιν, vide p^a 83, vs. 3 ; finis cum sollemni convenit : ὁ ἀπολλωνίου υἱός.

Ex eis, quae ex Hauniensi edita sunt, efficio neque hunc ipsum Tractatum Urbinatem integrum exhibere, sed eodem modo ac in P et M metricam eius partem coniunctam esse cum aliis capitibus ; idem docet comparatio cum Ps. Dracone a Voltzio instituta. Initium huius appendicis idem est ac secundi capitis alterorum : (πυρρίχιος ἐκλήθη, ὃ καὶ δίβραχος, p^a 58, vs. 6). De fine nihil legitur ; hoc tantum ex numero paginarum expiscor eum multo plura exhibere quam ceteros huius classis, cum haec ratio inter Tractatus Urbinatis

partem et appendicis, quae utrique communis est, intercedat : in P 19 : 14, in H 13 : 16 ; ergo in hoc uno appendix tractatum ipsum longitudine superet.

Tertia classis uno Ambrosiano efficitur, orta ex cerebro nescio cuius grammatici iam non, ut prior, membra disiecta colligentis, sed corpus in particulas deformes dissecantis¹. Eadem pars praesto fuit, quae et auctori alterius classis ; titulum *περὶ ἡρωϊκοῦ μέτρου* finxit, cum de hoc pede in ipso Tractatu ageret, nec, quemadmodum ceteri, corpus capitibus aliis de aliis metris adiectis componeret ; clausulam *περὶ μὲν οὖν τοῦ μέτρου — εἴρηται* omisit, quippe qui cohaerentiam omnino non curaret. Quae dederit, in annot. critic. videbis. Invenies A bonitate P superare, quod et aliis locis et p^a 12, vs. 5 apparet, ubi verba *ἐνίοτε δὲ καὶ δάκτυλον* habet, quae alter omittit ; contra, quae paulo post leguntur, *καὶ ἀμφοτέρων*, cum P omittit solo U exhibente.

Ergo, cum prima et tertia classis singulo codice traduntur, alterius IV extant. Caput truncatum his omnibus commune ; in appendice conspirant MA et P ; cuius paragraphus prima deest in H, pars media in MB. Omnium principem esse MA facile probatur, cum P, alterum integrum, aetate, ac, opinor, bonitate superet. Accedit, quod in omnibus excepto P opuscula Const. Lascaris leguntur, cum autographus tantum est MA. Equidem puto Lascarem auctorem huius classis fuisse, cuius, cui contingit adire Matritam, opus illud ingens thesaurum iure ab Iriarte nuncupatum, ne negligat.

Tertiam ab altera classi deductam esse frequens Parisini cum Ambrosiano conspiratio docet, quod vel maxime apparet p^a 22, vs. 1, ubi exemplo allato ad positione longam vocalem demonstrandam U habet *ἐλπίς*, ceteri autem *Κάλλιας* ; deinde *πέτρος*, ubi ceteri *μέτρον* (p^a 23, vs. 9) ; in versu homerico *πύργος*, ubi ceteri falso *τῆιχος* (p^a 28, vs. 9).

De ipsius Tractatus aetate nihil certum tradi potest nisi

1. Hoc et in Heliae opusculo factum esse iam dixi.

eum s^o xiv antiquiorem esse; nam cod. Urbinas teste littera β cursiva potius priori quam posteriori huius saeculi parti tribuendus nec ipse pro archetypo habendus est.

Extat locus (p^a 45, vs. 13, ubi vide annot.), quo probatur dissertationem illam de affect. dictionum ante saec. xii compositam esse, sed verisimilius est auctorem Tractatus hanc alibi inventam operi suo accommodasse.

Formam alteram s^o xv antiquiorem non esse ac auctorem Const. Lascarem habuisse supra suspicatus sum.

Recensio tertia, nempe Ambrosiana, a codicis scriptore consuta esse videtur, ergo sub finem sⁱ xv.

Paulo accuratius de uniuscuiusque codicis fide agamus.

Cum iam visus sit U ceteros aetate, integritate, bonitate superare, tamen archetypus non est. Exempla, quae AP propria nominavi, probant alteram recensionem extitisse. Tunc complures loci adsunt, quibus manifesto ceteris superatur.

Lacunam cum A exhibet p^a 33, vs. 14, quam solus P implet; ex vitiis ei ipsi propriis haec adduco:

P^a 22, vs. 1: ὅταν — ἔχουσιν, ubi ceteri recte ἔχουσιν.

P^a 22, vs. 5: ἄν ἰδης, ubi ceteri recte ἄν ἴδοις.

P^a 22, vs. 7: ταῦτόν τὸ ξ̄ δύνανται, ubi ceteri recte τῷ ξ̄.

Plura addere otiosum est; videat, cui libet, varr. lectt.

Alterius recensionis potior, ubi praesto est, A, stultissimis vitiis ex graece nescientium cerebello natis, quibus P abundat, fere carens, nec non hic illic unice verum tradens, e. g.:

P^a 13, vs. 9: οὐτοσὶ ὁ εἷς στίχος, ubi ὁ εἷς om. U, ὁ om. P.

P^a 16, vs. 1: δάκτυλος — ἐνδέων μιᾷ συλλαβῇ, ubi U falso ἐνδέων, P vitiose ἐνδεών.

Neque tamen spernendus P, qui, quamvis erroribus foedatus, hic lacuna (e. g. p^a 14, vs. 7), illic interpolatione vitiatus (p^a 14, vs. 1), tamen non semel unice adeundus est, e. g. p^a 15, vs. 2: τοῦ πλείους σπονδείους ἔχοντος, ubi deficiente A in U legitur falso τοὺς πλ. σπ. ἔχ. : quin solus lacunam implet, quam supra indicavi.

Ps. Draconi praesto fuit totus tractatus, qualis in Urbinatate traditus est; caret autem appendice. Ergo alteram sive tertiam recensioem fontem fuisse falso putavit Voltz (l. cit. p^a 47), cui, quomodo compositus esset tractatus, ignotum erat.

Quaerenti ex Draconis verbis textui adiumentum sitne petendum, apparet haec medio s^o XVI conscripta, ergo ne Parisino quidem anteposenda esse; tunc vero non fideliter rescripta, sed ubicumque fere mutata esse. Iam statim initium apud eum hoc est : Τὸ ἡρωϊκὸν μέτρον, ὃ καὶ δακτυλικὸν ἐπικέκληται· ἡρωϊκὸν μὲν ὅτι Ὅμηρος, ἢ πάντων τῶν ποιητῶν ἀκρότης, κτλ¹, quae vides multum a traditis differre. Etiam iis locis, ubi verba nostri sequitur, multa variat, addit, omittit, plerumque in peius vertens; variis partibus titulos imposuit, ut in P factum est.

Itaque Draconis lectionibus locum in apparatu critico fere non dedi, sed hic illic in annotatione, quae huc spectant, retuli, neve quis putet eum, ubi nihil annotarim, semper cum nostro convenire.

Qualis codex ante oculos habuerit, indicari nequit. Hoc tantum constat hunc primae recensiois fuisse; sed multis locis ab U discedit ac facit cum AP, aut cum A aut cum P solo (vide p^a 27, 28, 29). Ergo lectiones archetypi AP Urbinatis cognatus recepit.

Hanc igitur rationem in textu constituendo secutus sum, ut eis locis, ubi ratio vel usus nihil aliud suaderent, scripturam Urbinatis reciperem, at, ubi discedendum putarem, eius auctoritatem permagni non haberem.

Varias lectiones magna cura collegi, ratus editionem principem imaginem ipsam codicum referre oportere, quibus perditis nihil desideraretur. Ceterum hanc viam praeivit Studemund; qui tamen in hac re meo quidem iudicio nimius fuit. Equidem haec neglexi: primum interpunctionem

1. I. e. initium capitis Περὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ μέτρον Isaaci (Bachm, An. Gr. II, p^a 182).

nisi bis terve, ubi alicuius momenti esset, tunc encliticorum accentum — quid enim iuvat var. lect. ἔξάμετρον ἐστίν? —, deinde praepositionis cum voce sequenti coniunctionem, velut διατί sive ἀναφαιδίμφ ᾤμφ, denique acutum pro gravi aut gravem pro acuto positum. Cetera cuncta dedi.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΡΩΝ¹

Δεῖ γινώσκειν, ὅτι τὸ ἥρωϊκὸν μέτρον, ὃ καὶ δακτυλικὸν καλεῖται, ᾧπερ Ὀμηρὸς τε καὶ Ἡσίοδος, καὶ ἄλλοι

1. Titulum om. U; miniat. P; περι ἡρωϊκοῦ μέτρου A.

Δεῖ γινώσκειν: exordium sollemne magistrorum serio-
ris aevi, e. g. A. V. p^a 193:
Δεῖ δὲ γινώσκειν καὶ τοῦτο,
Anon. Ambr. (A. V. p^a 218):
Μετὰ ταῦτα τοῖνυν δεῖ σε
μαθεῖν, Helias (A. V. p^a 170):
Δέον ἐπίστασθαί σε.

Vitia linguae corruptae
sequioris aevi propria non
correxī, velut γίνεσθαι pro
γίγνεσθαι, pluralis numerus
verbi post neutr. plur. sub-
iectum, etc.

Ὀμηρὸς τε καὶ Ἡσίοδος:
Cf. App. Dion. p^a 313
Consbr: Ἡρωϊκὸν δὲ καλεῖ-
ται τὸ μέτρον, ἐπεὶπερ
Ὀμηρὸς ὁ ποιητὴς τὰς τῶν
ἡρώων πράξεις διεξιῶν
τούτῳ κέχρηται τῷ μέτρῳ.
(Eadem similibus locis, e. g.
Scholl. B p^a 283 Consbr, Ps.
Heph. p^a 102, Anon. Ambr.

II p^a 155 A. V, Anecd. Chis.
p^a 8).

App. Rhet. p^a 340 Consbr:
Ἡρωϊκὸν δὲ ἔστιν, ᾧπερ
Ὀμηρὸς ἐχρήσατο τὰς τῶν
ἡρώων πράξεις διεξιῶν.

Scholl. A p^a 126 Consbr:
Ἰδίως δὲ ἐν αὐτῷ τοῦτο
ἡρῶον προσαγορεύεται ὡς
τῶν ἄλλων πρότερον ἢ ἀρχαιό-
τερον, καθὸ καὶ ἡρώας καλοῦ-
μεν τοὺς τῆς γενέσεως προ-
λαβόντες τὴν τύχην· ἔνιοι
δὲ φασιν, ἐπεὶ τὰ ἡρωϊκὰ
διηγήματα τούτῳ τῷ μέτρῳ
καταμετρεῖται. Δεῖγμα δὲ ἢ
Ὀμήρου ποίησις καὶ Ἡσίο-
δου καὶ ὁ κύκλος πᾶς.

Ergo nostro cum App. Rhet.
nihil de origine nominis dis-
putante etymologice eam a
ἡρώων deducit App. Dion,
Scholl. A etiam ex sensu nobi-
litate.

πρὸ αὐτῶν¹ τε² καὶ μετ³ αὐτοὺς ἐχρήσαντο, ἐπιδέχεται πόδας ἀπλ³ υς³ ἕξ καὶ μετρεῖται κατὰ μονοποδιαν· δέχεται δὲ κατὰ⁴ πᾶσαν⁴ χώραν⁵ δακτύλους καὶ σπονδείους⁶ ἀδιαφόρως ἑκατέρους⁷. ἐπὶ δὲ τῆς τελευταίας καὶ μόνης⁸ σπονδεῖόν⁹ τε¹⁰ καὶ τροχαῖον, ἐνίοτε¹¹ δὲ καὶ δάκτυλον¹¹. ὦν ὁ μὲν δάκτυλος σύγκειται ἐκ τριῶν συλλαβῶν, τῆς μὲν πρώτης μακρᾶς, τῆς δὲ¹² δευτέρας καὶ τρίτης βραχείας¹². ὁ δὲ σπονδεῖος ἐκ δύο συλλαβῶν μακρῶν καὶ¹³ ἀμφοτέρων¹⁴. ὁ δὲ τροχαῖος ἐκ δύο καὶ αὐτός, ἀλλὰ τῆς μὲν πρώτης¹⁵ μακρᾶς, τῆς δὲ δευτέρας βραχείας. Καὶ οἱ μὲν δάκτυλοι κατὰ πᾶσαν χώραν τῶν ἕξ¹⁶ ποδῶν τιθέμεναι ἀκωλύτως¹⁷ τὸ ἥρωϊκὸν μέτρον ἀπεργάζονται· ἄνευ δὲ δακτύλου

1. αὐτῶν A. || 2. omm. AP. || 3. ἀπλούς P. || 4. καταπᾶσαν U; κατὰ πᾶσαν P. || 5. γῶραν A. || 6. σπονδείους U. || 7. ἑκατέρους A. || 8. μόνον A; λόνης P. || 9. σπονδεῖόν U. || 10. omm. AP. || 11. verba ἐνίοτε — δάκτυλον om. A. || 12. om. U. || 13. βραχίας P. || 14. omm. AP. || 15. α' U; πρώτης P. || 16. ε' U. || 17. ἀκολύτως P.

Eadem, quae App. Dion, habet noster in appendice (p^a 79), minutiis mutatis Nicetas (p^a 106), brevius Tr. Harl. p^a 16 Stud.

ἐπιδέχεται πόδας: descriptio hexametri fere eisdem verbis ubicumque recurrit. Scholl. B p^a 282, App. Dion. p^a 312, App. Rhet. p. 339, A. V. p^a 155 (Anon. Ambr. II), p^a 171 (Helias), p^a 189 (Anon. Marcianus, quem mox II codd. parisinis praestantioribus adductis editurus sum), Ps. Heph. p^a 42, p^a 102, Anecd. Chis. p^a 7, append. nostri p^a 77, Nicetas p^a 106, etc.

δακτύλους καὶ σπονδείους: in marg. exempla pedum addit A: ἤλιϝς | ἤρω̄ς | ἤχος.

ἐνίοτε δὲ καὶ δάκτυλον: nempe in eis versibus, qui δολιχόουροι vocantur, e. g. Κάστορά θ' ἵπποδάμον καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα (Γ 237). Explicantur in capite de heroïco metro Anonⁱ Marcⁱ (A. V. p^a 189), nec non in variis tractatibus περὶ παθῶν τοῦ δακτυλικοῦ μέτρου, quales extant in App. Dion. p^a 325 et in append. nostri (p^a 68), ubi vide.

Καὶ οἱ μὲν δάκτυλοι: hinc Ps. Draco ad verba fere nostrum sequitur; nonnulla leviter mutavit, e. g. pro ἀπεργάζονται habet ἐργάζονται.

ἄνευ δὲ δακτύλου: at occurrunt versus holospondei, qualis: Τὼ δ' ἐν Μεσσήνη

τὸ ¹ ἐλάχιστον ¹ ἐνδὸς οὗ ² δύνανται σπονδεῖοι δι' ὅλου τοῦ μέτρου τίθεσθαι.

Σαφέστερα ³ δ' ἂν ἡμῖν τὰ τοιάδε ⁴ γένοιτο ⁵ ἐπὶ παραδείγματος αὐτὰ τὰ τοῦ ⁶ Ὀμήρου ἐκθεμένοις ἔπη ⁷. ὃν ⁸ γὰρ ⁸ τῶν ⁹ ἄλλων προὔχοντα δίκαιον καὶ τοῦ λόγου προστήσασθαι καὶ ὡς ἀξιόχρεων ¹⁰ τῶν λεγομένων ¹¹ ἀναφέρειν μάρτυρα. Αὐτίκα γὰρ φησιν ¹².

Μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.

¹³ Ἰδοῦ ¹³ γάρ· οὔτοσί ¹⁴ δ' ¹⁴ εἷς ¹⁴ στίχος ἕξ ποσὶ ¹⁵ πεπεράτω-
ται, ὦν ¹⁶ δ' μὲν πρῶτος ¹⁷ καὶ δ' ¹⁸ δεύτερος ¹⁹ ὁμοίως ²⁰ δά-
κτυλοι ²¹, ἐκ ²² μακρῶς συλλαβῆς καὶ δύο ²³ βραχειῶν συγκεί-
μενοι ²²⁻²⁴. μῆνιν ἄειδε θε ²⁵. ὁ δὲ τρίτος σπονδεῖος, ἐκ ²⁶
δύο μακρῶν ²⁶. ἃ πῆ ²⁵⁻²⁷. ὁ δὲ τέταρτος ²⁸ αὐθις ²⁹ καὶ δ' ³⁰

1. τοῦλάχιστον A. || 2. οὐ P. || 3. σαφέστατα P. || 4. τοιαῦτα A.
|| 5. γένοιτο P. || 6. omm. AP. || 7. ἐπὶ P. Quae sequuntur usque
ad Μῆνιν ἄειδε κτλ., ita correpta tradit A: ὃν θεῖον προσαγορεύουσιν
ἅπαντες. Φησὶ γὰρ ἐν τῇ τῆς Ἰλιάδος ἀρχῇ. || 8. ὦν γε U. || 9. om.
P. || 10. ἀξιόχρεον P. || 11. λεγόμενων P. || 12. φησι P. || 13. ἰδοῦ
P. || 14. οὔτοσί U; οὔτοσί δ' εἷς A; οὔτοσί εἷς P. || 15. πέσι P.
Verba ἕξ — πεπεράτωται sic A tradit: ἕξ ἔχει πόδας. || 16. καὶ ἔστιν
UP. || 17. α' U. || 18. om. P. || 19. ἔστι addit A. || 20. omm.
AP. || 21. δάκτυλος AP. || 22. verba ἐκ μακρῶς — συγκείμενοι omm.
AP. || 23. β' codex || 24. ὅσον exemplo praemittunt AP. || 25. signa
metrica om. U. || 26. verba ἐκ δύο μακρῶν omm. AP. || 27. ὅσον
exemplo praemittit A. || 28. δ' U. || 29. omm. AP. || 30. om. P.

Ξυμβλήτην ἀλλήλοιν (φ 15),
qui inter τὰ εἶδη τοῦ ἥρωϊ-
κοῦ μέτρου vocantur ἰσό-
χρονοι. (Ps. Herod. (A. V.
p^a 186 = p^a 326 Consbr.),
Ps. Heph. p^a 84, Append.
nostri p^a 70, ubi vide).
Hodierni de coniectura eos
removeere student; vide En-
chiridium Dictionis Epicae²
Leeuwenii p^a 43 sq. Cf. quae
annotavi ad ὀλοδάκτυλον p^a
seq.

δι' ὅλου τοῦ μέτρου τίθε-
σθαι: post haec verba quae-
dam de trochaeo pro spondeo
in fine posito interpolavit Ps.
Draco.

ὃν γὰρ τῶν ἄλλων — μάρ-
τυρα: omisit Ps. Draco.

Μῆνιν ἄειδε: primus ver-
sus Iliadis exemplo hexametri
etiam Hephæstioni est (Cons-
br. p^a 21); hexametri in tro-
chaeum desinentis Anon.
Marc^o. (A. V. p^a 189).

πέμπτος¹, δάκτυλοι^{2-2a}. λῆϊάδεω ἄχι³. ὁ δὲ⁴ ἕκτος καὶ⁵
τελευταῖος⁶ τροχαῖος, ἐκ⁶ μακρῆς καὶ βραχείας^{6-2a}. λῆϊος⁷.

Εἰ⁸ δ' ἔρεις, ὅτι δάκτυλος οὐδέποτε σύγκειται⁹ ἐκ τεσσάρων¹⁰ συλλαβῶν, νῦν δὲ τὸ¹¹ δεω ἄχι, δάκτυλον ἀπεργαζόμενον, τέσσαρας¹² δείκνυται ἔχειν¹³ τὰς συλλαβάς, μικρὸν ὑστερον εἴση· νυνὶ¹⁴ δὲ καὶ ἄλλον ἐκ τῆς³ Ὀδυσσείας¹⁵ στίχον¹⁶ ἄκουε¹⁶. καὶ¹⁷ οὔτος γὰρ ὁ πρῶτος¹⁸ τῶν ἐν ἐκείνῃ ἔστιν ἐπῶν¹⁷.

Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα πολλά.

Πάρεστι¹⁹ δ' ἐντεῦθεν κατιδεῖν, ὃ²⁰ καὶ²⁰ πρὸ μικροῦ ἔλεγον, ὅτι καὶ σπονδείου χωρὶς δυνατὸν ἔστιν¹⁹ ἐξενεχθῆναι στίχον ἐξ²¹ ποσὶ, κατὰ τοὺς λοιποὺς βαίνοντα²¹ ὀλοδά-

1. ε' U; πέμπτος P. || 2. δάκτυλος AP. || 2^a οἶον praemittunt AP. || 3. signa metrica om. U. Haec dirempta sunt in P, ubi legitur: δάκτυλος· λῆϊά συνίησις ἐστὶ· τὸ γὰρ ε̄ καὶ ω̄ εἰς ω̄ μακρὸν παραλαμβάνονται, καὶ οὕτως γίνεται δάκτυλος. δὲ ω̄ ᾱχι· ὁ δὲ ἕκτος κτλ. Ergo, in media pedum expositione, synizeseos explicationem praemittit. Sed paulo post loco magis idoneo iam fiet, secundum auctoris propositum (p^a 18). || 4. δ' U. || 5. omm. AP. || 6. verba ἐκ μακρῆς — βραχείας omm. AP. || 7. signa metrica om. U. || 8. verba εἰ δ' — στίχον ἄκουε om. A, pro quibus haec habet: σημείωσαι δὲ, ὅτι ἐν τῷ λῆϊάδε ποδὶ, τὸ η̄ καὶ ἄνθ' ἑνὸς μακροῦ παραλαμβάνονται· ἐστὶ δὲ τὸ πᾶθος (sic) συνίησις. ἐν δὲ τῇ τῆς Ὀδυσσείας ἀρχῇ πάλιν ὤδε. ἄνδρα κτλ || 9. σύγκειται P. || 10. δ' P. || 11. τῶν τὸ P. || 12. τέτταρας P. || 13. ἔχων P. || 14. νῦν P. || 15. ὀδιασσείας P. || 16. ord. invers. P. || 17. verba καὶ — ἐπῶν om. P. || 18. α' codex. || 19. pro verbis Πάρεστι — δυνατὸν ἔστιν haec A: ἔστι δὲ δυνατὸν σπονδείου χωρὶς || 20. ord. invers. P. || 21. verba ἐξ — βαίνοντα om. A.

ὑστερον εἴση : p^a 18 de synizesi.

καὶ οὔτος — ἐπῶν : om. Ps. Draco.

Ἄνδρα μοι : primus versus Odysseae adducitur ad illustrandam syllabam communem (μοι) ab Hephæstione (p^a 3), nec non a Choerobosco ad hunc locum

(p^a 187 et 196 Consbr.); caesuram post tertium trochaicum a Ps. Heph. (p^a 64); diaeresin bucolicam ab Helia (p^a 173 A. V.).

βαίνοντα ὀλοδάκτυλον : doctrina de spondeorum ac dactylorum commutatione in tractatibus περὶ σχημάτων explicatur, brevius in libr. II

κτυλον, πλήν¹ γε² τοῦ τελευταίου³ ποδός⁴. ὄσγε⁵ καὶ κρείττων τῶν στίχων δοκεῖ εἶναι τοῦ⁶ πλείους σπονδαίους ἔχοντος, ὡς εἶναι τὰς πάσας⁷ συλλαβὰς δεκαεπτὰ⁸, πεντεκαίδεκα⁹ μὲν τῶν πέντε¹⁰ δακτύλων, δύο δὲ τοῦ ἑνὸς καὶ τελευταίου, ὃς⁵ ἀμφήριστός¹¹ ἔστιν, εἴτε¹² δάκτυλος

1. πλήν P. || 2. om. A. || 3. τελευτέου P. || 4. om. A. || 5. verba γε καὶ — τελευταίου, ὃς om. A. || 6. τοῦς U. || 7. πᾶσας P. || 8. ιζ' U. || 9. πέντε καίδεκα P. || 10. ε' U || 11. ἀμφίβολος A. || 12. om. P.

Scholl. B (p^a 263 sqq.) et apud Ps. Draconem (p^a 136), magna verbositate in Anon. Ambr. (p^a 216 sqq. A. V.).

Μονόσχημα ibi sunt holo-dactylus et holospondeus ; nihil autem dicitur neque de holodactyli praestantia neque de holospondei absentia. Sed cf. Tr. Harl. (p^a 17) : κάλλιστον μὲν ἔστι (sc. τὸ ἡρωϊκὸν μέτρον) συντεθῆναι δι' ὄλων δακτύλων, ὡσπερ καὶ τὰ ἄλλα μέτρα διὰ τῶν οἰκειοτάτων ποδῶν.

Reliquus locus est Ps. Heph. p^a 60, ubi ad μονόσχημα illustranda solus holo-dactylus versus affertur (A 13); sed, quia et in ceteris figuris enumerandis unum tantum exemplum extat, hinc effici nequit, ut holospondeum existere auctor neget.

Scriptores latinos de figuris enumerat Studemund (A. V. p^a 216).

Holospondeum inter metri κακίας habuit Anon. Ambr. sub nomine σπονδειακῆ διαθεσις (A. V. p^a 215); inter τὰ εἶδη hexametri vocatur ἰσόχρονος (cf. p^a 70).

ὄσγε καὶ — ἔχοντος : om.

Ps. Draco, quamquam satis gravia sunt.

ἀμφήριστός ἔστιν : ex tribus explicationibus ultimi hexametri pedis prima etiam Hephæstionis est ad A 1 disserentis : ἐπι γὰρ τῆς ἐσχάτης λέξεως τῆς λησος λείπει ὁ δάκτυλος μιᾷ συλλαβῇ (p^a 21); altera primæ posthabetur a Ps. Heph. p^a 51 et 71, nec non in tractatiunculo ex codice A. nostri (p^a 97) : Δοκεῖ δὲ ἐπὶ τέλει τὸν τροχαῖον ἐπιδέχεσθαι, τὸ δὲ οὐχ οὕτως ἔχει, ἀλλ' ἔστιν ὁ τροχαῖος δάκτυλος ἐλλείπων μιᾷ συλλαβῇ, τῇ τελευταίᾳ ; tertia probatur a Masqueray (Traité de Métrique grecque p^a 31) : « C'est simplement un vers dactylique dont le dernier pied, comme dans toutes les périodes du même rythme, doit être un spondée, non un dactyle. Or, toute syllabe finale de vers ancien étant indifférente, le spondée est souvent remplacé, en fait, par le trochée » ; quæ fere conveniunt cum graecis auctori ipsi ignotis !

εἴτε δάκτυλος — μιᾷ συλλαβῇ : ex his Ps. Draco

ὦν¹ τυγχάνει ἐνδέων² μιᾶ συλλαβῇ, εἴτε³ τροχάιος, εἴτε σπονδεῖος βραχυνόμενος κατὰ τὴν τελευταίαν⁴ συλλαβὴν⁵.

Δεῖ⁶ γάρ σε καὶ τοῦτο εἰδέναι, ὡς, εἰ καὶ τροχάιον λέγομεν τὸν τελευταῖον⁷ πόδα τὸν ἐκ μακρᾶς καὶ βραχεῖας⁸ συγκείμενον, ἄλλ⁹ οὖν δύναται καὶ σπονδεῖος ῥηθῆναι βραχεῖαν ἔχων τὴν τελευταίαν⁹ συλλαβὴν. Ἔστι γὰρ τοῦτο λεγόμενον παρὰ τοῖς μετρικοῖς, ὅτι δὴ¹⁰ παντὸς μέτρου ἡ τελευταία συλλαβὴ ἀδιαφόρως τίθεται, εἴτε¹¹ μακρὰ¹² τύχη¹³ οὔσα, εἴτε¹¹ βραχεῖα⁶. Τοῦτο¹⁴ δ' ἔνιοι¹⁴ μὴ εἰδότες νομίζουσι τροχάιους εἶναι πάντας¹⁵, ὅσοι κατὰ τὸν τελευταῖον¹⁶ πόδα εἰς βραχεῖαν συλλαβὴν¹⁷ λήγουσιν.

Ἄλλ¹⁸ ὅμως ἐνταῦθα κείσθω¹⁹ τροχάιος εἶναι, ἐτέρωθι²⁰ δὲ¹⁸ πολλαχοῦ καὶ²¹ σαφῆ²² σπονδεῖον²³ εὐρήσεις²⁴ ἐπὶ²² τοῦ τελευταίου ποδὸς²² κείμενον²⁵, καὶ²⁵ ἔστιν ὅπου καὶ

1. ὦν P. || 2. ἐνδέων U; ἐνδέων P. || 3. εἴτε P. || 4. τελευταίαν A. || 5. συλλαβὴν P. In A. sequitur: (συλλαβὴν), ἣτις τίθεται ἀδιαφόρως. Haec apposuit, qui excerpit; nam in sequentibus ab eo omissis de syllaba ancipiti disseritur. || 6. verba Δεῖ — εἴτε βραχεῖα om. A. || 7. τελευταῖον P. || 8. βραχεῖας P. || 9. τελευτέαν P. || 10. δὴ scripsi; δεῖ U, δὲ P; δὴ etiam Ps. Draco || 11. εἴτε P. || 12. perispom. superposito acuto P. || 13. τύχει U. || 14. ὅθεν τινὲς A. || 15. πάντας ante εἶναι U, ante νομίζουσι A. || 16. τελευτέον A. || 17. om. A. || 18. verba Ἄλλ' ὅμως — ἐτέρωθι δὲ om. A. || 19. κείσθω P. || 20. ἐτέρωθι P. || 21. γάρ A. || 22. σαφῆ P; pro ulterioribus habet A: ἐπὶ τῆς τελευταίας γόρας, quae priora praecedunt. || 23. σπονδεῖον A. || 24. εὐρήσης A. || 25. om. A.

omittit: εἴτε δάκτυλος ὦν τυγχάνει, omni sensu locum privans.

μακρὰ τύχη: in praecedd. constructione simili τυγχάνει; at nolui contra codices graviores mutationem inferre; τύχει U. nihil est, sed τύχη P. (quocum facit Ps. Draco) accipiendum puto quasi conii. generalem auctori sequioris aevi imputandum. ἔνιοι μὴ εἰδότες: quos

velit, nescio. Scholia B (ceterique tractatus fere eadem, e. g. Helias p^a 172 A. V.) habent: Ἡ δὲ ἕκτη χώρα σπονδεῖον δέχεται καὶ τροχάιον· ἐπὶ παντὸς γὰρ μέτρου ἀδιαφόρος ἔστιν ἡ τελευταία συλλαβὴ (p^a 283); qui locus prope abest a nostro, nec huic auctori inscientia, quod attinet ad ultimam indifferentem, imputari potest.

σαφή δάκτυλον, ὡς ἔστιν ἐκεῖνος τῶν στίχων ¹ ὁ ἐπὶ τέλους ² ἔχων· θεοειδέα ³.

Ἡδη ⁴ δέ τις πούς ⁵ ἔκτος καὶ τελευταῖος τρισύλλαβος ὢν ἐκ μακρᾶς μὲν τῆς πρώτης ⁶ καὶ τρίτης ⁷ συλλαβῆς, ἐκ βραχείας δὲ τῆς δευτέρας ⁸ ὄφθη ⁹ συγκεείμενος, ὡς ἐν ἐκείνῳ εὐρήσεις τῷ ἐπὶ τέλους ἔχοντι· πυρὶ κηλέῳ ¹⁰· πούς ¹¹, ὅστις καὶ συμβαίνουσιν τῇ δυνάμει τὴν κλήσιν ἐδέξατο ἀμφίμακρος ¹² καλούμενος παρὰ τὸ ¹³ ἀμφοτέρωθεν μακρὰς ἔχειν τὰς συλλαβάς.

1. στίχων P. || 2. τοῦ τέλους AP. Articulum in hac locutione postea om. P. || 3. signa metrica A. solus. Idem deinceps: ὁμοίως ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἔστιν εὐρεῖν καὶ ἀμφίμακρον, ὡς ἐπὶ τῶν ἐχόντων ἐν τῷ τέλει· πυρὶ εἰκέλω. In marg. repetitur: εἰκέλων. Exit huius cod. fol. 50 v°; quae sequuntur, illos varios tractatus continent, de quibus in praeft. dixi. Iam fo 53 v° denuo loci ex nostro afferuntur; vide p. 21. || 4. εἶδη U. || 5. ποῦς U. || 6. α' U. || 7. γ' U. || 8. β' U. || 9. αἰθίς P. || 10. signa metrica adieci. || 11. om. P; ποῦς U, quem secutus sum propter auctoritatem, nec a proluxo sermone talem oranaphoram alienam esse putavi. || 12. ἀμφιμάκρος P. || 13. τῷ P.

ἔχων· θεοειδέα: e. g. Γ 27: Ὡς ἐχάρη Μενέλαος Ἀλέξανδρον θεοειδέα. Alium adduxit loco nostro Ps. Draco: Ἐξ που ἔσαθρήσειεν Ἀλέξανδρον θεοειδέα (Γ 450).

Huius πάθους, quo hexameter δολιχόουρος (δολιχοῦρος scripsit Studem. in Ps. Herod. p^a 188 A. V.) efficitur, sollemne exemplum est Γ 237: Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα (Ps. Herod. l. cit, Ps. Heph. p^a 85); aut ε 231: Λεπτὸν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξύτι (Scholia B p^a 290¹, App. Dion. p^a 323). L. c. Ps. Heph, cui conveniunt Tr. Harl. (p^a 19), Isaac (p^a 185), noster (p^a 75, ubi

vide), item adducitur ι 347: Κύκλωψ, τῇ, πίε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα, quasi ponum πάθος (μακροσκελῆς); pro quo Ps. Heph. p^a 52=72 et Ps. Draco p^a 138: Ἀλλ' ὅτε Σούνιον ἱρὸν ἀφίκομεθ' ἄκρον Ἀθηνέων (γ 278).

Versus γ 278 δολιχόουρος dicitur praeter μακροσκελῆς a Ps. Dracone; ι 347 δολιχόουρος tantum in anonymo Paris. Consbruchii (p^a 350) et in Anon. Ambr. p^a 214 A. V.

ἔχοντι· πυρὶ κηλέῳ: hunc finem versus praebent Θ 235, θ 435.

Παρὰ τὸ ἀμφοτέρωθεν: haec verba usque ad ῥητέον δὲ ἦδη omittit Ps. Draco.

1. Ubi scribe χαρίεν pro γαρίεν.

“Ὅπως μὲν οὖν¹ οἱ τοῦ ἡρωϊκοῦ μέτρου πόδες¹ προσαγορεύονται² — καὶ³ οὐκ ἔστι παρὰ τούτους ἐν⁴ αὐτῷ θεωρηῆσαι³ —, εἴρηται. “Ρητέον δὲ ἤδη⁵ καὶ περὶ οὐ μικρῷ⁶ πρόσθεν ἔμεμνήμεθα, δακτύλου⁷ τετρασυλλάβου, ὅς⁸ ἔστι⁸ μὲν οὗ⁹, δοκεῖ δὲ εἶναι πάθους αὐτῷ τινος ἐπισυμβαίνοντος· ὅπου γε καὶ¹⁰ τῷ σπονδείῳ ταυτὸν τοῦτ³ ἐγγίνεται. “Ἔστι μὲν γὰρ καὶ οὗτος οὐδέποτε τρισύλλαβος, δοκεῖ δ’ ἐνίοτε τοῦτο πάσχειν, δι² ἦν αἰτίαν καὶ¹¹ ὁ δάκτυλος, ἥτις αὐτίκα δὴ μάλα εἰρήσεται.

“Ἔθος ἔστι τοῖς ποιηταῖς, ὅσοι τῷ ἡρωϊκῷ κέχρηται¹² μέτρῳ¹², ἐπειδὴν¹³ δύο συνέλθωσι φωνήεντα, καὶ ῥησι καθαρὰ συμφώνου τινός, πρὸς τὴν χρεῖαν ἐκάστοτε τοῦ μέτρου ἀντὶ μιᾶς συλλαβῆς αὐτὰ δέχεσθαι μακρᾶς. Καὶ καλοῦσι τὸ πάθος συνίζησιν, οἱ δὲ καὶ συνεκφώνησιν, παρὰ

1. om. P. || 2. πρόσαγορεύονται P. || 3. verba καὶ — θεωρηῆσαι crucibus postea appositis saepsit P; continuatur oratio in U, ubi ὡς praemittitur voci καὶ; vide comment. || 4. ἐκ P. || 5. ἤξει nunc P. || 6. μικροῦ P. || 7. τε sequitur in P. || 8. ὅς ἔστι U. || 9. οὗ P. || 10. om. P. || 11. om. P. || 12. ord. invers. P. || 13. ἐπεὶ δ’ ἂν P.

καὶ οὐκ ἔστι: lectionem Urbinatis (ὡς καὶ οὐκ ἔστι κτλ), qua colon illud pendet a verbo εἴρηται, reieci, quia in praecedentibus nondum dictum est nullos alios pedes in hexametro extare; debuit etiam scribi καὶ ὡς.

Praetermisit auctor pyrrhichium, quem in versibus γ. d. μείουροι in fine hexametri invenimus (e. g. αἰόλον ὄφιν).

δακτύλου τετρασυλλάβου: vide p^a 14.

“Ἔθος ἔστι: titulum Περὶ τῶν καλουμένων συνίζησεων praefixit Ps. Draco, συνίζησις εἴτε συνεκφώνησις P.

συνίζησιν: Cf. Heph. p^a 8; Choerob. p^a 208; Scholl. A p^a 105; Scholl. B p^a 286; App. Dion. p^a 318; Ps. Heph. p^a 43, 54, 89; Anon. Ambr. p^a 240, 244; Anon. Marc. p^a 191; Helias p^a 177; Isaac p^a 179 (Bachm.); Ps. Draco p^a 146; Tr. Harl. p^a 12.

Notatu dignum est synizesin apud Hephæstionem vocari συνεκφώνησιν, quod nomen a Choerobosco (Ἐνταῦθα περὶ τῆς συνεκφώνησεως οἶονεὶ συνίζησεως βούλεται διαλαβεῖν) et Scholl. A explicatur voce συνίζησις, quae apud seriores praevalet; non-

τὸ συνιζάνειν καὶ¹ συγκαθῆσθαι¹ συνεκφωνούμενα καὶ οἰονεὶ ἀμφοτέρα² ἐν² γίνεσθαι, καὶ ποιοῖσι τοῦτο πολ-
λαχοῦ πρὸς τὴν χρῆσιν. Τοῦ γὰρ δεῶ ἀχι³ τὸ⁴ μὲν⁴ δεῶ⁴
ἀντὶ μιᾶς συλλαβῆς⁵ λογιστέον μακρᾶς⁵, ἐπεὶ μεταξὺ⁶
τοῦ ε καὶ ω οὐδέν τι πρόσκειται· τὸ δὲ ἀχι⁷ ἀντὶ⁸ δυοῖν⁸
βραχειῶν⁸, αἷ σύμπασαι⁹ συμπληροῖσι τὸν δάκτυλον.

1. om. P. || 2. ord. invers. U. || 3. pro his δέπαχι P. || 4. τοῦ μὲν
δε καὶ ω U; τὸ μὲν δὲ ω P. In Urbinate compendium vocabuli καὶ
cum ω coniunctum abiit in στῶ. || 5. sedem commutant in P. || 6.
μετά P. || 7. ἀχι P. || 8. δυοῖν βραχυῶν U. || 9. σύμπαναι P.

numquam συνεκφώνησις ad-
ditur, sed secundo loco (e. g.
apud Ps. Helph. p^a 89 :
Συνιζησις τοίνυν καὶ συνεκ-
φώνησις). Eustathius ad II.
A 1 (p^a 12 ed. Rom. ¹)
συνεκφώνησις ἤτοι συνιζη-
σις habet, sed post semper
συνιζησις dicit; videtur ex
Hephaestione antiquius no-
men petivisse, quo initium
disputationis illustraret.

Noster eam tantum syni-
zesin affert, qua duae sylla-
bae in unam longam co-
alescunt; Hephaestio V
enumerans illam quoque, qua
in unam brevem abeunt, tra-
dit adiciens eam esse rario-
rem in hexametro. Choero-
boscus ex Heliodoro etiam
trium in unam syllabam sy-
nizesin demonstrat exemplo
ab Anacreonte petito. He-
phaestionem ceteri secuti
sunt, quibus addatur append.
nostri p^a 88; vide etiam
p^a 78.

δεῶ ᾠΑχι : haec synizesis
etiam affertur Scholl. A p^a
109, Anon. Ambr. p^a 244,

Anon. Marc. p^a 191, Ps.
Heph. p^a 54=90.

Alibi de synizesi nulla ra-
tione habita numeratur hic
versus inter affectu, q. d.
προκοίλιον, insignes, e. g. in
anonymo Paris. Consbruchii
(p^a 350), Anon. Marc. p^a 190;
in Anon. Ambr. (p^a 213)
dicitur λαγαρὸς versus noster
prava huius affectus interpre-
tatione, qua, cum re vera
versum in medio mora ca-
rentem significet (e. g. Νέ-
στορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ
πίνοντάπερ ἔμπης, Ps. He-
rod. p^a 187 A. V.), nunc
contra syllaba abundans indi-
catur; cf. annot. ad p^m 74.

Anon. Ambr. (p^a 243) sive
synizesin sive τὸ πάθος τοῦ
προκοιλίου admittit. Fuse de
eodem versu Eustathius ad
A 1 (p^a 12 ed. Rom.) prius
per synizesin eum explicans;
tunc nullo discrimine προ-
κοίλιον eum dicit.

ἐν γίνεσθαι : ἐν γίγνεσθαι
Ps. Draco formam veterem
loco noviciae restituens.

σμπληροῖσι τὸν δάκτυ-

1. Cuius paginarum numerum et ceteris locis, ut solent, adhibui.

Μετρήσαις ¹ δ' ἄν καὶ ἄλλους οὕτωςι ² παμπόλλους ³.

Τρωᾶς ⁴ δηϊώσωσι ἔλωσί ⁵ τε Ἰλιον ἱρήν.

Τὸ μὲν Τρωᾶς ἔστι ⁶ σπονδεῖος δισύλλαβος, τὸ δὲ δηϊῶ σπονδεῖος καὶ αὐτὸς ⁷ ὑπάρχων ⁸ τρισύλλαβος δρᾶται διὰ τὴν συνίζησιν τοῦ $\bar{\iota}$ καὶ τοῦ ⁹ $\bar{\omega}$, ὡς εἶναι τὸ μὲν $\delta\bar{\eta}$ ¹⁰ μίαν συλλαβὴν μακράν, τὸ δὲ $\bar{\iota}\bar{\omega}$ ¹¹ ἄντι ἑτέρας μακρᾶς καὶ ταύτης ¹².

Καὶ περὶ μὲν τούτων ¹³ οὕτως· ἐπεὶ δ' ἑνὸς ἑκάστου συμφώνου δύναμιν ¹⁴ καὶ ¹⁴ φωνήεντος ἕμμετες καὶ τίνα μὲν τῶν φωνηέντων ¹⁵ βραχέα, τίνα δὲ μακρά ¹⁶, τίνα δὲ μέσα, ἃ δίχρονα καλοῦσι, καὶ τῶν συμφώνων ἀριθμὸς τίνα μὲν τὰ

1. μετρήσαις U. || 2. οὕτωςι P. || 3. παμπόλλους P. || 4. τρωᾶς U. || 5. ἔλωσί U; ἔλωσί P. || 6. ita accentus disposuit U, bene, nam Τρωᾶς extra nexum periodi est; τρωᾶς ἔστι P. || 7. ποῦς addit P. || 8. ὑπάρχων U. || 9. om. P. || 10. δῆ P. || 11. $\bar{\iota}$ καὶ $\bar{\omega}$ U. || 12. ταύτης P. || 13. τοῦτων P. || 14. καὶ δύναμιν καὶ U; δύναμιν P. || 15. φωνηέντων U || 16. μακράν P.

λον : addit Ps. Draco per-versissime : Ἰστέον δὲ, ὅτι ἡ περιττὴ δοκοῦσα ἐνταῦθα συλλαβή, ἔνθα ἡ συνίζησις γίνεται, ἡγοῦν τοῦ $\bar{\omega}$, πάθος ἔστι προκοιλίου στίχου. Immo, si πάθος admittis, synizesin omittis, quod fugit Ps. Draconem; cf. p^a 73 annot.

Sequuntur apud eundem V synizeseos genera ex Hephæstione et Isaaco (p^a 180) consuta s. titul. Περὶ εἰδῶν συνιζήσεως; adducitur, ut in nostro, Δ 416; reliqua verba nostri ad synizesin pertinentia non habet.

Τρωᾶς δηϊώσωσι : Δ 416. Codices Iliadis hiatu vitato cum v-ephelc, quo tamen omisso homoeoteleuton perfectius evadit. Plerique, i. q. Venetus A, quos editores

secuti sunt, ηι diphthongum habent, cum noster, una cum nonnullis mss. poëtae, manifesto duabus vocalibus. Hic versus apud alios de re metrica scriptores (praeter Ps. Draconem nostrum secutum) deest.

ἐπεὶ δ' ἑνὸς : inde denuo Ps. Draco pergit nostrum describendo s. titul : Περὶ κοινῆς συλλαβῆς τεχνολογικῶς.

μέσα, ἃ δίχρονα : τὰ δίχρονα, de quibus Herodianus librum composuit (incertum, utrum per se stantem an Catholicae Prosodiae partem, cf. P. W. VIII, p^a 964), inde a Dionysio Thrace (ed. Uhlig p^a 10) vocantur vocales ΑΙΥ, quod in versibus modo longae, modo breves

φύσει βραχέα ἐκτείνουσι καὶ ποιιοῦσι θέσει μακρά¹, τίνες δὲ τῶν διφθόγγων φύσει μακραὶ οὔσαι ἔστιν ὅτε ἀντὶ βραχέων² λογίζονται, δεῖ σε λοιπὸν καὶ ἐνταῦθα μαθεῖν καί³, πότε καθ' ὃν καιρὸν τὰ φύσει βραχέα τε καὶ μακρὰ τὸ ἡρωϊκὸν ἐκάτερα μετατίθησι μέτρον καὶ ἀντὶ μακρῶν μὲν τὰ βραχέα, ἀντὶ βραχέων δὲ τὰ μακρὰ δύνανται⁴ κείσθαι ποιεῖν⁵.

Θέσει⁶ μὲν οὖν μακρὰ γίνονται⁷ τὰ φύσει βραχέα φωνήεντα⁸, ὅταν⁹ ἢ¹⁰ δύο σύμφωνα ἔμπροσθεν αὐτῶν¹¹

1. μακρᾶ P. Tunc haec inserit ex superioribus repetita: τίνα δὲ μέσα, ἃ δίγρονα καλοῦσι || 2. βραχέος P. || 3. om. P. || 4. δύνανται P. || 5. hinc denuo incipiunt excerpta ambrosiana: περὶ συλλαβῆς | Δεῖ εἰδέναι, ὅτι ἐν τῷ ἡρωϊκῷ μέτρῳ, τὰ φύσει βραχέα θέσει μακρὰ γίνεται· καὶ τὰ φύσει μακρὰ θέσει βραχέα. θέσει μὲν οὖν κτλ. || 6. δὲ addit P. || 7. γίνεται A. || 8. om. A; φωνήεντα P. || 9. ὅτ' ἂν P. || 10. omm. AP: || 11. αὐτῶν codd.

habebantur. Dionysio Hali-
carnassensi etiam μεταπτω-
τικὰ sunt (de comp. verb.
c. xiv), Aristidi Quinctiliano
(ed. Jahn p^a 54) τὰ μεταξύ;
alia apud alios nomina vi-
guerunt, quae enumerat
Kuhn in Breslauer Philol.
Abh. vi, Breslau 1893, ubi
omnia ad doctrinam περὶ
διχρόνων leges (p^a 17 sqq.).

Orta est ex observatione
versus homerici: Ἄρες ἄρες
βροτολογιέ κτλ (E 31), ubi
littera α prior longa, altera
brevis est. (Apud ipsum Dion.
Thr. hic versus non adduci-
tur, sed iure Kuhn (p^a 18)
suspiciatur eum hunc vo-
luisse, cum dicat vocem
ἄρης nunc brevem, nunc
longam initialem admittere.)

Tunc et aliis locis idem
fieri demonstrare conati sunt;

temporibus denique Byzanti-
norum poetae nullo fere dis-
crimine in eadem voce AIY
nunc pro brevi, nunc pro
longa habuerunt. (Cf. Ioan-
nem Botaniatem in verss. de
iambico metro p^a 203 A. V.
nec non Anon. Marc. p^a 194).
Accuratissime uniuscuiusque
scriptoris consuetudinem in
eis litteris adhibendis inda-
gavit Kuhn, qui tamen locum
nostrum iam in Ps. Dracone
traditum fere neglexit.

Θέσει μὲν οὖν: cod. P. in
marg: πότε γίνεται συλλαβὴ
μακρὰ θέσει.

De eadem re Anon. Marc.
p^a 193-194. Fons est Heph.
p^a 2-3.

ἔμπροσθεν: pro ὀπισθεν
saepe a senioribus adhibitum.
Cf. Anon. Marc. p^a 193:
δσάκις γάρ τεθῶσι δύο σύμ-

ἐχουσιν¹, ὡς ἐν τῷ ἐλπίς². τὸ γὰρ λ̄ καὶ π̄³ ἐκτείνουσι τὸ ε̄⁴. ἢ ὅταν διπλοῦν σύμφωνον αὐτοῖς προσκέηται⁵, ὡς ἐν τῷ Ἄριστόξενος⁶. τὸ γὰρ ο̄⁷ φύσει βραχὺ ὄν⁸ προσκειμένου⁹ τοῦ¹⁰ ξ̄ τοῦ διπλοῦ γίνεται θέσει μακρόν, καὶ τοῦτο¹¹ ἐφ' ἀπάντων ἂν ἴδοις¹², ὅσα τῆς αὐτῆς τυγχάνουσιν ὄντα φύσεως. Καὶ γὰρ δὴ καὶ τὸ ζ̄¹³ διπλοῦν ὄν καὶ τὸ ψ̄, ὡς καὶ πρῶην¹⁴ ἔγνωσ, ταυτὸν¹⁵ τῷ¹⁶ ξ̄¹⁷ δύνανται¹⁸, οἷς ἂν¹⁹ φωνήεσι προστεθῶσιν.

Ἄλλὰ²⁰ ταῦτα²¹ κοινὰ ταύτη πάντη²² παντός ἐστι²⁰ μέτρου²³ δέχεσθαι²³, καὶ²⁴ οὐ²⁵ τοῦ ἠρωϊκοῦ μέτρου μόνου²⁴, ὡσπέρ που²⁶ καὶ τὰ ἀμετάβολα σύμφωνα²⁷ σὺν ἑτέροις συμ-

1. ἔχουσιν U. || 2. κάλλας AP. || 3. λ̄ AP. || 4. ᾱ A; κᾱ P. || 5. πρόσκειται A; πρόσκηται P. || 6. omnia, quae sequuntur usque ad Ἄλλὰ ταῦτα, om. A. || 7. ὄν codd. || 8. ὄν P. || 9. προσκειμένου P. || 10. τὸ P. || 11. τοῦτ' U. || 12. ἴδης U. || 13. ξ̄ P. || 14. ι- subscript. et P. omisit. || 15. ταυτὸν codd. || 16. τὸ U. || 17. ζ̄ P. || 18. δύνανται P. || 19. iteravit U. || 20. pro verbis Ἄλλὰ — ἐστι A habet: ἐστι δὲ ταῦτα εἰς παντός || 21. ταῦτα P. || 22. habet U. solus. || 23. ord. invers. A. || 24. verba καὶ — μόνου om. A. || 25. ἔν P. || 26. ποῦ P. || 27. om. A.

φωνα ἔμπροσθεν τοῦ βραχέος, ἐκτείνεται.

ἐλπίς : iam dixi in Praef. (p^a 7) exempla alia U, alia AP adhibere; puto, qui alteram classem composuerit (Lascarem ?), ea de consilio mutavisse; error scribae non est. Voci ἐλπίς praemittit ἄλς Ps. Draco.

Cod. A exempla hoc et sequentibus locis usitata i. m. iterat : κάλλας, ἀριστόξενος, μέτρον, θενῖα, ἠριπε, τῶ οἱ ἄ. Erravit autem, cum signa morae tribus prioribus apposuit.

Ἄριστόξενος : ἔξω praemittit Ps. Draco.

καὶ τὸ ζ̄ : exempla harum duplicum apud Anon. Marc. sunt ζ̄ζη, ὕψος (p^a 194).

καὶ τὸ ψ̄ : et praecedentia additis vel iteratis vel enervatis multis rebus corruptit et inde praesertim plane eadem significantia adiunxit Ps. Draco : ἢ ὅταν εἰς διπλοῦν σύμφωνον λήγη ἢ συλλαβῇ, οἷον Ἄραψ, Πέλοψ. Vides, qua fuerit stultitia.

ὡσπέρ που καὶ τὰ ἀμετάβολα : apud nullum de re metrica auctorem antiquum mentio sit differentiae inter atticorum et epicorum poetarum licentiam in correptione admittenda. Inde ab

φώνοις τοῖς φωνήεσι ¹ προστιθέμενα ². Οὐ γάρ, ὡσπερ καὶ ³ τὰ λοιπὰ ⁴ σύμφωνα, οὕτω ⁵ καὶ τὰ τέσσαρα ⁶ ἀμετάβολα τοῖς βραχέσι φωνήεσι ⁷ προσκειμένα ἐκτείνουσιν αὐτὰ ἀεὶ, ἀλλ' ⁸ ἕξεις ⁸ ἄδειαν κἀκείνων ⁹ προσκειμένων ¹⁰ ἐπὶ τοῦ βραχέος τηρήσαι τὸ βραχὺ φωνήεν· δεῖ ¹¹ δὲ προηγεῖσθαι ἕτερον σύμφωνον τῶν ἀφώνων μετὰ τὸ φωνήεν εὐθύς, εἶτα κείσθαι τὸ ἀμετάβολον, ἀλλὰ ¹² μὴ ἢ δύο εἶναι τὰ ἀμετάβολα ἢ πρὸ τοῦ ἄλλου συμφώνου τὸ ἀμετάβολον τίθεσθαι, ὡς ἔστι τό ¹², φέρ' ¹³ εἶπεῖν, Πέτρος ¹⁴. Τὸ γὰρ ε̄ ¹⁵ καὶ ἀντὶ ¹⁶ βραχέος πρὸς τὴν χρῆσιν τοῦ μέτρου δέξῃ ¹⁷, ἐπειδὴ ¹⁸ ἡγεῖται μὲν τὸ τ, ἔπεται δὲ τὸ ρ τὸ ¹⁹ ἀμετάβολον.

Καὶ ταῦτα μὲν οἶν, ὅπερ ἔφην, καὶ ἐν ἰαμβικοῖς καὶ ἐν

1. φωνήεσσι P. || 2. προτιθέμενα P. || 3. om. A. || 4. λοιπὰ A. || 5. ex αὐτῶ correct. atram. pallido P. || 6. δ' U; om. A; sine acc. P. || 7. φωνήεσσι A. || 8. ἕξεις U; ἕξῃς A; ἕξεις P. || 9. κἀκείνων U; κακείνων A; κακείνων P. || 10. προσκειμένων A; προακειμένων P, addita correctura i. m. ei. || 11. ex δου corr. atram. pallido P. || 12. verba ἀλλὰ — ἐστι τὸ om. A. || 13. οἶον φέρε A, οἶον φερ' P; in A recte, in P. abundat οἶον; φέρε U. || 14. μέτρον A, μέτρο P. || 15. πέτρος U; με AP. || 16. ἀν τί U. || 17. in A adest, in P deest — subscr. || 18. ἐπεὶ δή P. Quae post δέξῃ sequuntur, desunt in A usque ad p^a 27, vs. 7: 'Ἐνταῦθα γὰρ κτλ; quae omittebantur, breviter sic exponuntur: ὅτι τὸ φύσει βραχὺ ἀντὶ μακροῦ λαμβάνεται, καὶ κοινὴ συλλαβὴ ὀνομάζεται, ὅταν ἐν τέλει λέξεως εὐρίσκειται, ὡς ἐν τῷ νέστορα δ' οὐκ ἐλαθεν ἰαχὴ πίνοντάπερ ἔμπης, ἐνθαῦ (sic) γὰρ κτλ. || 19. om. P.

Hephaestione (p^a 5) omnes syllabae, ubi vocalis brevis mutam cum liquidapraecedat, inter communes habentur, quas poeta cum breves tum longas adhibere potest.

τηρήσαι τὸ βραχὺ φωνήεν: Ps. Draco addit: δ καὶ κοινὴ συλλαβὴ μᾶλλον ἂν ρηθεῖη. Falso, nam syllaba communis apud nostrum ea tantum est, quae nulla causa externa ex-tante sive longa sive brevis

habetur (Vide annot. p^a 24).

Πέτρος: Πάτροκλε Πέ-
τρε Ps. Draco. Etiam addit
exempla earum vocum, quae
sive duas liquidas (ἐλμινθος,
ἔμμεναι, ὄλλυμι) sive mutam
post liquidam (ἐλκος) habent.
Deinde eadem fere isdem ver-
bis repetit.

Anon. Marc. exemplo πέ-
τρα utitur (p^a 193).

καὶ ἐν ἰαμβικοῖς: nempe
praeter heroicum metrum.

ἄλλοις μέτροις οὕτως εὐρήσεις ἔχοντα· ἐπειδὴ¹ δὲ² καὶ προσθηκῶν τοιούτων³ χωρὶς τὸ ἠρωϊκὸν⁴ ἔγνωμεν τὰ φύσει βραχέα μακρὰ δεχόμενον καὶ τὰ φύσει μακρὰ τοῦναντίον⁵ βραχέα, αἶ καὶ ὀνομάζομεν κοινὰς συλλαβάς,

1. ἐπεὶ P. || 2. δὲ P (puncta ex compendio remanserunt) || 3. τούτων P. || 4. ἡ ῥωϊκὸν U. || 5. τοῦναντίον U ; τουναντίον P.

κοινὰς συλλαβάς : videtur noster eas syllabas, quae positione debili ancipites sunt, non inter communes habere, ut Hephaestio, sed eas tantum, quae nulla causa externa nunc producantur, nunc corripuntur, quod apud epicos fere solum accidat. Cf. Maximi Planudis Dialogum de Grammatica (Bachmann, Anecd. Graeca II p^a 19) : Κοινὰς συλλαβὰς οἱ μὲν τῶ ἠρώφῳ γράψαντες χρῶνται, οἱ δὲ τοῖς ἄλλοις καὶ μάλιστα τῶ ἱαμβείῳ ἢ τροχαϊκῶ οὐδαμῶς. Eandem doctrinam amplexus positione debili ancipites negligit, sed eas tantum communes habet, quarum qualitas sine causa externa mutetur. Enumerat haec genera :

I) vocem in longam vocalem exeuntem excipit vocali incipiens,

a) syllaba illius vocis ultima longa habetur (cl. A 27),
b) brevis (cl. A 17) ;

II) vocem in longam vocalem exeuntem excipit consonanti incipiens (cl. A 1) sive in consonantem exeuntem, quam praecedit longa vocalis, qualibet vox (cl. A 3) :

longa semper manet syllaba ultima.

III) vocem in brevem vocalem exeuntem excipit consonanti incipiens,

a) syllaba illius vocis ultima brevis habetur (cl. A 5),
b) longa (cl. A 45) ;

IV) vocem in brevem vocalem exeuntem excipit vocali incipiens,

a) syllaba illius vocis ultima brevis habetur (cl. A 7 neglecto F),
b) longa (cl. K 465 neglecto F) ;

V) vocem in consonantem, quam brevis vocalis praecedit, exeuntem excipit consonanti incipiens :

semper longa habetur syllaba ultima (cl. A 5).

VI) vocem in consonantem, quam brevis vocalis praecedit, exeuntem excipit vocali incipiens :

a) syllaba illius vocis ultima brevis habetur (cl. A 1),
b) longa (cl. A 19).

Lacuna in Dialogi codd, quos inspexit Bachmann, genus IV b) hausit, sed petendum est ex Isaaco p^a 193 sqq. (Περὶ κοινῶν συλλαβῶν) paucis additis eadem tradente. Hic, postquam, quae et Planudes exposuit, absol-

περὶ τούτου¹ μάλιστα διαληπτέον τοῦ μέρους· ὁ μοι δοκεῖ συχνοὺς² τῶν γραμματικῶν³ διαφαγεῖν⁴ ἀβασανίστως οὕτως⁵ λογιζομένους, καὶ ἢ καθόλου τουτί⁶ μὴ ἐπεγνωκότας, ὡς καὶ τῆς⁷ παντελοῦς τοῦ ἡρωϊκοῦ γνώσεως ἄμαρτάνειν⁸, ἢ καὶ πῆ⁹ μὲν ἐπαγγελλομένους¹⁰ εἰδέναι, πῆ⁹ δὲ τοῦ ὀρθοῦ σφαλλομένους¹¹, ἅτε μὴ τὴν¹² ἐντελή περὶ αὐτοῦ¹³ κекτημένους γνῶσιν. Οἱ μὲν γὰρ καὶ

1. τοῦ του P. || 2. συγγνοὺς codd. || 3. γραμματιστῶν U. || 4. διαφάγειν codd. || 5. οὕτωςί P. || 6. τοῦτο P. || 7. τῆς τοῦ U. || 8. ἀμαρτάνειν spiritu falso correcto atram. pallid. P. || 9. ι- subser. om. P. || 10. ἐπαγγελομένους U; ἐπ' ἀγγελομένους P. || 11. σφάλῃσθε (pro σφάλῃσθαι vitio vulgari) P. || 12. om. U. || 13. αὐτοῦς U.

vit, pergit addendo apud omnes poëtas etiam syllabas communes fieri posse positione debili, nec non, si voces in diphthongos -αι et -οι exeuntes praecedant vocem vocali incipientem; deinde doctrinam de positione debili multis exemplis allatis exponit novum caput (Περὶ βραχείας συλλαβῆς) Planudis secutus.

Noster convenit cum Planude, nisi quod prolixiore sermone sine clara distinctione res magis enarrat quam disponit; tunc rationem de diphthongis cum Isaaco expressis verbis habuit. Sed omittit una cum Planude positione debiles syllabas, quas apud omnes poëtas aequè usitatas noster in praecedentibus, Planudes in sequente cap. Περὶ βραχείας συλλαβῆς non iam sub nomine syllabae communis tractat. Isaac autem haec in unum coalescere iussit sub titulo

Περὶ κοινῆς συλλαβῆς, nec dubium est, quin hic cum pravo corrigendi studio, eodem, quo postea Ps. Draco erga nostrum (vide annot. p^a 22) usus est, descripserit planudea, ergo vixerit s^o xiv. Cf. L. Voltz, de Helia Monacho etc, p^a 17 sqq. (Dissert. Philol. Argentoratenses XI, MDCCCXCIV).

ὁ μοι δοκεῖ: totam in grammaticorum nescientium stultitiam obiurgationem, usque ad τὸ φύσει βραχὺ κτλ (p^a 26), sapienter omisit Ps. Draco.

οἱ μὲν γὰρ: cf. M. Planudis Dialogum p^a 98: "Ἰαμβον δ' ἀντὶ τῶν ἐπῶν εἴλοντο καὶ τοῖς τῶν διχρόνων μηδὲν διαστέλλοντες ἐχρήσαντο χρόνοις, πάντα δὲ συστολῆς ἐνταῦθα καὶ ἐκτάσεως μετέχειν νομοθετήσαντες.

lactantia nostri eadem est ac Triclinii in tract. de signo syllabae communis (in Pindari boeckhiani t. II p^a 14)

ἰαμβικούς¹ ὅλως ἐπιδέχεσθαι τὸ ἠρωϊκὸν² μέτρον³, ὃ καὶ δακτυλικὸν ἐξενίκησεν ὀνομάζεσθαι παρὰ τὸ τοῖς δακτύλοις πλεονεκτεῖν, ὥσπερ καὶ τὸ ἰαμβικὸν τοῖς ἰάμβοις, καὶ ἀναπαίστους καὶ χορείους⁴ ἐδόξασαν, οἷγε⁵ παντάπασι⁶ τοῦδε⁷ ἀλλότριοι, ἐμοὶ δοκεῖν⁸, συνιζήσεσι καὶ κοιναῖς συλλαβαῖς καὶ τοιούτοις ἑτέροις πάθεσιν ἀπατηθέντες· οἱ δὲ ταυτὶ μὲν ἴσως εἰδέναι⁹ διῆσχυρίζονται, τὸν δὲ καιρὸν καὶ τρόπον τῆς αὐτῶν¹⁰ χρήσεως ἀγνοοῦσιν· ἔστι δ' ὁ περὶ αὐτῶν ἀληθὴς λόγος οὗτος¹¹.

Τὸ φύσει βραχὺ τότε παραλήψη ἐν τῷ μέτρῳ ἀντὶ

1. ἀμβικούς P. || 2. ἠρωϊκὸν U. || 3. om. U. || 4. χορείους U ; γόριους P. || 5. οἷτε U. || 6. παντάπασιν P. || 7. τοῦδε P. || 8. δοκεῖ P. || 9. εἰδέ' U. || 10. αὐτῆς U. || 11. οὕτως U.

disserentis : ἐπενοήθη ἐμοὶ γε τῆς κοινῆς σημείον διὰ τὴν τῶν πολλῶν πλάνην, et ita plura ; cuius tamen sermo impetu ac oratorio quodam studio nostrum superat.

ἰαμβικούς ὅλως ἐπιδέχεσθαι : cf. Schol. ad Ψ 644 (ἔργων τοιούτων ἐμὲ δὲ χρῆ γήραϊ λυγρῷ) : ὅτι ὁ στίχος οὗτος καὶ ἑξάμετρος γίνεται καὶ τρίμετρος παρὰ τὴν ἀγωγὴν τῆς προφορᾶς, quod dubitanter Aristonico tribuit Rauscher, De Scholiis Homericis ad rem metricam pertinentibus (Diss. Philol. Argentor. XI, p^a 20). In altero ad hunc versum scholio legitur : ἐπιτέτευκται ὁ στίχος ταῖς κοιναῖς (sc. συλλαβαῖς), ὥστ' ἦν θέλωμεν καὶ ἰαμβος ἔσται κτλ. Vide etiam Scholl. A ad Heph. p^a 109 : πίσεως τε ὀνομασθῆς καὶ κέδρου νηλεῖ καπνῷ. Οὗτος ὁ στίχος ἔστι μὲν Ἡσιόδου (fr. 215 Rzach),

λαμβάνεται δὲ καὶ δακτυλικὸς καὶ ἰαμβος ὅπως τις θέλει, διὰ τὰς κοινὰς.

Talem locum noster refutasse videtur.

ἀναπαίστους καὶ χορείους : chorei e. g. Ξ I : Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ κτλ. De anapaesto in hexametro adhibito nihil habeo, quod dicam.

ἔστι δ' ὁ περὶ αὐτῶν : πότε τὸ φύσει βραχὺ ἀντὶ μακροῦλαμβάνεται legitur in cod. P. i. m.

Τὸ φύσει βραχὺ : duo genera syllabae communis noster enumerat, Hephæstio (p^a 3 sqq.) tria. Alterum huic est syllaba positione debili anceps facta, quod, ut vidimus, ille a syllaba communi seiungit. Primum Hephæstionis nostro alterum est, tertium nostro primum.

Tria genera esse et ceteri metrici docuerunt, e. g. commentatores Hephæstionis,

μακροῦ, ὅταν ¹ ἐπὶ τέλει λέξεως ² εὐρίσκηται ³. τῆνικαῦτα ⁴ γὰρ καλέσεις αὐτὸ κοινήν ⁵ συλλαβήν· κοινή δὲ συλλαβὴ εἴρηται, διότι πρὸς τὴν χρεῖαν τοῦ μέτρου ἕξεις ⁶ ἄδειαν καὶ βραχεῖαν καὶ μακρὰν αὐτὴν δέξασθαι· κοινὴ γὰρ ἔστι βραχεΐας καὶ μακρᾶς. Εὐρήσεις δ' ἐν ἐκείνοις ⁷ τοῖς ἔπεσι·

Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ ⁸ πίνοντά περ ἕμπησ.

Ἐνταῦθα ⁹ γὰρ τὸ $\overline{\theta\epsilon\nu}$ φύσει βραχὺ ὂν ἀντὶ μακροῦ αὐτὸ ¹⁰ ἔξέλαβε ¹¹. μετρήσεις δὲ ¹² οὕτως ¹³.

$\overline{\text{N}}\overline{\text{é}}\overline{\text{st}}\overline{\text{or}}\overline{\text{a}}$ ¹⁴ δ' οὐκ ἔλαθεν ¹⁵ ἰα

Δάκτυλοι ¹⁶ γὰρ ὄντες οἱ τρεῖς οὔτοι ¹⁷ πόδες οὐ πάντες ὁμοίως τὰ αὐτὰ μακρὰ ἐν τῇ πρώτῃ ¹⁸ ἕκαστος συλλαβῆ ¹⁹ ἔχουσιν, ἃ τῶν δακτύλων ποδῶν ἔστι γνωρίσματα, ἀλλ'

1. ὅταν P. || 2. λέξεων P. || 3. εὐρίσκηται U; εὐρίσκηται P. Sequitur in P hic versus: | γὰρ τὴν (lacuna fere VI litterarum) ἔγῃ ἀπό φωνήεντος ἀρχομένην |; quae sic legantur: καὶ τὴν ἐξῆς ἔγῃ ἄ. ρ. ἄ. Haec notitia ex exemplo sequente petita est, sed nihil ad rem; opus interpolatoris. || 4. τῆνικαῦτα P. || 5. μακρὰν P. || 6. ἕξεις U. || 7. ἐπέποις P. || 8. ἰαχέ P. || 9. haec rursus habet A; sed ἐνθαῦ legitur || 10. om. A. || 11. ἔξέλαβε U; λαμβάνεται A. || 12. γὰρ AP. || 13. ὁδὸς A. || 14. signa metrica in A. tantum. || 15. οὐκέτι.θεν U. || 16. haec usque ad Ἐτέρωθι δὲ om. A. || 17. οὔτοι P. || 18. hic et in seqq. numeros per litteras indicat U. || 19. συλλαβῆ U.

Anon. Marc. (p^a 191-192), Isaac (de quo vide p^a 24).

ὅταν ἐπὶ τέλει: recte addit Hephaestio: μὴ ἐπιφερομένων τῶν τῆς μακρᾶς ποιητικῶν συμφώνων. Heliodorus (ap. Choerob. p^a 204-207) ἄλλο μὲν ingeniose distinxit, quibus haec communis sit.

κοινὴ γὰρ ἔστι — τοῖς ἔπεσι: haec in unum coalescere iussit Ps. Draco: κοινήν δὲ καὶ βραχεΐας καὶ μακρᾶς εὐρήσεις ἐν ἐκείνοις τοῖς ἔπεσι.

Νέστορα δ' οὐκ: ≡ I.

Idem versus iam apud Hephaestionem inter exempla. Describentibus τὰ πάθη hexametri nulla communis habitatio ratione λαγαρδὸς sive σφηκίας vocatur; vide append. p^a 71 cum annot.

μετρήσεις δὲ: μετρήσεις γὰρ cum AP Ps. Draco. Et aliis locis magis cum P, interdum cum A convenit. Cum autem recensio integra — i. e. Urbinatis — Ps. Draconi praesto fuerit, alium codicem adhibuit ac eos, qui mihi innotuerunt.

ὁ μὲν δεύτερος οὐδὲν¹ κέκτηται καινόν· τοῖν δὲ² δυοῖν ὁ μὲν πρῶτος φύσει βραχεῖαν ἔχων τὴν $\overline{\nu\epsilon}$ συλλαβὴν θέσει μακρὰν λαμβάνει, ὑπὸ τοῦ $\overline{\sigma}$ καὶ τοῦ $\overline{\tau}$ ἐκτεινομένην. Ὁ δ³ αὖ ἕτερος, βραχεῖαν³ καὶ οὗτος ἔχων κατ' ἐκείνον τὴν πρῶτην συλλαβὴν, τὸ $\overline{\theta\epsilon\nu}$ μακρὰν αὐτὴν δέχεται, ἐπειδὴ ἐπὶ τέλους εὐρίσκεται αὕτη λέξεως.

Ἐτέρωθι⁴ δὲ καὶ ὡς βραχεῖαν δέξει τὴν βραχεῖαν, κᾶν⁵ ἐπὶ τέλει λέξεως ὑπάρχη⁶· τεκμήριον δὲ τούτου·

Ἦριπε⁷ δ⁸ ὡς⁸ ὅτε πύργος⁹ ἐνὶ¹⁰ κρατερῇ ὑσμίνῃ.

Ἰδοὺ γάρ· τὸ ἦριπε⁷ δάκτυλος ὦν¹¹ ἐπὶ¹² τέλει¹² λέξεως ἔχων συλλαβὴν¹³ βραχεῖαν, οὕτω καὶ δέχεται αὐτὴν.

Καὶ¹⁴ αὕτη¹⁵ ἐστὶν ἡ μία καὶ πρῶτη¹⁶ κοινὴ συλλαβή, ἡ βραχεῖα οὔσα καὶ ἀντὶ μακρῶς¹⁷ τιθεμένη¹⁸, ἐπειδὴν ἐπὶ¹⁹ τέλει¹⁹ λέξεως εὐρίσκηται²⁰. ἔστι δὲ καὶ ἕτερα κοινὴ συλλαβή, ἐναντία τῇ προτέρᾳ· τὸ γὰρ μακρὸν αὕτη²¹ φωνῆεν ἀντὶ βραχείος δέχεται. Ἐπὶ τέλους μέντοι²² καὶ αὕτη²³

1. verba οὐδὲν — αὖ ἕτερος in U. tantum extant. || 2. superscriptum in cod. || 3. βραχεῖα P. || 4. incipit denuo A; ἐτέρωθι P. || 5. ἄν A; ἄν P. || 6. ὑπάγη P. || 7. signa metrica in A tantum. || 8. δὲ δ' A. || 9. πύργος U; τεῖχος A; πείγος P. || 10. ἐνὶ UA. || 11. ὦν P. || 12. incertum in U: ἐπιτέ^λ || 13. τὴν συλλαβὴν AP. || 14. verba καὶ — εὐρίσκηται om. A. || 15. om. U. || 16. πρῶτη P. || 17. μακροῦ codd. || 18. τιθεμένη P. || 19. ἐπὶ τέλει U; ἐν τέλει P. || 20. εὐρίσκηται U. || 21. αὐτό A. || 22. μέντοι A. || 23. αὐτή UA.

κέκτηται καινόν: κέκτηται κακόν Ps. Draco.

ὁ μὲν πρῶτος φύσει: haec plane conturbata sunt apud Ps. Draconem.

ὁ μὲν δεύτερος: lacuna, quam omnes codd. praeter U habent, vocum δεύτερος et ἕτερος similitudine explicatur.

ἐπὶ τέλους: notandum ἐπὶ τέλους et ἐπὶ τέλει promiscue adhiberi.

Ἦριπε δ³ ὡς: Δ 462;

πύργος recte habet Ps. Draco hoc loco cum U faciens.

ἀντὶ μακρῶς τιθεμένη: etiam Ps. Draco ἀντὶ μακροῦ. Rectum genus olim scriptum esse testatur U lect. 10 p^a seq.

ἐπὶ τέλει λέξεως εὐρίσκηται: ἐν τέλει Ps. Draco, ergo hic cum P. convenit. Addit periphrasin: ὅταν δηλονότι βραχεῖα οὔσα καταπεραιοῖ εἰς μέρος λόγου.

Ἐπὶ τέλους μέντοι: He-

πέφυκε γίνεσθαι λέξεως· ἀλλὰ¹ κατὰ τοῦτο² ἐκείνης³ διενήνοχε⁴, τῷ⁵ τὴν μὲν ἐνδέχεσθαι⁶ συμφώνου τε⁷ ὁμοίως καὶ φωνήεντος ἔμπροσθεν αὐτῆς⁸ κειμένων⁹ ἀντὶ μακρᾶς¹⁰ τίθεσθαι, ταύτην δὲ τὴν μακρὰν οὔσαν καὶ ἀντὶ βραχείας¹¹ τιθεμένην μὴ ἐνδέχεσθαι γίνεσθαι¹², εἰ μὴ¹³ ἀπὸ φωνήεντος ἢ μετ' αὐτὴν λέξις ἄρχεται.

Καὶ¹⁴ αὕτη ἔστιν ἡ δευτέρα¹⁵ κοινὴ συλλαβή, ἴσα συλλαβῶν¹⁶ εἴπω· ἡ τὸ φύσει μακρὸν φωνήεν ἀντὶ βραχείος δεχομένη¹⁷, ἐπειδὴν ἐπὶ τέλει τε¹⁸ λέξεως εὐρίσκηται¹⁹ παντὸς συμφώνου καθαρεύουσα καὶ τὴν ἐξῆς²⁰ ὁμοίως ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην ἔχη²¹, ὡς μηδέν²² τι μεταξὺ τῶν δύο φωνήεντων²³ εἶναι τοῦ²⁴ μὲν ἐνὸς λήγοντος, θατέρου δὲ ἀρχομένου.

Φύσει δὲ μακρὰ φωνήεντα καὶ²⁵ πρῶτά²⁵ εἰσι τὸ ἦ καὶ τὸ ὦ τὸ²⁶ μέγα, δεύτερα²⁷ δὲ τὰ δίφθογγα· τὸν²⁸ αὐτὸν γὰρ²⁹ τρόπον ἐν³⁰ τῷ³⁰ μέτρῳ³⁰ καὶ ταῦτα³¹ ἀντὶ βραχέων³² παραλήψη³³. Σκέψαι³⁴ οὕτωςί³⁴.

1. καὶ addit P. || 2. τοῦτ' UP. || 3. ἐκείνης P. || 4. διενήνοχε A. || 5. τὸ AP. || 6. ἐνδέχεσθαι compendio vitiatō P. || 7. τὲ UA. || 8. αὐτῶν AP. || 9. κειμένον codd. omnes. || 10. μακροῦ AP. || 11. βραχείος AP. || 12. γενέσθαι AP. || 13. pro μὴ habet καὶ U, ἡ in compendium mutato. || 14. verba καὶ — ἀρχομένην ἔχη om. A. || 15. β' U. || 16. συλλαβῶν P. || 17. δευτέρας P. || 18. τῆς P. || 19. εὐρίσκηται U. || 20. ἐξῆς P. || 21. ἔχει U. || 22. μὴ δὲν A. || 23. φωνήεντων P. || 24. verba τοῦ — τὰ δίφθογγα om. A. || 25. ante φωνήεντα collocat P. || 26. om. P. || 27. β' U. || 28. incipit denuo A. || 29. om. P. || 30. omm. AP. || 31. τὰ δίφθογγα A. || 32. βραχέων P. || 33. παραλήψη^{ov} U. || 34. pro his A : ὡς ἐν τῷ.

phaestio recte addit etiam in media voce eam inveniri, quamquam in heroïco rarius; homerikum versum affert N 275.

Contra in Scholl. B (p^a 282) aliisque his similibus locis nulla communis habita ratione heroïcus versus palimbacchium et creticum admit-

tere dicitur allatis α 2 (πλάγ-χθη, ἐπει) et Γ 164 (οὐ μοι αἰτίη).

ἀλλὰ κατὰ τοῦτο : cum P Ps. Draco : ἀλλὰ καὶ κ. τ.

ἐνδέχεσθαι γίνεσθαι : ἔ. βραχύνεσθαι haud insulse Ps. Draco.

Σκέψαι οὕτωςί : Ps. Draco cum A : ὡς ἐν τῷ.

Τῶ¹ οἱ ἄ² ποκριθέντε³ ἔναντίῳ ὄρμηθήτην.

Ἐνταῦθα δὴ⁴ ἔξ⁵ ἑνὸς τοῦ στίχου πάρεστι⁶ καὶ περὶ τῶν ἀπλῶν φωνηέντων τῶν μακρῶν θεωρησαί⁶ καὶ περὶ τῶν διφθόγγων. Οὕτω γὰρ μετρητέον⁷.

Τῶ⁸ οἱ ἄ. ποκρι. θέντε⁹ ἔ. ναντίῳ. ὄρμη. θήτην.

Ὁ μὲν γὰρ πρῶτος πούς¹⁰ ἔχων τὴν οἰ¹¹ δίφθογγον ἐπὶ τῆς δευτέρας συλλαβῆς διὰ τὸ τὴν μετ¹² αὐτὴν¹² ἀπὸ¹³ φωνήεντος¹⁴ ἄρχεσθαι, τουτέστι¹³ τοῦ¹⁶ ἄ, ἀντὶ βραχέος¹⁷ αὐτὴν δέχεται καὶ γίνεται δάκτυλος. Ὁμοίως καὶ ὁ τέταρτος¹⁸ δάκτυλος ὦν¹⁹ ἔχων ἐπὶ τῆς τρίτης²⁰ συλλαβῆς ἀπλοῦν²¹ φωνήεν μακρὸν τὸ ὦ, ἐπεὶ μεταξὺ αὐτοῦ τε καὶ τῆς ἐπαγομένης²² συλλαβῆς, τοῦ ἑτέρου δηλονότι²³ ὦ²⁴, οὐδὲν ὄν δείκνυται, διὰ τοῦτο ἐν²⁵ βραχέος αὐτὸ τάξει²⁶ ἔχει. Θέα²⁷ δέ μοι τὰ λεγόμενα καὶ ἔξ ἑτέρων ἐπῶν.

1. τῶ codd. omnes. || 2. signa metrica A tantum. || 3. ἀποκριθέντος U; ἀπὸ κριθέντε P. || 4. γὰρ AP. || 5. pro verbis ἔξ — πάρεστι P habet: ἔστι || 6. θεωρησαί A. || 7. μετρητέον A; μετρεῖται P. || 8. τῶ P. Pro toto versu A haec: τὰ ἐκτιθέντα ἔπη. || 9. ἀποκριθέντος U; ἀπακριθέντα P. puncta inter singulos pedes et in reliquis omittens. || 10. ποῦς codd. || 11. οἰ A. || 12. pro his μεταῦ τὴν A, αὐτὴν P. || 13. ex ἄττο corr. A. || 14. φωνήεντος P. || 15. τουτέστι P. || 16. τὸ U. || 17. βραχείας AP. || 18. ὁ' U; ὄ' A. || 19. in U addit. atram. pallido manu altera. || 20. γ' AP. || 21. ἀπλοῦν AP. Verba ἀπλοῦν — μακρὸν eadem manu nova in marg. adser. habet U. || 22. ἐπομένης A; ἐπομένης P. || 23. δηλονότι U; δηλαδὴ A; δηλονότι P. || 24. τῶ P. || 25. verba ἐν — αὐτὸ om. A. || 26. τάξιν UA. 27. ὄρα A.

Τῶ οἱ : E 12. Omnes mss. Iliadis ἀποκριθέντε(ς) praeter Ven. A aliosque duos (ap. Leafium) v radice non servato. Oportet scribere ἀποκριθέντε metri causa; aor. ἐκρίθην occurrit B 815 (διέκριθην).

Ps. Draco habet ἀποκριθέντες.

Ἐνταῦθα δὴ : haec usque

ad ὃ μὲν πρῶτος πούς om. Ps. Draco.

ἔναντίῳ. ὄρμη. θήτην : A exemplum hoc, nec non quae sequuntur, repetit in marg. non sine vitio : ἀντίῳ, ὦς | ἀλλ' ἔγῶ, οὐ | ῥήσομαι | δουκελα |.

ἐπαγομένης συλλαβῆς : ἐπομένης Ps. Draco cum AP.

Ἐγὼ οὐ πιθόμην ¹· ἦτ' ἄν ² πολὺ ³ κέρδιον ³ ἦεν.

Αὐτίκα γὰρ ἀρχομένου τοῦ στίχου ἡ κοινὴ γέγονε συλλαβή· φησὶ ⁴ γάρ ⁴· ἄλλ' ἔγώ ⁵, δ ⁶ δάκτυλος γίνεται ⁷. Καὶ αὖθις ⁸.

Νῦν αὖτ' ἔγχείη πειρήσομαι ⁹, αἶ κε τύχοιμι.

Τούτου γὰρ ὁ μὲν τρίτος ¹⁰ πρὸς τῷ πρώτῳ ¹¹ καὶ δευτέρῳ ¹¹ ποδὶ σπονδαῖοι εὐρίσκονται, ὁ δὲ τέταρτος δάκτυλος ὦν καὶ ἔχων ἐπὶ τῆς τελευταίας συλλαβῆς τὴν ¹² αἰ ¹³ δίφθογγον, εἰκότως αὐτὴν βραχεῖαν κέκτηται διὰ ¹⁴ τὸ τὴν μετ' αὐτὴν ἀπὸ διφθόγγου ἄρχεσθαι. Οὐδὲν δὲ τὸ καὶ αὐτὴν δίφθογγον εἶναι πρὸς τὸν προκειμένον σκόπον συμβάλλεται· οὐ γὰρ ὡς δίφθογγος τῇ πρὸ ¹⁵ αὐτῆς ¹⁵ διφθόγγῳ ¹⁶ αἰτία τοῦ βραχεῖα λογισθῆναι γίνεται, ἀλλ' ὡς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένη ¹⁷· ἐπεὶ ¹⁸ οὐδὲ ¹⁸ τῶν ἄλλων οὐδεμία ¹⁹ συλλαβὴ μακρὰ παρὰ τὸ ἐξ ὁμοίου ²⁰ φωνήεντος τὴν ἐξῆς ²¹ συλλαβὴν ἔχειν βραχεῖα λογίζεται, εἴτ' οὖν ²² κοινὴ συλλαβὴ, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἀπὸ ²³ φωνήεντος οὐτινοσοῦν ²⁴ ἄρχεσθαι, ὥσπερ εἴρηται, εἴτε ²⁵ μακρὸν εἴτε ²⁶ βραχὺ τοῦθ' εὐρίσκεται· οὐδὲν ²⁷ γὰρ τοῦτο

1. *πειθόμην* U. || 2. *ἄν μοι* codd. || 3. *πολυκέρδιον* P. || 4. *τὸ γὰρ Α.* || 5. *signa metrica A tantum.* || 6. *om. A; ὁ UP.* || 7. *om. A.* || 8. *αὖθις* P. || 9. *signa metrica A tantum.* || 10. *γ' ⁹⁵ U.* || 11. *plene scripta A tantum; ceteri per litteras.* || 12. *τὴν ex τῆς corr. U.* || 13. *μαῖ* codd. omnes. || 14. *hinc usque ad καὶ περὶ μὲν τούτων (p^a seq. vs. 6.) deficit A.* || 15. *πρὸς αὐτὴν U.* || 16. *om. ι-subscr. P.* || 17. *ἀρχομένη P.* || 18. *ἐπ' οὐδὲν P.* || 19. *οὐδὲ μία U.* || 20. *ὁμοίως U.* || 21. *ἐξῆς P.* || 22. *οὖν P.* || 23. *om. P.* || 24. *οὖν P.* || 25. *om. P.* || 26. *om. U.* || 27. *οὐ P.*

Ἐγὼ ἔγω : E 201.

δ δάκτυλος : καὶ ἐν τούτῳ δάκτυλος Ps. Draco minus accurate.

Νῦν αὖτ' : E 279; τύχωμι recte Ven. A; ceteri mss. Iliadis, ut noster, τύχοιμι.

τὴν αἰ δίφθογγον : τὴν μαῖ δ. cum codd. Ps. Draco. Τὸ μαῖ δίφθογγον ferri potest;

sed femin. genus ubique traditum obstat.

βραχεῖα λογισθῆναι : flaccide βραχυθῆναι Ps. Draco.

οὐδὲν γὰρ τοῦτο διοίσει : quis mortalium umquam perhibuerit aliquid interesse, nescio; videtur autem noster istas rationes composuisse, ut quemquam refelleret.

διοίσει. Ταῦτόν ¹ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν βραχέων ² τῶν ³ τὴν κοινὴν συλλαβὴν ποιοῦντων λογισάμενος, τοῦ εἰκότος οὐχ ἄμαρτή-
σεις ⁴. ἄντε γὰρ ⁵ βραχεῖαν, ἄντε μακρὰν τὴν μετ' αὐτὴν
κέκτηται ⁶ συλλαβὴν, καὶ ἄντε τὸ αὐτὸ φωνήεν, ἄντε καὶ
ἄλλοῖόν τι, κοινὴ συλλαβὴ νομισθῆσεται.

Καὶ ⁷ περὶ μὲν τούτων ⁸ ἄρκεῖ ⁹ σοι ¹⁰ τοσαυτὰ ⁸. τὰ δὲ
δίχρονα φανεράν αὐτόθεν ἔχουσι τὴν οἰκείαν ἐν τοῖς

1. ταῦτόν P. || 2. ex βραχέων corr. atram. pallido P. || 3. om. P.
|| 4. ἄμαρτήσει P. || 5. om. P. || 6. ἔχει P. || 7. incipit denuo A. ||
8. τούτου P. || 9. pro verbis ἄρκει — τοσαυτὰ A habet ὧδε; pro
sequentibus usque ad τὰ δίχρονα ὡς δίχρονα, ὅταν haec: περὶ δὲ
τῶν διχρόνων οὕτως, ἄτινα καθ' ἓνα λόγον ὡς δίχρονα τίθενται, ὅταν ||
10. om. P.

ἄμαρτήσεις : fut. activ.
apud posterioris aevi scrip-
tores usitatum est.

ἄλλοῖόν τι : ἄλλοῖον ἢ
correxerit Ps. Draco.

συλλαβὴ νομισθῆσεται :
adiungit Ps. Draco quaedam
de muta cum liquida, qua de
re iam p^a 23 peractum est.

Καὶ περὶ μὲν : δίχρονα διὰ
τί P in marg.

τὰ δὲ δίχρονα : v. annot.
p^a 21 sq. Tria genera distin-
guit :

1) temere in fine vocis
quantitatem mutans, quod
convenit cum communis syl-
labae genere priore et altero
(p^a 27 sq.).

2) in variis vocibus quan-
titatem mutans, sed in eadem
fixam servans.

3) in eisdem vocibus quan-
titatem mutans, velut Ἄρες
ἄρες illud. Hoc est, quod
proprio nomine διχρόνων ab
omnibus nuncupatur, a primo
Dionysio Thrace usque ad

ultimum Demetrium Tricli-
nium ad Aesch. Septem. v.
911 adnotantem : Ἄρης·
εὐρηται γὰρ καὶ μακρὸν καὶ
βραχὺ τὸ τοῦ Ἄρες Ἄ, δ
καὶ κυρίως ἐγὼ φημι ὀνομά-
ζεσθαι δίχρονον κτλ. (Kuhn
l. cit. p^a 33).

Licentiam, quo ubicumque
litteras AIY nunc produci,
nunc corripri concederetur
κατὰ τὸ θέλημα τοῦ στιχοπλό-
κου, quam Io. Botaniatem
ac Anon. Marc. exponere vi-
dimus, noster non admisit.

At iam inde ab eodem
Dionysio confusio orta est
inter genus alterum et ter-
tium, cum primum (p^a 10
Uhl.) omnes vocales in lon-
gas, breves, δίχρονα divideret,
ergo nihil aliud indicaret,
nisi litteras AIY nunc longas,
nunc breves inveniri, tunc
autem (p^a 18) in exemplo
asserendo syllabarum longae
ac brevis utrobique adhiberet
vocem Ἄρης (ὄτ' ἂν ἔχη ἐν

μέτροις ἐνέργειαν. Δίχρονα γὰρ εἴρηνται¹ παρὰ τὸ διπλῶς κατὰ τοὺς χρόνους τίθεσθαι καὶ ὡς μακρά, καὶ ὡς βραχέα· πλὴν οὐκ² ἀνεξετάστως² οὕτωςι καὶ τὸν περὶ τούτων λόγον δεῖ δέχεσθαι, ἀλλὰ καὶ λίαν ἐπιστημονικῶς³ καὶ τῶν τῆς τέχνης ὄρων ἔντος. Καὶ γὰρ καὶ δίχρονα εἴρηνται καὶ τοῦνομα αὐτὸ τριπλῶς ἐπιδέχονται, ἧτοι τὸ ὡς μακρά τε καὶ βραχέα τίθεσθαι. Τίθενται⁴ μὲν γὰρ καθ' ἓνα λόγον τὰ δίχρονα ὡς δίχρονα, ὅταν⁵ ἐπὶ τέλους καὶ ταῦτα λέξεως⁶ εὐρίσκονται, κατὰ τὴν τῶν⁷ φύσει⁸ βραχέων⁹ μέθοδον· τηνικαῦτα¹⁰ γὰρ ὁμοίως ἐκείνοις κοινὰ συλλαβαὶ νομισθῆσονται. Ἐπειτα, ὅταν¹¹ ἐπὶ μέσων μὲν¹² λέξεων, ἧ καὶ¹³ ἀρχομένων, ἄλλοτε¹⁴ δὲ ἄλλων, καὶ ὡς μακρὰ¹⁵ δύνανται τίθεσθαι καὶ¹⁶ βραχέων λαμβάνουσι¹⁷ τάξιν. Τρίτον¹⁸ δὲ καὶ¹⁹ ὅταν ἐπὶ τῶν αὐτῶν λέξεων²⁰, ὅτε μὲν ὡς μακρὰ, ὅτε δὲ ὡς βραχέα παραλαμβάνεται²⁰.

Τούτων τοίνυν²¹ οὕτως ἐχόντων²² ἀκόλουθον ἂν εἴη ἕκαστον αὐτῶν²³ διασαφῆσαι²⁴, τί τέ²⁵ ἐστι καὶ ὅτε γίνεται.

1. εἴρηται P. || 2. una voce U; οὐκ ἀνεξετάστως P. || 3. ἐπιστημονικῶς P. || 4. τίθεται U; τίθενται etiam A in periodo mutata. || 5. ὅτ' ἂν P. || 6. λέξεων P littera ε altera atram. pallido superscr. || 7. omm. AP; in A superscr. compendium confusum, γὰρ, nisi fallor. || 8. compend. φῶ A; φύσει P. || 9. βραχυσίων A. || 10. τηνικαῦτα P. || 11. ὅτ' ἂν P. || 12. omm. AP. || 13. om. U. || 14. ἄλλο τε P. || 15. μακρᾶ P. || 16. om. P. || 17. λαμβάνουσιν P. || 18. γίνεται U. || 19. om. U. || 20. verba λέξεων — παραλαμβάνεται omm. UA. || 21. om. A. || 22. ἔχουσιν τῶν P.; accent. addit. atram. pallid. || 23. ἀστῶν P. || 24. διὰ σαφῆσαι P. || 25. omm. AP.

τι τῶν διχρόνων κατ' ἕκτασιν παραλαμβάνόμενον et (p^a 20) ὅτ' ἂν ἔχη ἓν τι τῶν διχρόνων κατὰ συστολήν παραλαμβάνόμενον), ergo alluderet ad quantitatis in eadem voce differentiam.

πλὴν οὐκ ἀνεξετάστως : haec usque ad Τίθενται μὲν γὰρ omisit Ps. Draco.

λέξεως εὐρίσκονται : λ. εὐρίσκονται correxit Ps. Draco.

Τρίτον δὲ : haec usque ad Τούτων τοίνυν οὕτως quamvis necessaria omisit Ps. Draco.

λέξεων, ὅτε μὲν : nota P pessimum librum unum haec habere.

Περὶ μὲν οὖν τῆς πρώτης¹ αἰτίας, καθ' ἣν τὰ δίχρονα ἐν ταῖς λέξεσιν ἐπαμφοτερίζουσιν, ἦτοι² διπλῶς τίθενται², οὐδὲν δέομαι λέγειν· ἔστι γὰρ ταύτην λαβεῖν, ἐξ³ ἥς³ καὶ τὰς τῶν φύσει μακρῶν καὶ βραχέων κοινὰς συλλαβάς. Ὡς γὰρ ἐκεῖναι παρὰ τὸ ἐν τέλει λέξεων εὐρίσκεσθαι, οὕτω⁴ γίνονται⁵ τε καὶ⁶ ὀνομάζονται τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ αὐταί⁷.

Ἡ δὲ⁸ δευτέρα σαφῆς⁹ ἐκ τοῦδε· τῶν γὰρ διχρόνων, ὅσα ἐπὶ μέσων ἢ καὶ¹⁰ ἀρχομένων, ὡς ἔφη, τίθενται¹¹ λέξεων, τὰ¹² μὲν φανερώς τις¹³ κωλύει κανὼν, ὡς ἂν τις βούλοιο, δέχεσθαι, εἴθ' ὡς μακρά, εἴθ' ὡς βραχέα¹⁴, τὰ δὲ¹⁵ καὶ ἄνευ τοιαύτης αἰτίας τὴν αὐτὴν¹⁶ ἀεὶ τάξιν διατελοῦσιν ἔχοντα καὶ οὐδαμοῦ τῆς¹⁷ οἰκείας¹⁷ δυνάμεως ἐξίστανται¹², ὡς νῦν μὲν ἀντὶ μακρῶν τίθεσθαι, νῦν δὲ ἀντὶ¹⁸ βραχέων. Πάρεστι τοίνυν, ἀ¹⁹ λέγω¹⁹, καταμαθεῖν ἐκ τούτων, καὶ πρώτον²⁰ γε²⁰ περὶ τοῦ πρώτου ῥηθέντος·

1. α' U. || 2. verba ἦτοι — τίθενται om. A; pro τίθενται P: τίθεται || 3. ἐξῆς U. || 4. οὕτως AP. || 5. γίνονται A || 6. omm. UP. || 7. αὐταί A; αὐταί P. || 8. omm. AP. || 9. σαφῆς UP. || 10. superscr. in A. || 11. τίθεται P. || 12. verba τὰ — ἐξίστανται om. A. || 13. τίς P, littera σ addita atram. pallid, quo his locis multa correcta sunt, quae, nisi graviora sunt, praetermitto. || 14. βραχεῖας P, littera σ addita atram. pallid. || 15. δὲ U. || 16. αὐτὴν P. || 17. τῆς εἰσείας in textu, sed correct. atram. pallid. i. m. τῆς οἰκείας P. || 18. ὡς U. || 19. post καταμαθεῖν collocat A. || 20. πρώτον γε U; πρώτων τε AP, in ulteriore τε expunct. atram. pallid.

ἔστι γὰρ ταύτην λαβεῖν, ἐξ ἥς: cf. p^a 24 sqq. Ultima ἐξῆς cum U Ps. Draco.

οὕτω γίνονται: οὕτω λέγονται insulse mutavit Ps. Draco.

τὰ μὲν φανερώς: vides, quam longe absit a Botaniatae doctrina tradente τὰ δίχρονα semper ubique produci aut

corripi posse, nisi sequantur duae consonantes exceptis muta cum liquida, sive duplex (A. V. p^a 203-204).

φανερώς abiit in φαίη ἂν τις apud Ps. Draconem.

Τὰ δὲ καὶ ἄνευ: δὲ duobus accentibus in U; particulam ἂν saepius et in aliis mss. ita scriptam inveni.

Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντάπερ² ἔμπης.

Τοῦ³ γὰρ ἔλαθε τὸ λα βραχὺ ὄν, οἷα⁴ δευτέρου ἀορίστου ὄντος, ὡς ἄπασι⁵ τοῖς τοιούτοις ὁ κανὼν οὗτος προσεκλήρωσε⁶, καθάπερ⁷ καὶ αὐτὸς ἔγνωσ⁷, οὐδέποτε δύναται καὶ ἀντὶ μακροῦ τεθῆναι⁸ οὕτως, οὐδ'⁹ εἰ θάτερον συμβαίνει¹⁰, τὸ μακρὸν λέγω δίχρονον, οὐδ' ἂν¹¹ εὗροις¹² ἄλλως τὰ τοιαῦτα παρὰ τῷ ποιητῇ κείμενα, ἢ¹³ ὡς οἱ τῆς τέχνης νόμοι παρεγγυῶνται¹⁴. Τὰ μὲν γὰρ τῷ κανόνι τῆς τέχνης ἐπόμενος¹⁵, ἦν παρ' ἐκείνου τὰ δίχρονα τάξιν ἔλαχε, διηνεκῶς τηρεῖ· τὰ δὲ καὶ¹⁶ κανόνος οὐδενὸς¹⁷ κωλύοντος τῆς αὐτῆς ἀξιοῖ μοίρας¹⁸ τοῖς φύσει μακροῖς¹⁹ καὶ βραχέσι πανταχοῦ, καὶ οὐ παραβαίνει²⁰. ταῦτα²¹ δ' ἔστιν, ἴν' ἐκ μυρίων²² ἔνια φῶ, τὸ ἄλα²³ καὶ τὸ ὀτρύνει²⁴ καὶ τὸ²⁵ ρινὸς καὶ τὰ τοιαῦτα· ὦν²⁶, οἷς μὲν ἀρχῆθεν ὡς βραχέσιν ἐχρήσατο, καὶ διὰ πάσης κέχρηται τῆς²⁷ ποιήσεως, οἷς δὲ τοῦναντίον²⁸ ὡς μακροῖς, καὶ πανταχοῦ²⁹ μακρὰ³⁰ ταῦτα³⁰ τηρεῖ³⁰ — οὐκ³¹ οἶδα, εἴτε³² καὶ Ὅμηρου³³

1. signa metrica A tantum. || 2. πίνοντάπερ A. || 3. τὸ U. || 4. οἷα P. || 5. ἄπασι P. || 6. πρὸς ἐκλήρωσε P. || 7. verba καθάπερ — ἔγνωσ om. A. || 8. τεθῆναι U. || 9. verba οὐδ' — μακροῖς καὶ (p^a 35, vs. 16) om. A, pro quibus haec : ὁ ποιεῖ (P) μακρὸν αὐτὸ λαμβάνει ὁ ποιητῆς, male habita cum litura tum scriptura pessima. || 10. συμβαίνει P, fortasse rectum tradens; sed nolui mutare invito U. || 11. ἂν U. || 12. εὗρης U. || 13. οἱ U. || 14. παραγγῶνται P. || 15. ἐπόμενος U; ἐπόμενα P. || 16. om. P. || 17. οὐδ' ἐνός U. || 18. μοίρας codd. || 19. μακροῖς P. || 20. παραβαίν U. || 21. τὰ P. || 22. μυρίων P. || 23. ἄλα P. || 24. ἐρίνει P. || 25. omm. codd. || 26. ὦν P. || 27. τοῖς P. || 28. τοῦναντίον U; τοῦναντίον P. || 29. incipit denuo A. || 30. τηρεῖ αὐτὸ μακρὸν A. || 31. verba οὐκ — νομοθετήσας om. A; οὐκ P. || 32. εἴτε P. || 33. πρὸ U loco nominis poëtae.

Νέστορα δ' οὐκ : hunc versum (Ξ 1) iam supra excitavit, ut demonstraret syllabae communis εν vim (p^a 27).

Τοῦ γὰρ ἔλαθε τὸ λα : Τὸ γὰρ ἔλαθεν τὸ α Ps. Draco.

Τῆς τέχνης ἐπόμενος :

τ. τ. ἐπόμενα falso Ps. Draco. κανόνος οὐδενὸς κωλύοντος : κ. οὐδὲν κ. Ps. Draco.

Ὅμηρου τῶν ἀρχαιοτέρων : πρὸ Ὅμηρου τ. ἀ. Ps. Draco, fortasse recta tradens; cf. lectionem truncatam Urbinatis.

τῶν ἀρχαιοτέρων οὕτω χρησαμένων, εἴτε καὶ αὐτὸς Ὅμηρος¹ τοιαῦτα² νομοθετήσας. Οὐκοῦν τὰ δίχρονα καὶ κατὰ ταύτην λέγονται τὴν αἰτίαν καὶ ὡς μακρὰ τίθεσθαι⁸ καὶ ὡς βραχέα, καθότι⁴ οὐκ ἐπὶ τῶν αὐτῶν καὶ ὁμοίων λέξεων, ἀλλὰ⁵ τὰ αὐτὰ μὲν δίχρονα ἐπ' ἄλλων δὲ⁶ ἄλλοτε⁶, ἢ καὶ συλλαβῶν. Τὸ γὰρ ἐνταῦθα τυχὸν κείμενον ἄβραχὺ διηνεκῶς, ἐν ἑτέρῃ λέξει ταυτὸν⁷ τοῦτο μακρὸν ἔστιν αἰεί.

Καὶ⁸ περὶ μὲν τούτων οὕτως⁹ ἀκόλουθον τοίνυν ἂν εἴη καὶ περὶ τῆς λοιπῆς καὶ τρίτης τῶν διχρόνων συζυγίας¹⁰ εἰπεῖν, ἢ¹¹ καὶ ἐμφατικώτερα¹² πῶς¹³ ἔστι μᾶλλον τῶν ἄλλων· ἐν ταύτῃ¹⁴ γὰρ μάλιστα τὰ δίχρονα τὴν ἐπωνυμίαν⁸ τηροῦσι διπλῶς λαθβανόμενα¹⁵, νῦν μὲν γὰρ¹⁶ ὡς μακρὰ,

1. om. U. || 2. ταῦτα P. || 3. τίθενται P. || 4. καθο U. || 5. verba ἀλλὰ — καὶ συλλαβῶν (p^a in vers. sq.) om. A. || 6. ἄλλοτε δὲ ἄλλων U; ἄλλων δι' ἄλλοτε P. || 7. om. A; ταυτὸν ceteri. || 8. pro verbis καὶ — τὴν ἐπωνυμίαν A hanc habet: περὶ δὲ τῆς τρίτης ἐν ἧ μάλιστα τὴν ἐπωνυμίαν || 9. οὕτω U. || 10. post τρίτης collocat P. || 11. ἢ U. || 12. ἐμφαντικώτερα U. || 13. πῶς codd. || 14. ταυτὴ U; ταύτη P. || 15. ἦγουν sequitur in A. || 16. omm. AP.

νομοθετήσας : διετέλεσεν
addit Ps. Draco.

Οὐκοῦν τὰ δίχρονα : ur-
guet noster multis verbis τὰ
δίχρονα non in eisdem voci-
bus quantitatem mutare.
Multo acrior Planudis sermo
est, cum in Byzantinorum
aevi magistros cunctas vo-
cales AIY ad libidinem corri-
piantes ac producentes inve-
hatur (v. locum laudatum
p^a 25); noster doctrinae istius
mentionem non facit.

Sequens καὶ omisit Ps.
Draco, sed retinendum est ;
opponitur enim genus hoc τῶν

διχρόνων illi tertio, quo in
eadem voce brevis sive longa
syllaba admittitur.

ἐπ' ἄλλων δὲ ἄλλοτε : ἐπ'
ἄλλων δὲ καὶ ἄλλων λέξεων
Ps. Draco; quae addit, ex
praeced. subintelligi pos-
sunt.

ἐμφατικώτερα πῶς : cf.
Triclinii verba κυρίως ἐγώ
φημι ὀνομάζεσθαι laudata
p^a 32.

ἐμφαντικώτερα Ps. Draco
cum U. Utrumque legitur,
sed melius sine littera ν,
quippe a voce ἔμφασις duc-
tum.

νῦν δὲ ὡς¹ βραχεά², οὐκ ἐπ³ ἄλλων³ ἄλλοτε³ λέξεων,
ἀλλ', ὅπερ⁴ ἔφην⁵ πολλάκις⁴, ἐπὶ τῶν αὐτῶν. Καταμάθοις⁶
δ' ἄν⁷, δ⁸ λέγω⁸, σαφέστερον ἐνταυθοῖ⁶.

Τόφρα⁹ γὰρ ἐς στρατὸν¹⁰ εἶμι διαμπερές, ὄφρ¹¹ ἄν⁷
ἴκωμαι¹²,

καὶ¹³

Τέκνον, τί κλαίεις¹⁴; τί δέ σε φρένας ἴκετο¹⁵ πένθος;

Τοῦ¹⁶ γὰρ ἴκετο¹⁷ καὶ ἴκωμαι¹⁸ τὴν ἰ συλλαβὴν οὔτε¹⁹
κατὰ τὸν κανόνα, οὔτε κατὰ τὴν λέξιν ἐξαλλαγήν²⁰ ἔχου-
σαν²¹ ἐν μὲν²² τῷ πρώτῳ τοῖν στίχοις βραχεῖαν ὁ ποιητὴς
ἐποίησεν, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ²³ μακράν.

Ἄδελφά δὲ τούτοις²⁴ ἔστι²⁵ καὶ ταῦτα²⁶.

Ἄρες²⁷, Ἄρες, βροτολογίε, μαιφόνε²⁸, τειχεσιπλήτα²⁹.

1. ὡς P. || 2. addit A: λαμβανόμενα, καὶ || 3. ἐπ' ἄλλοτε ἄλλων U. ||
4. verba ὅπερ — πολλάκις om. A. || 5. interpunctio post ἔφην in
UP; verum indicant ommissa Ambrosiani et sensus. || 6. pro verbis
καταμάθοις — ἐνταυθοῖ A tantum εἰπωμεν habet. || 7. ἄν U. || 8. ἐν
ὀλίγω P. || 9. τό φρα P. || 10. στρατον A. || 11. ὄφρ' U. || 12. ἴκωμαι
A. || 13. om. U. || 14. αι ex aliis litteris correct. in A. || 15. ἴκετο
UA. || 16. τό A. || 17. ἴκετο U; ἔκετο A. || 18. ἴκωμαι U; ἴκωμαι A;
ἴκωμαι P. || 19. οὔτε U. || 20. ἀλλαγήν U; ἐξαλαγόν P, vitio indicato
atram. pallid. duobis punctis positus sub litteris αλ ac lineola in
marg. || 21. ἔχουσιν A. || 22. μέσῳ P. || 23. β P. || 24. τοῦτοις P. ||
25. om. A. || 26. τό A. || 27. hoc accentu omnes. || 28. μιά φόνε P,
eodem modo, quo supra, vitio ad litteras ιά nec non i. m. notato. ||
29. τειχεσιπλήττα U.

ὅπερ ἔφην πολλάκις : in-
terpunctio post ἔφην et apud
Ps. Draconem.

Τόφρα γὰρ : K 325; εἰς
στρατὸν unus ms. Leafii,
quod van Leeuwen in textum
recepit.

Τέκνον, τί κλαίεις :
A 362 = Σ 73.

οὔτε κατὰ τὸν κανόνα :
erravit noster augmenti ra-
tionem non habens.

ἐξαλλαγήν ἔχουσαν : ἐναλ-
λαγήν ἔ. Ps. Draco.

Ἄρες, Ἄρες : de hoc
versu (E 31) Kuhn l. c. p^a 36.
Hinc Dionysium Thracem τῶν
διχρόνων doctrinam petisse
videri iam dixi. Prius Ἄρες
properispomenon traditur, al-
terum paroxytonon; sed Ixion
(ap. Eustath. p. 518 ed. Rom.)
alterum ἄρες scripsit velut
epitheton (ὅ ἔστι βλαπτικέ);

Ἐπειδὴ γὰρ τὸ ἔπος ἀπὸ δακτύλου ποδὸς ἄρχεται, εἰκότως¹ τοῦ μὲν πρώτου² ἄρες τὴν³ πρώτην³ συλλαβὴν μακρὰν ἐδέξατο, τοῦ⁴ δὲ δευτέρου⁵ βραχεῖαν⁶.

Καὶ⁷ περὶ μὲν οὖν τοῦ μέτρου καὶ τῶν κατὰ τὰς συλλαβὰς παθῶν εἴρηται⁸. ἤδη δὲ καὶ περὶ τῶν κατὰ τὰς λέξεις αὐτὰς διαληπτέον. Ἐπειδὴ γὰρ καὶ ταῦτα μάλιστα τοῦ ἠρωϊκοῦ γνωρίσματα, καὶ οὐκ ἄνευ αὐτῶν συσταίη ποτ' ἂν⁹ στίχος ἠρῶος, δεῖ σε καὶ ταῦτα μαθεῖν ἀκριβῶς, τίνα τέ ἐστι καὶ πόσα, καὶ πηνίκα γίνονται.

Πάθη μὲν οὖν ἐν ταῖς λέξεσι¹⁰ γίνονται καὶ εἰσὶ μάλιστα

1. εἰκότος P. || 2. α' U. || 3. τὴν α' U; τὸ ᾠ A, τοῦ ᾠ P, quibus α non numerus, sed littera. || 4. τὴν AP. || 5. β' U; δευτέραν AP. || 6. desinit A. || 7. om. P. || 8. desinit in P ipse Tractatus, sequitur Appendix. || 9. ποτ' ἂν cod, sed ἂν in rasura; ποτ' ἂν Ps. Draco. || 10. λέξεσι cod.

Bekker hunc secutus aliam significationem esse putavit, nempe: praestans, cf. ἄρειων ἄριστος; vide Leaf. ad II. E 31.

Καὶ περὶ μὲν: καὶ cum P om. Ps. Draco.

τοῦ ἠρωϊκοῦ γνωρίσματα: haec nimis urgueri non debent; nam ipsa τὰ πάθη vocum nihil cum hexametri doctrina commune habent, nec in hexametro tantum inveniuntur. Sed, quia transitus requirebatur, sic callide instituit auctor, cui de hexametro propositum erat scribere.

Πάθη μὲν οὖν: tractatus de affectionibus dictionum notissimus est, qui nomine Tryphonis varie in variis mss. circumfertur (vide Tryphonis fragmenta, coll. et dispos. A. de Velsen. Berol.

MDCCCLIII, p^a 96 sqq.). Accedunt apud Bachmannum (An. Gr. II p^a 364) et Boissonadium (An. Gr. III; ipse denuo hunc transcripsi ex codice); tunc Moschopuli (ed. Schaefer in Gregor. Corinthio de Dialectis p^a 675 sqq.) et Ios. Rhacendyti (Synopsis Rhetorica c. xviii, Walz III p^a 565). Duos ineditos adieci; contuli Moschopulum, Rhacendytum, Tr. Boissonadii.

Prior pars nostri (usque ad p^{am} 49: ἐν τούτοις καὶ ἡ παράληψις) cohaeret cum Moschopulo eadem πάθη eodem ordine enumerante; at copia exemplorum ei maior est, explicatio aliis verbis enuntiatur, addit in una quaque descriptione describenda, qua dialecto usurpetur; quod

noster post enumerationem novo capite exponit (p^a 50).

Contra caret Moschopulus distributione secundum paria, quam noster enumerationi praemittit; complura etiam exempla nostri apud eum desunt.

Ergo utrumque eodem vestustiore tractatu quodam usum esse constat; vide etiam annot. ad p^{am} 45.

Partem posteriorem (inde a Ἐν τούτοις καὶ ἡ παράληψις) postea additam esse probat etiam numerus; nam, qua praecedunt, XVIII sunt (ratione non habita generum VII τῆς συναλοιφῆς); quae sequuntur, hunc numerum in initio indicatum excedunt. Haec Ps. Draco omisit.

Alio modo conferendus est Rhacendytus, qui et ipse XVIII secundum paria praemissis alia adiecit. Est quidem divisio princeps inter XVIII illa, quae dicuntur ὑπὸ τὸ πόσον ἀναγόμενα, ac sequentia VI ὑπὸ τὸ ποῖον. Rursus unamquamque conjunctionem τῶν ὑπὸ τὸ πόσον ex πάθη ἀπὸ πλεονασμοῦ et ἀπὸ ἐνδείας constare dicit, aliis nominibus idem ac noster indicans. At affectio decima non συναλοιοφῆ, sed συναίρεσις dicitur (vide annot.), et decima quarta non παρέλλειψις, sed παράληψις. Genera illa VII τῆς συναλοιοφῆς in appendicem τῶν ὑπὸ τὸ ποῖον relegantur; cetera appendicis genera alio ordine, omissis duobus (πα-

ραγωγῆ, μετατύπωσις) traduntur; vide etiam annot. Exempla differunt; omittit cum ceteris expositionem dialectorum, quae singulis affectionibus utuntur.

Tractatus Boissonadii genera XXVII enumerans longius distat; caret explicatione, exempla tantum enumerationem illustrant.

Praeter iam editos de affectionibus tractatus alios duo minoris momenti, novos tamen, addo, priorem ex Parisino 2408 bombyc. sⁱ XIII, ex quo iam uberiores illum Boissonnade dedit. Legitur f° 221 r° post erotemata grammatica:

Πάθη τῶν λέξεων εἰσὶ τρία· ἀφαίρεσις, συγκοπή καὶ ἀποκοπή. Καὶ ἀφαίρεσις μὲν ἢ ἐκ τῆς ἀρχῆς ἄρσις, οἷον τὰ ῥήματά μου· τὸ ἐμοῦ γὰρ ἀντωνυμία ὄν ἐν μέρος τοῦ λόγου αὐτοτελὲς ἀφαίρεσιν ὑπέστη τοῦ εἶ. Συγκοπή δὲ ἢ ἐκ τῆς μέσης ἄρσις, οἷον ὄρμημένος ὄρμενος, βεβυθισμένος βεβυσμένος. Ἀποκοπή δὲ ἢ ἐκ τοῦ (δὲ ἐκ τοῦ α cod, fort. δὲ ἢ τοῦ ᾱ ἐκ τοῦ) τέλους ἄρσις, οἷον κυκεῶνα κυκεῶ, ἰδρῶτα ἰδρῶ. Καὶ πολλὰ τοιαυτά τις εὕροι (εὕρη cod.) ἕτερα σκοπῶν.

Prius exemplum τῆς συναλοιοφῆς claudicare iam accentus testatur; ὄρμενος: ὄρμενος fuisse puto. Alterum etiam falsum est, quia βυνέω et βυθίζω inter se commutantur.

δκτωκαιδέκα ἀπλᾶ¹ ἑννέα² τε³ κατὰ συζυγίαν ἐκφωνοῦ-
μενα, ὧν ἡμίση μὲν κατὰ προσθήκην, θάτερα δὲ κατὰ
ἔλλειψιν· ἔλλείψει δὲ προσθήκη πέφυκεν ἑναντία.

Ἡ μὲν οὖν πρώτη⁴ τῶν παθῶν συζυγία πρόθεσις
καλεῖται καὶ ἀφαίρεσις, ἣ δὲ δευτέρα⁵ ἀναδίπλωσις καὶ
ἄρσις, ἣ δὲ τρίτη ἕκτασις καὶ συστολή· ἕξῃς⁶ δὲ ἐπέκτασις,
συγκοπή, διαίρεσις, συναλοιφή, παρένθεσις, ἔλλειψις,

1. ἀπλᾶ cod. || 2. θ' cod. || 3. τε cod. || 4. α' cod. || 5. β' cod. ||
6. ἕξῃς cod.

Alter debetur Laurentiano
Ashburnham. 1583 chartaceo
sⁱ xv, qui fuit Turnebi, p^a
216 v°:

Ἐκθλιψίς ἐστὶν ἑνὸς
φωνηέντος ἕκθλιψις καὶ ἀντ'
ἐκείνου ἐπιτίθεται ἡ (cod. δ)
ἀπόστροφος, οἷον ὑπὸ ἔμοϋ
ὑπ' ἔμοϋ.

Κρᾶσις ἐστὶ δύο φωνηέν-
των συναλοιφή καὶ ἀμφοτέ-
ρων ἀλλοιουμένων, οἷον
Δημοσθένεα Δημοσθέ-
νη, ἣ τοῦ ἑνός, οἷον Δημο-
σθένεος Δημοσθένους.

Συναίρεσις ἐστὶ δύο
φωνηέντων συναλοιφή καὶ
ἀμφοτέρων φυλαττομένων,
οἷον Δημοσθένει, Δη-
μοσθένει.

Ἐκθλιψις καὶ κρᾶσις
ἐστὶν, οἷον καὶ ὁ μὲν χῶ
μὲν (χῶ μὲν cod.)· τέθλιπται
γὰρ τὸ τ, τὸ δὲ ᾠ καὶ ὀ συνε-
κράθη εἰς ὦ μέγα.

Ἐκθλιψις καὶ συναί-
ρεσις ἐστὶν, οἷον ἐγῶ
οἶδα ἐγῶδα (ἐγῶδα cod.)·
τέθλιπται γὰρ τὸ ὀ τὸ μικρόν,
τὸ δὲ ὦ μέγα μετὰ τοῦ τ
συναίρεται εἰς τὴν ᾠ δίφθογ-
γον καταχρηστικῶς.

Κρᾶσις καὶ συναίρε-
σις ἐστὶν, οἷον ὁ αἰπόλος
ᾠπόλος (ᾠπόλος cod.)· κέκρα-
ται γὰρ τὸ ὀ καὶ ᾠ εἰς ὦ
μέγα, εἶτα συναίρεται τὸ ὦ
καὶ τὸ τ εἰς τὴν ᾠ δίφθογγον.

Ἐκθλιψις κρᾶσις συ-
ναίρεσις ἐστὶν, οἷον καὶ
εἶτα κᾶτα (κᾶτα cod.)· ἐκ-
θλίβεται μὲν τὸ τ τῆς αἰ
(καὶ cod.) δίφθογγου, κινᾶ-
ται δὲ τὸ ᾠ καὶ εἰς ᾠ
μακρόν, εἶτα συναίρεται τὸ
μακρόν ᾠ καὶ τὸ τ, τῆς εἰ δι-
φθόγγου δηλονότι, εἰς (ᾠς
cod.) τὴν ᾠ δίφθογγον κατα-
χρηστικῶς.

Enumeratio VII generum
τῆς συναλοιφῆς saepius se-
paratim traditur; cf. Scholl.
A ad Heph. p^a 106-107 et
annot. Consbruchii ad vs. 20;
vide etiam nostrum p^a 43 sqq.

Titulum Περὶ παθῶν τῶν
λέξεων Ps. Draco addit.

πρόθεσις καλεῖται: πρόσ-
θεσις Ps. Draco, Rhacend.
(exc. uno cod.); πρόθεσις
Tr. Boiss, Moschop. Cum
contrarium non dicitur, eo-
dem nomine et ceteri genus
idem indicant.

διπλασιασμός, παρέλλειψις, παρέμπτωσις, ἔκθλιψις καὶ προσχηματισμός, ἀποκοπή.

Καὶ πρόθεσις ¹ μὲν ἐστὶ τε ² καὶ γίνεται, ὅταν ἐν ἀρχῇ λέξεως πλεονασμὸς γίνηται ³ συλλαβῆς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένης, ὃ καλεῖται συλλαβικὴ αὔξησις, ὡς ἔστι τὸ ὦρων, ἑώρων ⁴ καὶ τὸ ⁵ ὠσμένος ⁶, ἑωσμένος καὶ τοιαυθ' ἕτερα· ὅταν δὲ τοῦναντίον ⁷ ἢ ἀπὸ φωνήεντος ἄρχουσα ἐκβληθῇ, τουτέστιν ἢ συλλαβικὴ αὔξησις, ὡς τὸ ἕκαμον, κάμον καὶ τὸ ἕδοσαν, δόσαν, τηνικαῦτα τὸ πάθος ἀφαίρεσις ὀνομάζεται.

Ἐναντιπλῶσις δὲ ἐστὶν ἢ ἐν ἀρχῇ τῆς λέξεως κατὰ ἐναντιπλῶσμον γενομένη προσθήκη, ὡς ἔστι τὸ κάμω, κεκάμω καὶ τὸ ⁸ λαχών ⁹, λελαχών· ἄρσις δὲ αἰθις λέγεται ἢ τοῦ ἐναντιπλῶσμου ἀφαίρεσις τοῦ κατὰ τὴν

1. πρόθεσις cod. || 2. τε cod. || 3. γίνεται cod. || 4. spiritu leni cod. || 5. deest in cod. || 6. ὠσμένος cod. || 7. τουναντίον cod. || 8. deest in cod. || 9. λαχών cod.

Καὶ πρόθεσις : titul. Περὶ προσθέσεως Ps. Draco finxit.

καὶ γίνεται : καὶ γίνεται συλλαβῆς Ps. Draco:

γίνεται συλλαβῆς : γένηται Ps. Dr. omiss. συλλαβῆς.

τοιαυθ' ἕτερα : μυρία τοιαυθ' ἑ. παρ' Ὀμήρῳ κείμενα Ps. Dr; at p^a 50 dicitur esse attica.

ὅταν δὲ : titul. Περὶ ἀφαιρέσεως finxit Ps. Dr. Tunc : Ἀφαίρεσις δὲ ἐστὶ, ὅταν κτλ.

τηνικαῦτα τὸ πάθος : verba τηνικαῦτα — ὀνομάζεται om. Ps. Dr, pro quibus haec : καὶ πολλὰ ἕτερα.

Ἐναντιπλῶσις : titul. Περὶ ἐναντιπλῶσεως finxit Ps. Dr. Dicitur ἐναντιπλῶσις in Tr.

Boiss. et apud nostrum p^a 50; ἐναντιπλῶσις Etym. Gud. 310, 58 (s. v. κεκάμω).

κάμω, κεκάμω : A 168 : ἐπὴν κεκάμω πολεμίζων vulgo, ἐπεὶ κεκάμω Etym. Gud, ἐπεὶ κεκάμω Aristarchus. Et ceteris locis (H 5, P 658) dubium est, sitne κε reduplicatio an particula.

καὶ τὸ λαχών : λαχών bene Ps. Dr. Partic. λελαχών apud Hom. non extat; eius aoristi has formas habet : λελάχητε (Ψ 76), λελάχωσι (H 80, O 350, X 343):

ἄρσις δὲ αἰθις : titul. Περὶ ἄρσεως finxit Ps. Dr.

ἐναντιπλῶσμου ἀφαίρεσις τοῦ : ἄ. ἄ. καὶ τοῦ Ps. Dr.

ἀρχὴν ὄντος τῆς λέξεως, οἷον βεβλήσθαι, βλήσθαι· καὶ τετύχθαι¹, τύχθαι καὶ τὰ τοιαῦτα.

Καὶ ἕκτασις μὲν ἢ κατὰ χρόνον αὔξησις ἐνὶ φωνήεντι γινομένη· τοῦτο δ' ἔστι Διόνυσος² Διώνυσος²· δότης, δώτης, καὶ ὅσα ὅμοια. Τὸ³ δ' ἐνὶ φωνήεντι εἴρηται μοι διὰ τὸ Ὀλυμπος, Οὔλυμπος· νόσος, νοῦσος· ἐνταῦθα γὰρ προσετέθη καὶ ἕτερον φωνήεν, τὸ υ̅. Συστολὴ δέ ἐστιν ἢ κατὰ χρόνον βραχύτης ἀπὸ ἐνὸς φωνήεντος, ὡς τὸ δῶμεν, δόμεν⁴ καὶ εἰδῶμεν, εἶδομεν. Ὀμηρος μὲν οὖν·
Ἐξαύδα⁵, μὴ κεῖθε νόφ, ἵνα εἶδομεν ἄμφω,
καὶ Ἡσίοδος·

Καὶ⁶ δόμεν, ὅς κεν⁷ δῶ, καὶ μὴ δόμεν, ὅς κεν⁷ μὴ δῶ.

Ἐκ τούτου ἐνταῦθα φωνήεντος εἴρηται διὰ τὸ ἕταϊρος, ἕταρος· ἐκβληθέντος γὰρ τοῦ ἐνὸς φωνήεντος, τοῦ ἱ, γέγονε βραχὺ τὸ τᾶ.

Ἐπέκτασις δέ ἐστι προσθήκη συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον

1. ἐτετύχθαι cod. || 2. διόνυσος διώνυσος cod. || 3. τῶ cod. || 4. ο ex ω factum in cod. || 5. ἐξαῦδα cod. || 6. om. cod. || 7. κε cod.

βεβλήσθαι, βλήσθαι: exemplum claudicat; prius est perfectum, alterum aoristus, ergo non eadem est dictio.

καὶ τετύχθαι: ἔτετύχθαι cod; ex compendio καὶ factum est ε-psilon; Ps. Dr. καὶ om. Iterum falso adductum.

Καὶ ἕκτασις: titul. Περὶ ἕκτάσεως finxit Ps. Dr. Falso Tr. Boiss: οὔτος οὔτοσι, ut solet, explicatione omissa.

Διόνυσος, Διώνυσος: forma Διόνυσος apud Hom. λ 325 tantum legitur (et in hymnis). Haec bene Ps. Dr. Hoc exemplum exc. Tr. Boiss. apud omnes recurrit.

δότης, δώτης: nomin. non occurrit; sed cf. Υ 44

(σίτοιχο δοτήρης) et θ 325 (δωτήρης ἑάων).

ὅμοια: ὅμοιος pro ὁμοίος apud senioris aevi scriptores (cf. Kühner-Blass I, 1, p^a 326).

Συστολὴ δέ: titul. Περὶ συστολῆς finxit Ps. Dr.

εἰδῶμεν, εἶδομεν: εἶδομεν om. Ps. Dr.

Ἐξαύδα: A 363. Versu homerico carent ceteri.

Καὶ δόμεν: δῶμεν ὅς κε δῶ καὶ μὴ δόμεν ὅς κε μὴ δῶ apud Ps. Dr. Cf. Opp. et Dies 354 (Rzach). Videtur noster pravo textu nisus uno exemplo utramque formam exponere. Carent hoc versu ceteri.

Ἐπέκτασις: titul. Περὶ ἐπέκτάσεως finxit Ps. Dr.

της λέξεως, οἶον Μουσῶν, Μουσάων· πυλῶν, πυλάων, καὶ εἴ τι τοιουτότροπον· συγκοπὴ δὲ τοῦναντίον¹ τούτω ἀφαίρεσις μιᾶς συλλαβῆς κατὰ μέσην λέξιν, ὡς τὸ ἔρατεινόν, ἔρανόν· καὶ τὸ² καταβαλῶν, καθβαλῶν· καὶ τὸ² κατέπεσε, κάππεσε.

Καὶ διαίρεσις μὲν ἔστιν ἡ τοῦ προσυνηρημένου ἀνάπτουξις, οἶον παῖς, πάϊς καὶ Πηλεῖ, Πηλέϊ· συναλοιφὴ δὲ ἡ τοῦ προδιηρημένου καὶ ἔντελους σύμπτουξις τε καὶ ἔνωσις· ἀλλ³ αὕτη μὲν οὐχ ἀπλή τις εὐρίσκεται, οὐ³ μὲν³ οὖν³ οὐδὲ διπλὴ οὐδὲ τριπλῆ, ἀλλὰ πολλαχὴ καὶ οἶον

1. τὸ ἐνάντιον cod. || 2. deest in cod. || 3. οὔμενον cod.

Μουσῶν, Μουσάων : forma contracta huius genitivi post vocalem tantum apud Homerum invenitur (Σκαιῶν, κλισιδῶν, cf. Kühner-Blass I, 1, p^a 376).

καὶ εἴ τι : τοιουτότροπον om. Ps. Dr.

Συγκοπὴ δὲ ; titul. Περὶ συγκοπῆς finxit Ps. Dr.

τοῦναντίον τούτω : τ. τούτων Ps. Dr.

ἔρατεινόν, ἔρανόν : ἔρανόν Ps. Dr. pro ἔρανόν. Homericum est femin. tantum ἔρανην (I 531, 577; η 18). Urbinatis lectionem non mutavi.

Καὶ διαίρεσις : titul. Περὶ συναλοιφῆς finxit Ps. Dr. Deest hoc genus in Tr. Boiss.

Πηλεῖ, Πηλέϊ : cf. Ω 61 : Πηλέϊ, ὅς περὶ κῆρι κτλ. Kühner-Blass I, 1, p^a 452 formam Πηλεῖ huic loco obtrudit, cum neque V. Leuwen neque Leaf nec in textu nec in ann. crit. eam referant. Dativus usitatior est

Πηλεῖ (Π 867, Ω 534).

συναλοιφὴ δὲ : titul. Περὶ συναλοιφῆς finxit Ps. Dr.

Ex τῆς συναλοιφῆς VII generibus συναίρεσιν et κρᾶσιν tantum sparsa inter cetera nominat Tr. Boiss; tunc nomen συναλοιφῆ male adhibetur pro eius genere primo, q. d. ἔκθλιψις (ἔφατε ἔφαθ³).

Rhacend. συναλοιφὴν eiusque genera in appendicem relegans locum, quem in illa coniunctione duarum affectionum vacuum reliquerat, implevit genere συναίρεσις ficto nullo exemplo addito. Ipsa συναίρεσις suo loco inter VII genera post explicatur.

Haec genera saepius separatim traduntur; vide annot. ad p^{am} 40.

προδιηρημένου : vitiose προειρημένου. Ps. Dr.

ἀλλὰ πολλαχὴ : ἀ. πολλαπλῆ Ps. Dr. Utraque vox insolita; πολλαχὸς fictum ex adverbis πολλαχού etc; πολ-

ποικίλη. Διαιρεῖται γὰρ εἰς εἶδη ἑπτὰ¹, ἃ ἔστιν· ἔκθλιψις, κρᾶσις², συναίρεσις, ἔκθλιψις κρᾶσις, ἔκθλιψις συναίρεσις, κρᾶσις συναίρεσις, καὶ ἔκθλιψις κρᾶσις συναίρεσις. Τούτων τὰ τρία τὰ πρῶτα, τὸ ἔκθλιψις, κρᾶσις, συναίρεσις, εἰσὶν ἀπλᾶ· οὕτω γὰρ ἕκαστον μεμονωμένον ἐκφωνεῖται· τὰ δὲ τρία σύνθετα ἀπὸ δυοῖν· κατὰ δύο³ γὰρ ἐκφωνοῦνται⁴· ἑρεῖς γὰρ οὕτω· ἔκθλιψις⁵ κρᾶσις⁵, ἔκθλιψις συναίρεσις, κρᾶσις συναίρεσις· τὸ δ' ἐν καὶ ἑβδομὸν ἔστι σύνθετον ἀπὸ τριῶν, τὸ ἔκθλιψις κρᾶσις συναίρεσις.

Καὶ ἔκθλιψις μὲν ἔστιν ἑνὸς φωνήεντος ἀπώλεια⁶, ὅταν ἀντ' ἐκείνου τοῦ ἐκβληθέντος κουφίζηται ἢ ἀπόστροφος, οἷον ὑπὸ ἔμοϋ, ὑπ' ἔμοϋ. Ἐνταῦθα γὰρ ἐξεβλήθη τὸ ὀ καὶ ἀντ' ἐκείνου ἐτέθη ἢ ἀπόστροφος εἰς σημεῖον τῆς τοῦ φωνήεντος ἐκθλίψεως.

Κρᾶσις δέ, ὅταν δύο φωνήεντα συγκερασθῶσιν⁷ εἰς ἓν, καὶ πολλάκις εἰς δίφθογγον· ἀλλὰ ἐὰν μὲν εἰς ἓν φωνήεν ἢ κρᾶσις γένηται, καὶ ἀμφοτέρα τὰ δύο⁸ πρῶτα φωνήεντα ἀφανίζονται, οἷον τὸν Δημοσθένεα, τὸν Δημοσθένη⁹· οὔτε γὰρ τὸ ε φαίνεται ἐν τῷ ἦ, οὔτε τὸ α. Ἐὰν¹⁰ δὲ εἰς

1. ζ' cod. || 2. κρᾶσις; ita semper cod. || 3. β' cod. || 4. ἀφωνοῦνται cod. || 5. interpunctione distinentur in cod. || 6. legitur ἀπώλεια. || 7. συγκεράσθωσιν cod ; συγκεράσθωσιν Ps. Draco. || 8. β' cod. || 9. δημοσθένη cod. || 10. εἰ cod.

λαπλῆ ex praecedd. διπλῆ et τριπλῆ.

εἶδη ἑπτὰ: genera I, II, V, VI in hac enumeratione praetermisit Ps. Dr.

γὰρ ἐκφωνοῦνται: γ. ἐκφωνοῦντα falso Ps. Dr.

Καὶ ἔκθλιψις: titul. Περὶ ἐκθλίψεως finxit Ps. Dr.

ἐκβληθέντος: ἐκθλιβέντος Ps. Dr.

Ἐνταῦθα γὰρ: haec ad τῆς τοῦ φωνήεντος ἐκθλίψεως om. Ps. Dr.

Κρᾶσις δέ: titul. Περὶ κρᾶσεως finxit Ps. Dr.

συγκερασθῶσιν: Ps. Draco in obsecutus in συγκερασθῶσιν lectionem codicis mutavi potius σ excidisse quam ε additum esse reputans. Contra in ἐκθλίψεως descriptione συνεκράθη.

οὔτε γὰρ: haec ad οὔτε τὸ α om. Ps. Dr.

Ἐὰν δὲ εἰς: εἰ cum cod. Ps. Dr.

δίφθογγον κινδύνονται τὰ δύο⁸ φωνήεντα, τὸ μὲν ἔν ἀφαινίζεται, τὸ δὲ ἄλλο φαίνεται ἐν τῇ διφθόγγῳ, ὡς τὸ δέον, δεῖν· καὶ τὸ¹ πλέον, πλεῖν· τὸ μὲν γὰρ ε̄ σφάζεται ἐν τῇ διφθόγγῳ, τὸ δὲ ο̄ ἀπώλετο.

Συναίρεσις δὲ γίνεται, ὅταν δύο⁸ φωνήεντα συναφθῶσιν εἰς δίφθογγον καὶ ἀμφοτέρα σφάζονται, ὡς ἔστι τὸ Πηλέϊ, Πηλεῖ.

Ἐκθλιψις δὲ κρᾶσις τὸ καὶ ὁ μὲν, χῶ² μὲν· ἐξεβλήθη μὲν γὰρ τὸ ῑ, τὸ δὲ ᾱ καὶ ὀ³ συνεκράθη εἰς ὦ μέγα.

Ἐκθλιψις δὲ συναίρεσις γίνεται ἐν τῷ ἐγὼ οἶδα, ἐγῶδα. Ἐξεβλήθη μὲν γὰρ τὸ μικρὸν ὀ, τὸ δὲ μέγα ὦ μετὰ τοῦ ῑ συνηρέθη εἰς τὴν ῶ δίφθογγον· προσγραφομένου γὰρ τοῦ ῑ γίνεται τὸ ὦ δίφθογγον.

Κρᾶσις δὲ συναίρεσις, οἶον τὸ οἰκίδιον, τῶκίδιον.

1. deest in cod. || 2. χῶ cod. || 3. ὦ cod. || 8. (p^a praec.).

ὡς τὸ δέον : haec ad ὀ ἀπώλετο om. Ps. Dr.

συναίρεσις δὲ : titul. Περὶ συναίρεσεως finxit Ps. Dr.

Πηλεῖ, Πηλεῖ : vide annot. ad διαίρεσιν.

Ἐκθλιψις δὲ κρᾶσις : titul. Περὶ ἐκθλίψεως finxit Ps. Dr. Tunc Ἐκθλιψις δὲ καὶ κρᾶσις ; ergo putavit hic ἐκθλιψιν alio nomine κρᾶσιν dici.

Ἐκθλιψις δὲ συναίρεσις : titul. Περὶ ἐκθλίψεως καὶ συναίρεσεως finxit Ps. Dr. Tunc Ἐκθλιψις δὲ καὶ συναίρεσις, quasi duo essent.

προσγραφομένου γὰρ τοῦ ῑ : inde a s^o XII ῑ non iam adscribatur, sed subscribebatur (cf. Kühner-Blass I, i, p^a 62). Ergo, qui opusculum

de affectionibus composuit, prius vixit ; hunc eundem esse ac totius Tractatus auctorem non puto. Etiam Moschopulo (p^a 679 Schaef.) i-adscriptum remansit, qui tamen post saec. XI vixit ; contra Ps. Dr. ὑπογεγραμμένου γὰρ τοῦ ῑ habet, quod sive in libro msto Urbinate posteriore invenit sive ipse ad aetatis consuetudinem refinxit ; hoc verisimilius est reputanti, quot locis et alia suo Marte mutaverit.

γίνεται τὸ ὦ δίφθογγον : pro his Ps. Dr ; τὸ ῶ δίφθογγος sine verbo. Non scripsi ῶ, quia τὸ ὦ nondum est, sed fit δίφθογγον ; hoc adiective.

Κρᾶσις δὲ συναίρεσις : titul. Περὶ κράσεως καὶ συ-

Κιρνῶνται μὲν γὰρ τὰ δύο ο¹ εἰς ᾠ μέγα ἀττικῶς· συναιρεῖται δὲ τὸ ᾠ τὸ μέγα μετὰ τοῦ ι εἰς τὴν ² ᾠ δίφθογγον.

³ Ἐκθλιψις δὲ κρᾶσις συναίρεσις γίνεται ἐν τῷ καὶ εἴτα, κᾷτα. ⁴ Ἐκθλίβεται μὲν γὰρ τὸ ι, κιρνῶνται δὲ τὸ ᾠ καὶ ε εἰς ᾠ μακρόν, εἴτα συναιρεῖται τὸ ᾠ καὶ ι εἰς τὴν ² ᾠ δίφθογγον.

Τοσαῦτα καὶ περὶ τῆς συναλοιφῆς.

Παρένθεσις δέ ἐστι πλεονασμὸς φωνήεντος ἐν ἑτέρῳ φωνήεντι, ὡς γενέσθαι ἀμφότερα μίαν συλλαβὴν. Ταύτης ἐστὶ τὸ ἐλήλυθα, εἰλήλουθα· προστεθέντων γὰρ ἐνταῦθα τοῦ ³ μὲν ι τῷ ⁴ ε, τοῦ δὲ ο τῷ ⁴ υ ἢ παρένθεσις ἐγένετο· καὶ ἔστιν ἐν μιᾷ ταύτῃ λέξει διπλῆ. Τὸ δὲ γενέσθαι ἀμφότερα μίαν συλλαβὴν εἶπον διὰ τὸ ⁵ πυλῶν, πυλάων· εἰ γὰρ καὶ ἐνταῦθα φωνήεν ἐπλεόνασε τὸ ᾠ, ἀλλὰ καὶ ἑτέρα προσετέθη συλλαβὴ, ἧ τῆς ἐπεκτάσεώς ἐστι γνώρισμα.

² Ἐλλειψις δέ ἐστιν ἡ τοῦ φωνήεντος ἀποβολὴ σφζο-

1. ᾠ cod. || 2. om. cod; adscripsi, ut ipse auctor in praeced. || 3. τὸ cod. || 4. τὸ cod. || 5. τῶν cod.

ναίρεσεως finxit Ps. Dr. Tunc Κρᾶσις δὲ καὶ συναίρεσις ut in praeced.

εἰς ᾠ μέγα ἀττικῶς: non semper, cf. τοῦνομα ex τὸ ὄνομα (Meisterh. ³ p^a 71); τῷκίδιον extat apud Aristoph. (Nubb. 92); vide Kühner-Blass I, 1, p^a 220, cui forma τοῖκίδιον melior videtur allata scriptura cod. Rav. τωκίδιον superscripto οι.

εἰς τὴν ᾠ δίφθογγον: εἰς ᾠ δίφθογγον Ps. Dr. cum cod. τὴν omittens.

³ Ἐκθλιψις δὲ κρᾶσις συναίρεσις: titul. Περὶ ἐκθλίψεως κρᾶσεως συναίρεσεως finxit Ps. Dr.

εἰς τὴν ᾠ δίφθογγον: rursus om. τὴν Ps. Dr. cum cod.

Παρένθεσις: titul. Περὶ παρενθέσεως finxit Ps. Dr. Vocatur ἐπένθεσις in Tr. Boiss.

ἐλήλυθα, εἰλήλουθα: haec homerica, illa posterioris aevi forma, quam et Homeri carmina interdum admittunt, e. g. Ω 766: ἀπελήλυθα.

² Ἐλλειψις: titul. Περὶ ἔλλειψεως finxit Ps. Dr. Tr. Boiss. habet ἔκλειψις; paulo post ἔλλειψις (ἔλειψις cod.), quod idem est ac ἔκθλιψις oppositum παρεμπιπτόσει generi (p^a 48) ceterorum.

μένων τῶν συλλαβῶν, ὡς τὸ ἔταϊρος, ἔταρος· ἐκβληθέν-
τος γὰρ ἔνταῦθα τοῦ ἰοῦκ ἠλάττωνται αἱ συλλαβαί. Ἐνθα δὲ
ἐλαττοῦσθαι συμβαίνει τὰς συλλαβάς, οὐκ ἔλλειψις ἔστιν,
ἀλλὰ μᾶλλον ἔκθλιψις, ὡς οἶον τὸ ἐπὶ ἐμέ, ἐπ' ἐμέ.

Διπλασιασμός δὲ ἔστι προσθήκη τοῦ αὐτοῦ συμφώνου,
οἶον τὸ ἔδδειςε καὶ ἔμμεναι καὶ τὰ τοιαῦτα. Τῷ¹ γὰρ δ
προσετέθη ἕτερον δ καὶ τῷ¹ μ ἕτερον μ.

Παρέλλειψις δὲ πάλιν ἔστιν ἀποβολὴ συμφώνου τοῦ
αὐτοῦ, οἶον τὸ Ἄχιλεὺς² καὶ ἀδηφάγος· ἀφηρέθη γὰρ
ἐκεῖσε μὲν τὸ ἐν λ, ἔνταῦθα δὲ τὸ ἐν δ.

Ἡ δὲ παρέμπτωσις πλεονασμός ἔστιν οὗ τοῦ αὐτοῦ
συμφώνου, ἀλλ' ἀνομοίου³ παντάπασιν, ὡς ἔστι τὸ τυπτό-
μεσθα καὶ λεγόμεσθα καὶ πτόλις· ἐπλεόνασε γὰρ ἐν⁴
τῷ⁴ θ⁴ τὸ σ καὶ⁵ ἐν τῷ⁵ π τὸ τ ἀλλότρια ὄντα τούτων, ἐν
οἷς ἐπλεόνασαν⁶.

1. τὸ cod. || 2. ἀχιλλεύς cod. || 3. ἀνομοίου cod. || 4. correxi ex su-
perscriptis : ἐν τὸ θ || 5. pro his τὸ cod. || 6. ἐπλεόνασιν cod.

ἔταρος: ἔτάρος falso Ps. Dr.

Διπλασιασμός: titul. Περὶ
διπλασιασμοῦ finxit Ps. Dr.
Hunc om. Tr. Boiss.

Καὶ τὰ τοιαῦτα : haec ad
ἕτερον μ om. Ps. Dr.

Παρέλλειψις: titul. Περὶ
παρελλείψεως finxit Ps. Dr.
Dicitur παράλειψις apud
Rhacend ; ex prava huius ge-
neris interpretatione exem-
plum Tr. Boiss. est: Ἄχιλεὺς
Ἄχιλεθ.

ἀδήφαγος : cf. ἄδδην ple-
rorumque codd. ad E 203 pro
ἄδην. Forma ἀδδηφάγος re-
currit e. g. in Aelian. I, 27
(Περὶ ἀδδηφαγίας πολλῶν),
ubi nullo iure Hercher in edit.
Didotiana invitis codd. uno δ ;
ἀδηφάγος in Philoct. 313 ;

cf. etiam lexicon sⁱ xi-x in
Vallie. E 11 : ἀδηφάγος,
ἀθρόως ἐσθίων ; at Etym.
Gud : Ἄδδην — ἐξ αὐτοῦ
ἀδδηφάγος δαψιλῶς ἐσθίων.

Ἡ δὲ παρέμπτωσις: titul.
Περὶ παρεμπτώσεως finxit
Ps. Dr.

τυπτόμεσθα καὶ λεγόμε-
σθα : de forma -μεσθα metro
cogente ex -μεθα facta vide
Kühner-Blass I, 2, p^a 61 et
V. Leeuwen, Enchir.² p^a 236.
καὶ λεγόμεσθα om. Ps. Dr.

πτόλις : Cypriorum, cf.
V. Leeuwen, Enrich.² p^a 108
adductis Schol. ad Ψ 1 et
Collitz, G. D. I. I, 60.

ἐν τῷ π : ἐν om. Ps. Dr.
ἐν οἷς ἐπλεόνασαν : ἐ. ὁ.
ἐπλεόνασεν Ps. Dr.

Ἡ δὲ ἀποβολὴ αἰθις τοῦ ἀνομοίου¹ συμφώνου, ὡς ἔστι μαθεῖν ἐκ τοῦ σκηπτροῦχος, σκηπτοῦχος καὶ ἕξ ἑτέρων τοιούτων· ἔκθλιψις δὲ προσαγορεύεται ὁμωνύμως τῇ ἐκθλίψει, τῷ ἐνὶ μορίῳ² τῆς συναλοιφῆς.

Προσχηματισμὸς δὲ γίνεται τηρικαῦτα, ὁπότε κατὰ τὸ τέλος τῆς λέξεως συλλαβὴ πλεονάσῃ³, ὡς ἔστιν ἐν τῷ τοῦτον, τουτονὶ καὶ ὅτι, ὅτι⁴ καὶ ἦς, ἦσθα.

Ἀποκοπὴ δὲ, ὁπηνίκα κατὰ τὸ τέλος τῆς λέξεως ἀφαίρεσις γένηται συλλαβῆς, ἦς ἔστι τὸ δῶμα, δῶ καὶ κρῖμνον⁵, κρῖ καὶ τοιαῦθ' ἕτερα.

1. ἀνομοίου cod. || 2. μορίῳ cod. || 3. πλεονάσει cod. || 4. ὅτι cod. || 5. κρῖμνον cod.

Ἡ δὲ ἀποβολὴ : Ps. Dr. titulo praemisso Περὶ ἐκθλίψεως haec : "Ἐκθλιψις δὲ ἔστιν αἰθις ἀποβολὴ τοῦ ἀνομοίου κτλ. Rem in Urb. brevius enuntiatam explevit. Ἐλλειψις (ἔλειψις cod.) vocatur in Tr. Boiss.

σκηπτροῦχος, σκηπτοῦχος : hoc tantum, cf. B 86 ; debuit autem esse σκηπτροῦχος, a σκήπτρον, non a σκήπτομαι ductum.

τῷ ἐνὶ μορίῳ : cf. p^a 44 vs. 10.

Προσχηματισμὸς δὲ : titul. Περὶ προσχηματισμοῦ finxit Ps. Dr. Cum recto nomine ac exemplo adsit in Tr. Boiss, tamen iterum eiusdem generis exemplum nomine pravo τῆς ἐκτάσεως indutum habet.

συλλαβὴ πλεονάσῃ : conii. post ὁπότε, ut p^a 16 post εἴτε. Ps. Dr. correxit : ὁπότεν — πλεονάσῃ.

ὅτι, ὅτι⁴ : Ps. Dr. recte ; Urb. falsum ὅτι per iotacismum. Ὅτι⁴ Aristophanis est ; cf. Nubb. 331 etc ; vide Kühner-Blass I, 1, p^a 621.

ἦς, ἦσθα : Quia ἦς saepe in graecitate communi, ergo auctori notissima, occurrit (Kühner-Blass I, 2, p^a 222), hanc formam primariam esse putavit ; deest autem apud bonos auctores, excepto Axiocho, atque eo Platoni abiudicato (365 D : ἀρχὴν γὰρ οὐκ ἦς περὶ ὃν ἂν ἦν.).

Ἀποκοπὴ δὲ : titul. finxit Περὶ ἀποκοπῆς Ps. Dr.

καὶ κρῖμνον : recto accentu Ps. Dr. Post descriptionem τῆς ἀποκοπῆς omittit, quae in Urb. sequuntur ; verbis τοσαῦτα εἰσὶν ἐν ταῖς λέξεσι πάθη. Δεῖ δὲ σε λοιπὸν ἐπιστῆσαι κτλ. statim transit ad distributionem secundum dialectos.

Ἐν τούτοις καὶ ἡ παράληψις¹, οἶον λιαρόν, χλιαρόν. ἄμαθος, ψάμαθος· ἡ παραγωγή, οἶον Πριάμου, Πριάμοιο· ὁ² μετασχηματισμός, οἶον παρθένος, παρθενική· ἡ μετατύπωσις, οἶον³ ἕξ Ἰλίου, Ἰλιόθεν⁴· ἡ μετάρθεις, οἶον καρδία, κραδία· ἡ ἀντίθεις, οἶον Διόνυσος, Διονύσιος· καὶ ἡ συναλλαγή, οἶον Ἦρα, Ἦρη.

1. παράλησις cod. || 2. ἡ cod. || 3. om. cod. || 4. ἡλιόθεν cod.

ἡ παράληψις : vocatur παράλειψις in Tr. Boiss ; deest in appendice Rhacendyti.

λιαρόν, χλιαρόν : prius epicum, alterum atticum et ionicum. Homerum imitatus e. g. Theocritus 25, 105 : λιαροῖο — γάλακτος.

ἄμαθος, ψάμαθος : ἄμαθος E 587 et Hymn. Apoll. 439 tantum ; praeterea ἡμαθόεις.

Distinguebant inter ψάμαθος (iuxta mare arena) et ἄμαθος (pulvis), vide Leaf ad E 587 ; sed altero loco ἄμαθος ipsa maris arena est (ἡ δὲ ἄμαθοῖσιν ἐχρίμψατο ποντοπόρος νηὺς). Sine distinctione item ἄμμος et ψάμμος, post Homerum autem, nisi quod semel apud eum occurrit ψάμμος (μ 243).

παραγωγή : deest in appendice Rhacendyti, adest in Tr. Boiss.

Πριάμου, Πριάμοιο : haec forma tantum occurrit apud Homerum.

παρθένος, παρθενική : hoc pro substantivo παρθένος usurpatum bis legitur (Σ 567, λ 39), et quidem eodem iunc-

to adiectivo ἀταλά φρονέοντες sive ἀταλαί. At grammatico nostro eiusdem substantivi alia forma fuit.

ἕξ Ἰλίου, Ἰλιόθεν : prius homericum non est ; genit. Ἰλίου in locutione Ἰλίου προπάροιθεν ter occurrit (O 66, Φ 104, X 6), pro quo cum Ahrensis legendum Ἰλιόο πρ.

καρδία, κραδία : desinunt in η apud Homerum ; forma prior in initio versus tantum (B 452, Λ 12, Ξ 152).

Διόνυσος, Διονύσιος : haec eadem esse nusquam legi. Exemplum Tr. Boiss. idem est ; Rhacendyti Διόνυσος, Διόνισος.

Ἦρα, Ἦρη : notissima dialectorum varietas pro affectione nostro fuit.

Pro συναλλαγή Rhacend. habet ἐναλλαγή, aliud πάθος, cum exemplo : ἔρημος, ἤρημος. Convenit cum nostro Tr. Boiss.

Praeter haec genera duo habet Tr. Boiss, quae apud ceteros non occurrunt : συναφή (βυάζει, βαβάζει) et ούγκρασις (ἔλαβε, λάβε, ergo

Τοσαῦτα μὲν εἰσι τὰ ἐν ταῖς λέξεσι πάθη· δεῖ δέ σε λοιπὸν ἐπιστῆσαι¹ καὶ τίνων διαλέκτων εἰσὶν ἕκαστα στοχασάμενον ὡς μάλιστα τάληθές ἀπὸ τῶν χρησαμένων αὐτοῖς ποιητῶν.

Ἔστι δὲ τοῦπίπαν ἡ μὲν πρόθεσις ἄττική, ἡ δ' ἀφαίρεσις ἰωνική· ἐξῆς² μέντοι καὶ ἡ ἐπαναδίπλωσις καὶ ἡ ἄρσις ἰωνική³, ἡ δ' ἕκτασις ἄττική. Καὶ ἡ μὲν συστολή⁴

1. auctoris, non scribae soloecismus. || 2. ἐξῆς cod. || 3. ex ἰωνικά corr. cod. || 4. συστολή cod.

idem ac genus II : ἀφαίρεσις). Tunc Rhacendyto proprium est μετάληψις (ἀπεδανός, ἡπηδανός!).

μάλιστα τάληθές : τάληθές om. Ps. Dr.

πρόθεσις ἄττική : πρόσθεσις ἄ. Ps. Dr. Accuratius, ut solet, Moschop : ἡ μὲν τῶν δύο γραμμάτων προσθήκη ἀεὶ ἄττική, ἡ δὲ τοῦ ἑνός, ἐνίοτε μὲν ἄττική —, ἐνίοτε δὲ ἰωνική —, ἐνίοτε δὲ ποιητική κτλ. Ποιητική ei est epicorum dialectus, nam ad ἕκτασιν dictionem Sophoclis atticam, Nonni et Homeri ποιητικὴν appellat.

Πρόθεσις sive συλλαβικὴ αὐξησις et in ceteris dialectis inveniri vix necesse est addere.

ἀφαίρεσις ἰωνική : non tantum Ionum, sed etiam aliorum exceptis Atticis (Kühner-Blass I, 2, p^a 18), nisi quod in antiquioribus epigrammatibus atticis interdum invenitur; cf. Thumb, Handb. d. Gr. Dial. p^a 367, cui augmenti omissio, quam grammatici ἀφαίρεσις nuncupabant, ubicumque ex epico

sermone fluxisse videtur (p^a 82, 161, 250, e. a.).

At Moschop : ἐν τισι (nempe λέξεσι) δὲ ἰωνική καθαρῶς, ἐν τισι δὲ ἄττική, ἐν τισι δὲ ἰωνική καὶ ἄττική.

ἡ ἐπαναδίπλωσις : in praeced. ἀπαδίπλωσις dicitur (p^a 41). Est vero epici sermonis. Moschop : ἐν τισι μὲν ἰωνική, ἐν τισι δὲ κοινή, ἐν τισι δὲ ποιητική.

ἡ ἄρσις : falso hanc excoGITatam esse iam vidimus (p^a 42). Item ionicam eam esse dicit Moschop, neque is apto exemplo adducto. Reduplicatio non omittitur.

ἡ δ' ἕκτασις : at Διώνυσος, quod protulit exemplum, Homeri est nec non Pindari (Ol. XIII, 18 et Isthm. VII, 5 Schroed.). Apud Dores etiam Διώνυσος occurrit (Thumb, Handb. p^a 107).

Rectius igitur Moschop : ἐν τισι μὲν ἄττική, ἐν τισι δὲ ποιητική.

συστολή αὐθις ἰωνική : epici sermonis sunt, quae adduxit exempla (p^a 42). Item Ionum Moschopulo.

αῦθις ἰωνική, τῆς δ' ἐπεκτάσεως ἢ μὲν προσλαμβάνουσα τὸ ε̄, οἶον πυλέων, ἰωνική, ἢ δὲ τὸ ᾱ, οἶον πυλάων, αἰολική. Αἰολική δὲ καὶ ἡ συγκοπή, ἢ δὲ διαίρεσις ἔστι μὲν καὶ ἰωνική, ἔστι δ' οὖ καὶ αἰολική, ὡς τὸ κωμάζω¹, κωμάσδω¹. Τῆς δὲ συναλοιφῆς ἢ μὲν ἔκθλιψις πῆ μὲν ἄττική, ὡς ἔστι τὸ δέον, δεῖν, πῆ δὲ κοινή, οἶον ποιέομεν, ποιοῦμεν, πῆ δ' αῦθις αἰολική, ὡς τὸ ποιεῖμεν καὶ σέο, σεῦ.

Καὶ ἡ μὲν συναίρεσις καὶ κοινή ὑπάρχει² καὶ ἄττική,

1. κωμάζω, κωμάσδω cod. || 2. ὑπάρ^λ cod.

τῆς δ' ἐπεκτάσεως : ἔν τισι μὲν ἰωνική, ἔν τισι δὲ δωρική Moschop.

πυλάων, αἰολική : Ad Homerum respicere videtur, apud quem hunc genitivum etiam Boeotis usitatum aeolicum dicit Buck (Gr. Dial. p^a 35). At Lesbii gen. in -αν desinit, sicut Doribus. Perperam doricum esse genit. in -ων contendit Moschop.

ἡ συγκοπή : vox ἔραυνός, ad quam alludit p^a 43, revera Sapphoni usitata (fr. 85 Bgk : Λυδῖαν παῖσαν οὐδ' ἔραυναν), quam imitatus Theocritus : Μίλλατον ἔραυνάν in Ἡλακάτῃ, vs. 21 (ita editio Wilamowitzii Oxoniensis accentus aeolicos expellens). Item aeolica Moschopulo.

ἡ δὲ διαίρεσις : praeterea ἔν τισι ἄττική Moschop. exemplo allato ἱερέας.

κωμάζω, κωμάσδω : initium Idyll. III Theocriti : Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλ-

λίδα, passim hunc aeolismum exhibentis (Δωρίσδεν δ' ἔξεσ-τι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι).

συναλοιφῆς ἢ μὲν ἔκθλιψις : nonnulla excidisse videntur in seqq. Ἐκθλιψις enim τῶν Ἀττικῶν est (cf. Moschop.), sed quae adduntur in Tr. Urb. ad κρᾶσιν pertinent.

δέον, δεῖν : δέειν δεῖν falso Ps. Dr, nam δέειν atticum non est ; contra contractio δέον δεῖν notissima est.

καὶ αἰολική : rarius in Aeolide, saepissime in Iade (Kühner-Blass I, 1, p^a 201, 207, 211) εο in ευ contrahitur ; etiam doricam esse hanc « crasin » perhibet Moschop. (ἔν δὲ τῷ σεῦ δωρική καὶ ἰωνική), quod verum esse apparet ex inscr. (Buck, G. D. p^a 37).

Καὶ ἡ μὲν συναίρεσις : contractio et in aliis dialectis frequens est ; tamen in Attide maxime adhibetur. Moschop : ἔστι δὲ ἄττική, de communi silens.

ἡ δ' ἔκθλιψις κρᾶσις ἄττική, ἡ δ' ἔκθλιψις συναίρεσις καὶ ἡ κρᾶσις συναίρεσις καὶ ἡ ἔκθλιψις κρᾶσις συναίρεσις εἰσιν ἄττικαὶ πᾶσαι. Αὔθις δὲ ἡ μὲν παρένθεσις καὶ ἡ ἔλλειψις ἰωνικάι, ὁ δὲ διπλασιασμός αἰολικός. Καὶ ἡ παρέμπτωσις αἰολική· ἔκθλιψις μέντοι ἰωνική τε ὁμοῦ καὶ ἄττική.

Λοιπὸν τοίνυν ἔστι προσχηματισμός καὶ ἀποκοπή· ἄλλ'

ἡ δ' ἔκθλιψις κρᾶσις : item Moschop : τῶν Ἀττικῶν δὲ καὶ αὕτη ἔστιν.

ἡ δ' ἔκθλιψις συναίρεσις : genera composita non apud Atticos tantum occurrunt; cf. Scholl. A ad Heph. (Consbr. p^a 107) ad ἔκθλιψιν συναίρεσιν locum theocriteum afferentia : οἰαῖπόλοι, ὠπόλοι (I, 80); nec non Moschop : τὸ δὲ δαίραν (ex δάειραν apud Apoll. Rhod.) ποιητικόν. Exempla ex omnibus dialectis apud Buck, G. D. p^a 73; etiam cetera genera composita non solum Atticorum sunt, sed ubicumque inveniuntur.

ἡ κρᾶσις συναίρεσις : item Moschop. τῶν Ἀττικῶν.

ἡ ἔκθλιψις κρᾶσις συναίρεσις : item Moschop : ἄττικὴ δὲ καὶ αὕτη ἔστι.

ἡ μὲν παρένθεσις : exemplum supra allatum εὐλήλουθα ex sermone epico est; item τῆς ἐλλείψεως (ἐταῖρος ἔταρος); αἰ et alibi in ἄ corripitur (apud Aeolos, e. g. Ἀθανάα, Alcaeus fr. 9 Bgk; apud Atticos, e. g. ἀζει, ἄει). Prudenter Moschop : Ἰωνες δὲ ὡς ἐπίπαν αὕτη χρῶνται de παρενθέσει; de ἐλλείψει autem : καὶ αὕτη δὲ τῶν Ἰώνων ἔστι.

διπλασιασμός αἰολικός : item aeolica Moschopulo. Praeter Lesbios apud Thessalos tantum occurrit (Thumb, Handb. p^a 239; Buck, G. D. Tab. I). De contraria paretipsi nihil dicitur apud nostrum; at Moschop : ποιητικὴ δὲ αὕτη ἔστιν. ἔστιν δ' ὅτε καὶ Ἀττικοὶ χρῶνται αὕτῃ δι' εὐφωμίαν, ὡς ἐν τῷ χερρόνησος καὶ τῷ πρόσχες (nempe pro χερρόνησος et πρόσσχες).

ἡ παρέμπτωσις : potius epica quam aeolica (τυπτόμεσθα etc); semel in Pindaro : ἀπτόμεσθα (Pyth. X, 28), hic illic apud scenicos, e. g. Aristoph. Plut. 101 : ἐξόμεσθα. Item aeolica Moschopulo.

ἔκθλιψις : etiam dorica est, cf. pindaricum σκαπτον = σκήπτρον (Ol. I, 12, etc.). Exempla attica, ubi ῥ eicitur, apud Meisterh.³ p^a 82, 5, e. g. ἀλάβαστος pro ἀλάβαστρος.

Moschop : ἐν μὲν τῷ σκηπτοῦχος καὶ τῷ δρύφακτος καὶ τοῖς δυσὶ τοῖς ἐξῆς (nempe ἐμπιπλῶν καὶ ἐμπιπρῶν) ἄττικὴ, ἐν δὲ τῷ ἔτειλαν (pro ἐτείλαντο) ποιητικὴ; haec satis absona sunt.

ὁ μὲν ἄττικὸς ὑπάρχει, ἀποκοπὴ δὲ δωρική τε ὁμοῦ καὶ ἄττικῆ.

Τοσαῦτα καὶ περὶ τῶν διαλέκτων ἔχεις εἰδέναι· πρόσ-
σχες ¹, ὀπόσους καὶ οἴους πόδας δέχεται τὸ ἠρωϊκὸν μέτρον;
Μοῦσαι. Πιερί. ἦθεν ἄ. οἰδηῖ. σι² κλεί. οὔσαι³.

Πηλείδου κοινῶς καὶ ἄττικῶς; Πηλείδα⁴ δωρικῶς·
Πηλειδέω ἰωνικόν· Πηλείδαο⁵ θετταλικόν, ὡς τὸ
Πριάμοιο.

1. πρόσσχεz cod. || 2. ἀοιδῆσιν Hes. ed. Rzach. || 3. cod. bis falso :
μοῦσαι· περι· ἦθενά· οἰδηῖσι κλεί· οὔσαι· μουσαπι· εριῖ· ἦεν αοι· δῆσι·
κλείοῦσαι. || 4. cod. πηλείδει; sed facilis mutatio compendii ε: et lit-
terae α. || 5. πηλειδέιο cod.

ὁ μὲν ἄττικὸς: cf. Kühner-
Blass I, 1, p^a 620-621.
Moschop: ἐν μὲν τῷ οὔτοσι
καὶ τῷ τουτοισὶ καὶ τῷ
ῆσθα καὶ τῷ ὀτιῆ ἄττικὸς,
ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς ἰωνικὸς
(nempe προσώπατα, του-
τέοισι, τοῖσι).

Varia πάθη per hoc unum
indicari vix necesse est ad-
dere; longe aliter res se habet
in singulis exemplis, quam-
quam specie, quia una voca-
lis in fine additur, inter se
conveniunt. Idem in multa
genera enumerata in huius-
scemodi tractatibus cadit.

ἀποκοπὴ δὲ: unde dorica,
nescio; quae protulit exem-
pla, homerica sunt. Rectius
Moschop. praeter atticam
ποιητικὴν eam dixit, nempe
atticam in Ἀπόλλω et Μίνω,
ποιητικὴν in ἰδρω et δω.

De generum appendicis
loco additorum, quibus et

Moschop. et Ps. Dr. carent,
secundum dialectos distribu-
tione nihil dicitur.

ἔχεις εἰδέναι: haec ulti-
ma verba sunt, quae ex nostro
hausit Ps. Draco; hic post
brevem transitum pergil
Isaaco Monacho describendo
Περὶ ἠρωελεγείου μέτρου et
Περὶ τοῦ ἐλεγείου μέτρου
(p^a 161 Herm.), quae inverso
ordine apud ipsum auctorem
extant (p^a 186-187 Bachm.).

Μοῦσαι Πιερίηθεν: He-
siodi Opp. et Dies vs. 1.

Πηλείδαο: genit. decl. II^{ae}
in -οιο desinens thessalicus
dicitur ab Apollonio de pro-
nom. (ed. Schmeider et Uhlig
p^a 109) auctoritati Aristarchi
fretus; genit. (masc.) decl. I^{ae}
in -αο apud antiquos, prout
scio, nusquam nisi hoc loco
Thessalis tribuitur. Occurrit
in inscr., sed rarius (Buck,
G. D. p^a 35); item gen. decl.

Π^α in -οιο rarius legitur quam gen. in -οι (l. cit. p^a 81). Hanc formam per apocopam ex pleniore ortam esse suspicatus est Buck (ibid.); contra -οι formam antiquiorem esse contendit Bechtel (Die Griech. Dial. I p^a 178).

τὸ Πριάμοιο : desinit in ms. Tractatus noster ; sequitur eadem manu uno versu vacuo relicto disputatio de particulo ἄν (inc : τὸ ἄν, ὅτε ἔστι παραπληρωματικὸς σύνδεσμος, συντάσσεται μετὰ εὐκτικῶν, κτλ).

APPENDIX

Περὶ μέτρων πάλιν.

§ 1.

Πόδες εἰσὶ δισύλλαβοι τέσσαρες: πυρρήχιος ἕκ δύο

Πόδες εἰσὶ: haec paragra-
phus differt a ceteris de eadem
materia scriptis, eo, quod
enumerationi pedum exem-
pla non adduntur, ut fit e. g.
in cap. I App. Dion. (p^a 308);
cf. etiam Anon. Laurentia-
num in fine huius libri.
Deinde certus ordo est, quo
singuli pedes collocantur,
nempe ex unoquoque syllaba
minore paria efficiuntur addi-
tione cum brevis tum longae,
e. g. ex pyrrhichio (υυ) tri-
brachys (υ|υυ) et dactylus
(-|υυ), ex tribachyi autem
proceleusmaticus (υ|υυυ) et
paeon primus (-|υυυ), ex
dactylo paeon alter (υ|-υυ)
et ionicus a maiore (-|υυ).

Sed, cum in ternis gene-
ribus, disyllabis, trisyllabis,
tetrasyllabis dico, per paria
tali modo constituta semper
disponantur singuli pedes,

ordo inter unumquidque
genus, ita, ut parium series
in trisyllabis respondeat sin-
gulis disyllabis, ac denuo pa-
rium series in tetrasyllabis
singulis trisyllabis, saepe ne-
gligitur; quem, cum sit facile
restituendus, nescius, utrum
auctori an scribae an auctoris
auctori antiquiori vitium im-
putaretur, non mutavi.

Graviter quidem turbatur
in trisyllabis, ubi paria se
excipientia semper ubique
seiunguntur; contra in te-
trasyllabis quaterniones sin-
gulo disyllabo respondentes
recte se excipiunt, nec nisi
duo paria ordine inter se
mutantur, nempe ulterius
tertiaequaternionis, originem
ex trochaeo ducentis, ac prius
quarta, ex spondeo oriun-
dae; nominatim antispastus
cum epitricto quarto ac ionicus

βραχειῶν, ἴαμβος ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς, τροχαῖος ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, σπονδειος ἐκ δύο μακρῶν. Οὔτοι συμπλεκόμενοι ἀλλήλοις γίνονται·

Τρισύλλαβοι δὲ ὁκτώ¹· χορείος ἐκ τριῶν βραχειῶν², δάκτυλος ἐκ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν, βακχείος³ ἐκ

1. ὁκτώ P. || 2. βραχειῶν P. || 3. βακχείος in βακχεῖος corr. atram. pallid. P.

a minore cum epitritho altero, quae altera antecedunt in expositione codicis.

Οὔτοι συμπλεκόμενοι : dicitur haec methodus, quae fuse in Anon. Vaticano (A. V. p^a 99-100) explicatur, συμπλοκή, συμπλέκεσθαι ; alia συμπλοκή adhibetur in cap. περὶ ποδῶν libr. V Scholl. B (p^a 294 sqq.), ubi trisyllabi quidem eodem modo constituuntur, at tetrasyllabi coniunctione binorum disyllaborum componuntur, e. g. pyrrhichius secum facit proceleusmaticum, cum iambo quartum paeonem, cum trochaeo tertium paeonem, cum spondeo ionicum a minore, ita ut quaternio multum discrepans evadat.

Alia res est ἐπιπλοκή, de qua agitur in libr. II Scholl. B (p^a 257); est enim ratio, qua syllaba addenda vel omittenda aliud in aliud metri genus mutetur, e. g. versus iambicus ἰὼ Κάϊκε Μύσιαί τ' ἐπιρροαί syllaba prima omissa in trochaicum, syllaba addita (νὸν ἰὼ Κάϊκε κτλ.) denuo in trochaicum, etc. Vocatur haec ἐπιπλοκή :

τρίσημος δυαδική, quia ex pede trium morarum duo genera efficit. Ceteras locus ipse docebit.

Ἐκ < μακρᾶς καὶ : IV pedes non leguntur in Parisino, qui lacunis perspectis ac ratione habita cum dispositione secundum paria certo modo restituantur.

Ex trisyllabis amphimacer deest iungendus cum anapaesto ; eo ipso loco lacunam esse facile perspicitur, cum nomini anapaesti amphimacri descriptio addatur.

Ex tetrasyllabis desunt primum (proceleusmaticus cum paeone primo) et paeon quartus. Priora suo loco reponenda esse docet lacuna in fine trisyllaborum ac in initio tetrasyllaborum, ubi palimbacchius ultima syllaba privatur, sed insequitur sine ulla mentione novi generis tetrasyllaborum paeon(alter). Denique paeonem quartum choriambos praemisi, quocum par efficiat.

Spero aliquando inspecto codice lascareo haec confirmatum aut rectiora traditum iri.

βραχείας καὶ δύο μακρῶν, μολοττὸς ἔκ τριῶν μακρῶν, ἀνάπαιστος ἔκ <μακρᾶς¹ καὶ δύο βραχειῶν, ἀμφίμακρος ἔκ¹> μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, ἀμφίβραχυς ἔκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας², παλιμβάκχειος³ ἔκ δύο μακρῶν <καὶ⁴ βραχείας.

Τετρασύλλαβοι δὲ δεκαεξί· προκελευσματικὸς ἔκ τεσσάρων βραχειῶν, παίων πρῶτος ἔκ μακρᾶς καὶ τριῶν βραχειῶν⁴, παίων <δεύτερος>⁵ ἔκ βραχείας² καὶ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν, ἰωνικὸς ἀπὸ μείζωνος ἔκ δύο μακρῶν καὶ δύο βραχειῶν⁶, <παίων⁷ τέταρτος ἔκ τριῶν βραχειῶν καὶ μακρᾶς⁷>, χορίαμβος ἢ τροχίαμβος⁸ ἔκ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, διίαμβος⁹ ἔκ δύο ἰάμβων, ἐπίτριτος τρίτος¹⁰ ἔκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, παίων τρίτος ἔκ δύο βραχειῶν καὶ¹¹ μακρᾶς καὶ βραχείας, διτρόχαιος¹² ἔκ δύο τροχαίων, ἰωνικὸς ἀπὸ ἐλάσσονος ἔκ δύο βραχειῶν καὶ δύο μακρῶν, δεύτερος ἐπίτριτος ἔκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ δύο μακρῶν, ἀντίσπαστος¹³ ἢ ἰαμβοτρό-

1. supplevi; desunt in P. || 2. acc. om. P. || 3. παλιμβάκχειος P. || 4. desunt in P; quomodo restituerim, vide comment. || 5. deest in P. || 6. καὶ μακρᾶς addit P. || 7. desunt in P. || 8. τροχίαμβος P. || 9. τρίτος addit P. || 10. hic om. P. || 11. om. P. || 12. διτρόχαιος P. || 13. ἀντίπαιστος P.

ἢ τροχίαμβος: eadem vox recurrit apud Isaacum (p^a 176 = Ps. Draco p^a 129), sed explicationis, non nominis instar (οἶονεὶ τροχίαμβος ὦν). In Scholl. A (p^a 137) velut nomen solito praestantius proponitur: ἕδει μᾶλλον τροχιαμβικὸν καλεῖσθαι; auctori (Longino secundum Epitomam hephaestioneam, p^a 360 Consbr.) enim τροχάιος est υ, χορείαος υυυ. Tunc Anon. Ambr. (p^a 228 A. V.) hac re neglecta: χορείαμβος κέκληται, ἐπειδὴ

τροχίαμβος ἐστίν· ἔχει γὰρ ἐν ἀρχῇ τὸν τροχάιον καὶ ἐπὶ τούτῳ τὸν ἰαμβον. (In cod. τράχιαμβος; τροχαιάμβος tentavit Nauck, τροχόιαμβος Stud; veram formam ceteri auctores demonstrant, ei pro ι per iotacismum est).

Alia nomina haec sunt: κύκλιος, ὑποβάκχειος, βακχείος κατὰ τροχάιον (Choe-rob. p^a 218, Scholl. B p^a 303, Anon. Ambr. p^a 228).

ἢ ἰαμβοτρόχαιος: hoc nomen alibi non legitur; alia

χαιος ἐκ¹ βραχείας καὶ δύο μακρῶν καὶ βραχείας¹, ἐπί-
 τριτος τέταρτος ἐκ τριῶν μακρῶν καὶ βραχείας, πρῶτος
 ἐπίτριτος ἐκ βραχείας καὶ τριῶν μακρῶν, δισπόνδειος ἐκ
 δύο σπονδείων.

§ 2.

Πυρρίχιος ἐκλήθη, ὃ καὶ δίβραχυς, ἀπὸ τοῦ Πύρρου,

I. falso ἐκ δύο ἰάμβων P.

sunt : βακχείος κατὰ ἴαμβον
 et σπονδειακός (Choerob. p^a
 219, Scholl. B p^a 302, Anon.
 Ambr. p^a 229).

Πυρρίχιος ἐκλήθη : de no-
 minum origine multis locis
 disputatur; cf. Dionysii qui
 dicitur tractatus A. V. p^a 160
 sqq = Heph. Consbr. p^a 331
 sqq; Ps. Heph. § 1^b (p^a 33
 Z. Jac.), cui prope accedit
 Isaac p^a 174 sqq, quem de-
 scripsit Ps. Draco p^a 127 sqq;
 Choerob. p^a 213 sqq; Scholl.
 B p^a 298 sqq; Anon. Ambr.
 p^a 222 sqq; Tr. Harl. p^a 14
 Stud; nec non, praeter alios
 locos, quos enumerat Stude-
 mund A. V. p^a 222, Nicetam
 de metris p^a 108 sqq.

Quomodo omnes hi tracta-
 tus inter se cohaereant,
 exponere conatus est Volz
 (Diss. Phil. Arg. XI p^a 21
 sqq.), qui fontes primarios
 duxit : I) Anon. Ambr, II)
 Choerob, III) Dionys, IV)
 Ps. Heph; inter quos I et II
 ita cohaerere puto, ut Anon.
 Ambr. Choeroboscum inter
 fontes habuerit suos (cf. quae
 ad molossum annotavi, unde

apparet illum hunc nonnullis
 omissis, aliis additis descrip-
 sisse). Tunc quae de ratione
 inter Ps. Heph. et Isaacum in-
 tercedente disputaverit Voltz,
 falsa esse opinor; dixit enim
 Isaacum suam de pedibus
 doctrinam ex Ps. Heph. § 1^b
 hausisse (p^a 21), cum ipse
 confiteatur id ex « paullo
 integriore forma » factum
 esse. Hanc nemo vidit; rem
 potius sic fingam: Isaacum
 Ps. Hephaestionis fontem
 fuisse, Isaaci autem tractatum
 anonymum perbreve, qui
 legitur in cod. Paris. 2403
 sⁱ xiii; ex quo diagramma
 metricum, quod posterii ha-
 bent (Isaac, ac hunc secutus
 Ps. Draco, nec non Ps.
 Heph.) edidit Bachmann in
 Anecdotis Graecis II p^a 442;
 ipse alio loco totum dabo.

Praeter Isaaci accuratiorem
 pedum descriptionem (cf. in
 primis paeonum et epitrito-
 rum expositionem ap. Is. p^a
 177 et ap. Ps. Heph. p^a 35)
 accedit sermo verbosus multa
 vana tradens Ps. Hephaes-
 tionis nec non codicum auc-

ὄς πρῶτος ἐκ τοῦ δουρείου ἵππου ἐπήδησε· καὶ ἐπὶ τῇ¹ νίκη¹ ὕμνος αὐτῷ ἐπετέθη² τοιούτῳ³ τῷ μέτρῳ. Ἔστι δὲ καὶ⁴ πυρρίχη⁴ εἶδος ὀρχήσεως ἐμμέτρου⁵.

Σπονδειος ἐκλήθη ἀπὸ τῶν σπονδῶν, ἐπειδὴ ἐν αὐταῖς

1. P. cum Dion. τὴν νίκην; Nic. recte dativo. || 2. ἐτέθη Dion. et Nic. || 3. ἐν τούτῳ Nic. || 4. om. Dion. || 5. ita Dion; ἐκ μέτρου P.

toritas, cum Isaacum conti-
nens extet sⁱ xiv (Voltz p^a 20),
Ps. Hephæstionem exhiben-
tes autem sⁱ xv vel iuniores
sint. (Z. Jacobsm. p^a 5 edit.).
Ergo quartus fons mihi est
Isaac, ex quo Ps. Draco des-
cribendo, Ps. Heph. mutan-
do, addendo, resecano suas
res prompserunt.

Nostrum caput, quocum
partim maxime convenit Schol-
lion ad Anecd. Chis. (A. V.
p^a 207), excerptum esse vider-
tur ex Dionysio, qui et ipse
de disyllabis et trisyllabis
tantum agit, ordine tamen
mutato; incipit enim, ut
plerique alii, a pyrrhichio,
Dion. autem a spondeo; et alia
nostrum adscivisse suo loco
apparebit. Adscribuntur hic
illic lectiones Dionysii, Ni-
cetae, Scholl. B; reticentia
utique similitudinem non
indicat, nisi cum unus ex eis
adducitur, ceteri absunt.

πυρρίχιος, ὃ καὶ δίβραχος:
nomen δίβραχος, praeter
Schol ad Anecd. Chis. et
Nicetam, redit in Anon. Ber-
rolinensi (A. V. p^a 294); apud
alios παρίαμβος et ἡγέμων
(e. g. Scholl. B, Anon. Am-
br.). Latinis metricis nomen

dibrachys usitatus (cf. annot.
ad Terentianum Maurum vs.
1365 Santeni; ipse Teren-
tianus autem: « Δίβραχον
dixere graeci. »). Constat
Anon. Berol. hominem s^o xvi
scriptitantem, grammaticis
latinis, in primis Diomede,
usum esse; cf. Studemund
ad hunc locum.

Aliud nomen una cum
Diomede affert: κινησίαις
(Diom. III, Keil I p^a 475),
quod secundum ipsa Diome-
dis verba fictum est ex loco
Aristophanis male intellecto:
τὴν πυρρίχην τις ἔμαθε τὴν
Κινησίου (Ran. 153), Κινη-
σίου pro versus nomine ha-
bito, ac etymologice a subst.
κίνησις ducto.

εἶδος ὀρχήσεως ἐμμέτρου:
inventor fuit Πύρρηχος τις
Λάκων apud Ps. Heph, Isaac,
Ps. Draconem.

Tota nostri de pyrrhichio
narratio ad verbum fere re-
currit in Schol. ad Anecd.
Chis. A. V. p^a 207: Πυρ-
ρίχιος ἐκλήθη, ὃ καὶ δίβρα-
χος, κτλ.

Σπονδειος ἐκλήθη: eadem
pluribus vel leviter mutatis
verbis ubicumque recurrunt.
Proxime accedit Schol. ad

εἰδῶθαι τὰς πρὸς τοὺς θεοὺς ῥῆδὰς τούτῳ τῷ μέτρῳ λέγειν.

Τροχαῖος δὲ πάλιν εἴρηται παρὰ τὸ τρέχειν¹ περὶ τοὺς βωμοὺς² τοιούτῳ μέτρῳ ἄδοντας.

*Ιαμβος ἐκλήθη, ὅτι ἡ³ Δημήτηρ περίλυπος οὔσα ἐπὶ

1. περὶ om. P; περιτρέχειν Dion. et Nic. || 2. βωλοῦ; P. || 3. om. P. cum nonnullis codd. Dionⁱ.

Anecd. Chis. A. V. p^a 208. Cf. quae annotavi ad Nicetae § 7.

τοιούτῳ μέτρῳ ἄδοντας: haec fere isdem verbis Scholl. ad Anecd. Chis. A. V. p^a 208. Aliam causam satis miram praemittit Dionys: ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐξ ὕψους εἰς ταπεινὸν ἠκουσῶν (πετρῶν add. Studem; ἠκόντων λίθων Tr. Harl.), αἴτινες καὶ τρέχειν τὸν βαδίζοντα παρασκευάζουσιν. Stultissima Isaac cum Ps. Dracone nec non Ps. Helph: ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τρεχόντων· ὡς γὰρ ἐκεῖνοι ἀπὸ μακρᾶς ὁδοῦ εἰς μικρὸν καταντῶσιν, οὕτω καὶ οὗτος ὁ πούς ἀπὸ μακρᾶς συλλαβῆς ἀρχόμενος εἰς βραχεῖαν κατέληξεν, quibus conveniunt Scholl. B; bellissima deinde Anon. Ambr: ὅτι τὸν τρόχον μιμεῖται τοῦ ἄρματος, ὃς κυλιόμενος γίνεται ποτὲ μὲν ὕψηλός, ὅπερ σημαίνει ἡ μακρά, ποτὲ δὲ ταπεινός, ὅπερ δηλοῖ ἡ βραχεῖα, κτλ; verum fortasse idem: ὅτι τροχαλὸν ἔχει τὸν ῥυθμόν· καὶ γὰρ ὁ Ἄρχιλοχος ἐπὶ τῶν θερμῶν ὑποθέσεων αὐτῷ κέχρηται κτλ,

ergo ex animi impetu alacriore numerum ducens.

ὅτι ἡ Δημήτηρ: haec narratio ubicumque recurrit. Aliam nominis explicationem Choeroboscum (p^a 214 et 229) secuti dederunt Tricha (p^a 370 Consbr.), Scholl. B (p^a 300); tunc Isaac (p^a 175) cum Ps. Dracone (p^a 127) nec non Ps. Heph. (p^a 33), apud quos unica explicatio haec est.

Narrant Hipponacte anulae nomine Iambae vestimenta lavanti occurrente haec pronuntiasse vetulam: Ἄνθρωπ', ἄπελθε, τὴν σκάφην ἀνατρέψεις; statim autem Hipponactem hunc versum arripuisse, quo poemata scriberet, ac nomine anus induisse.

Duas lectiones proponit Choerob: priorem ἄ. ἄ. τ. σ. ἀνατρέψεις, quo iambus explicetur, alteram, quam retinui, his verbis: ἄλλοι δὲ περὶ τοῦ χωλιάμβου τὴν ἱστορίαν ταύτην ἀναφέρουσι, γράφοντες τὸ τέλος τοῦ στίχου: τ. σ. ἀνατρέψεις; deinde p^a 229 commentans choliambum ad priorem locum relegat.

Versum in Hipponactis

τῆ ἀρπαγῆ τῆς κόρης παρεξενώθη¹ τινι² Κελεῶ και³ Μετανείρη τῆ γαμετῆ αὐτοῦ ἐν τῆ Ἀττικῇ· και ταύτης⁴ ἡ θεράπεινα Ἰάμβη λεγομένη παρεμυθεῖτο τὴν Δήμητραν ὀρχουμένη⁵ τοιούτῳ μέτρῳ.

Ἰαμβίζειν γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ ὑβρίζειν· ἢ⁶ παρὰ τὸ ἰὸν βάζειν⁶, ὅπερ ἐστὶν ἰοῦ⁶ και πικρίας⁷ ἀνάμεσατα λέγειν⁸ ῥήματα⁸. ἢ ἀπὸ Ἰάμβης οὕτω καλουμένης⁹ κόρης, ἥτις αἰσχροῦς ὑβρισθεῖσα ἀγχόνῃ κατέλυσε¹⁰ τὸν βίον¹⁰. ὅπερ και αἱ Λυκαμβίδες¹¹ ἐπὶ τοῖς¹² τοῦ¹³ Ἀρχιλόχου¹⁴ ποιήμασι.

Σύγκειται¹⁵ δὲ¹⁵ ἐκ βραχείας και μακρᾶς διὰ τὸ τὰς¹⁶ ὑβρεις¹⁶ ἄρχεσθαι ἀπὸ βραχείας αἰτίας και εἰς μέγα κακὸν καταλήγειν¹⁷.

1. παρεξενώθη P. || 2. ὀνόματι addit Dion. || 3. om. Dion; adest in Scholl. B in cap. ὅθεν ὀνομάζονται πόδες. || 4. τούτων Dion; τούτου Scholl. B. || 5. ἀγρουμένη P, atram. pallid. II punctis sub ou et lineola i. m. vitio notato; ὀρχουμένη Dion, ὀργησαμένη Scholl. B. || 6. verba ἢ — βάζειν et ἰοῦ desunt in Scholl. B cap. de iambico; adsunt praeter nostrum in Helia A. V. p^a 171. || 7. πικρίας P; rectum ceteri. || 8. ord. invers. Scholl. B; eodem Helias. || 9. καλουμένη P; rectum ceteri. || 10. ord. invers. Helias; eodem Scholl. B. || 11. λυκαμβίδες P; rectum ceteri. || 12. om. Helias. || 13. omm. Helias et Scholl. B. || 14. πεπόθησιν add. Helias. || 15. aliis ac pluribus verbis ceteri. || 16. τὴν ὑβριν Helias et Scholl. B. || 17. κατὰ λήγειν P; καταλήγειν Helias; λήγειν Scholl. B.

choliambis extitisse propter argumentum scurrile pro certo habeo; historiam addiderunt hariolantes grammatici.

Ἀνατρέψεις unica lectio Trichae est choliambum enarrantis; ceteri alteram tantum afferunt, cum nomen iambi explicant.

Ἰαμβίζειν γὰρ : haec desumpta sunt ex medio capite περι τοῦ Ἰαμβικοῦ, quale e. g. Scholl. B p^a 281 habent, ubi

praemittitur : οἱ ὑβρίζειν τινὰς και λοιδορεῖν βουλόμενοι τούτῳ ἐχρῶντο τῷ μέτρῳ.

κακὸν καταλήγειν : ad ultimam originem testis afferitur, qui temeritatem mirum in modum crescere probet, Homerus, vss. Δ 442 sq :

ἢ τ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται κτλ; ceterum non ὕβρις, sed Ἔρις ibi describitur.

Optimam totius loci recen-

Δάκτυλος ἐκλήθη ἐκ¹ μεταφορᾶς τῶν ἄρμονιῶν² τῶν³ δακτύλων· ὡς γὰρ ἐν αὐτοῖς ἀπὸ⁴ μείζονος ἄνω ἐπὶ τὰς ἐλάττους ἀρμογὰς ὁ τύπος ἐστίν, οὕτω καὶ ἐν τούτῳ⁵ ἀπὸ μακρᾶς ἀρχομένῳ τῆς συλλαβῆς καὶ εἰς βραχείας⁶ καταλήγοντι⁷ δύο.

¹ Ἀνάπαιστος δὲ ἀντὶ τοῦ ὁ⁸ πρὸς⁸ τὸ⁸ ἀνάπαλιν τῷ δακτύλῳ καὶ ἀντιστρόφως.

² Ἀμφίμακρος, ὅτι ἐκατέρωθεν μακρὰν⁹ καὶ μέσον¹⁰ βραχεῖαν ἔχει.

1. ἀπὸ Dion. et Scholl. B cap. ἔθην ὄν. π; item Nic, qui sequens μεταφορᾶς omittit. || 2. ἀρμογῶν Dion. et Scholl. B; ἀρμονιῶν Nic. || 3. τῆς χειρὸς add. Scholl. B. || 4. τοῦ add. Dion, falso utique; ceterum hanc in brevius contracta tradit. || 5. τοῦτῳ P. || 6. βραχεῖας P. || 7. κατὰ λήγοντι P. || 8. pro his ὑγρὸς P; mutavi Schol. ad Anecd. Chis. (A. V. p^a 208) secutus. || 9. ita etiam Dion; μακρὰς Scholl. B. || 10. ita etiam Nic; διὰ μέσου Dion; ceteri longius distant.

sionem praebet Helias A. V. p^a 171; cf. etiam Anon. Ambr. II p^a 153 A. V.

ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἄρμονιῶν : ceteri omnes (Scholl. B, Dion, Schol. ad Anecd. Chis.) ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀρμογῶν; Nicetas tantum et Tr. Harl. (p^a 15) ἄρμονιῶν. Hoc retinui, quamquam auctoritas minor est; sed neque ἄρμονιῶν (rationum, quae intercedunt) sensu caret neque hoc ex tradito ἀρμογῶν a magistro quodam suo iure relictum esse negandum est. Isaac, Ps. Draco, Ps. Heph. hoc omnino omisso scripserunt : ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν δακτύλων.

Alia nominis explicatio a Dactylis Idaeis petitur, quorum historia fuse in Anon. Ambr. (A. V. p^a 224-225)

enarratur; apud alios (Anecd. Chis. A. V. p^a 206, Choerob. p^a 215, Scholl. B p^a 301) brevius; hi omnes priorem explicationem omittunt exceptis Scholl. B.

ὁ τύπος ἐστίν : Dionys. ὁ τόπος ἐστίν, falso, ut opinor. Tunc Scholⁱ. ad Anecd. Chis. auctor ὁ δάκτυλός ἐστιν suo Marte finxit.

ἀντὶ τοῦ ὁ πρὸς τὸ ἀνάπαλιν : sic etiam Schol. ad Anecd. Chis; Dionys. brevius : διὰ τὸ ἀνάπαλιν τ. δ. ἀντιστρέφεισθαι. Ceteri idem aliis verbis. Alterum nomen ἀντιδάκτυλος afferunt Choerob. et Scholl. B; δάκτυλος ἕξανάπεμπος codd. nonnulli Anon. Marciani (cf. annot. ad p^{am} 83).

² Ἀμφίμακρος : dicitur etiam κρητικὸς —, ὅτι ὑπὸ

² Ἀμφίβραχος ἀντιστρόφως ¹ τούτῳ.

Βακχεῖος ² ἀπὸ τῶν πρὸς Βάκχον ³ ὕμνων ⁴.

Μολοσσὸς ἀπὸ Μολοσσοῦ τοῦ υἱοῦ τοῦ Πύρρου καὶ τῆς ⁵ Ἀνδρομάχης.

1. ἀντὶ στροφῶς P. || 2. Διόνυσον ceteri; noster melius ad etymologiam. || 3. ὕμνων P. || 4. omm. ceteri. || 5. adieci.

Κρητῶν εὐρῆσθαι δοκεῖ (Choerob.); cf. etiam Scholl. B, Schol. ad Anon. Chis, Anon. Ambr; apud eosdem excepto Anon. Ambr. etiam παιωνικός, ἐπεὶ πρὸς τὰ παιωνικά καλούμενα μέτρα ἤρμονται.

Ἀμφίβραχος : dicitur etiam ὑπερθετικός —, ὅτι ὑπερτιθεμένην ἔχει ἄνωθεν τὴν βραχείαν (Choerob.); vide etiam Scholl. B.

Βακχεῖος : παρὰ τὸ ὑπὸ τῶν Βακχῶν, αἶ (αἶ Bachm.) τοῦ Διονύσου ἦσαν ἰέρειαι, τοιούτους ἄδεσθαι πόδας Isaac (et Ps. Draco); consentit fere Ps. Heph.

ἐπειδὴ οἱ ὕμνοι τῶν διθυραμβοποιῶν πρὸς Διόνυσον ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τούτου τοῦ μέτρου εἰσὶν Dionys; item Schol. ad Anecd. Chis. Eadem Nicetas additis verbis : ἐν ταῖς βακχείαις post ἐπειδὴ. Dionysio consentiunt etiam Schol. ad Anecd. Chis. et Scholl. B (p^a 301).

διὰ τὸ πρὸς τοὺς (βακχικούς supplevit Studem.) ῥυθμούς ἐπιτηδείως ἔχειν Choerob.

ἐπειδὴ βακχικὸν καὶ ὑγρότερον καὶ λελυμένον ἔχει τὸν

ῥυθμὸν τῆς μελοποιίας Anon. Ambr. (A. V. p^a 226).

Hic, Scholl. B, Choerob. addunt nomen ὑποβάκχειος.

Μολοσσὸς : ἀπὸ τοῦ ἐν Μολοσσοῖς μαντεῖῳ τοῦ Ἀπόλλωνος ὄντι τοιαῦτα μέλη ἄδεσθαι ἢ ἀπὸ τοῦ μολεῖν ἐν αὐτῷ τὴν ὄσσαν, τουτέστι, ἰσχυροτέραν γίνεσθαι τὴν φωνήν· καὶ γὰρ ἐν τοῖς μακροῖς πλέον ἐξέτεινον τὴν φωνήν : Isaac (et Ps. Draco), singulis vocibus mutatis etiam Ps. Heph.

Aliter Scholl. B : ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Μολοσσοῦ, τοῦ υἱοῦ Πύρρου καὶ Ἀνδρομάχης, ᾧδὰς ἐν τοιούτῳ μέτρῳ εἰπόντος ἐν τῷ ἱερῷ Δωδώνης ; tunc ἢ διὰ τὸ μέγιστος εἶναι πάντων μολοσσὸς κέκληται· τοὺς γὰρ μηκίστους τὸ παλαιὸν μολοσσούς ἐκάλουν. Priorem solam explicationem Dionys. tradit.

Schol. ad Anecd. Chis: περὶ τὴν Ἠπειρον πρὸς μνήμην Μολοττοῦ· ἐκλήθη γὰρ ὕστερον Μολοσσία addit priori explicationi Dionysii, non ipsum Molossum, sed incolas hoc metro usos esse dicens (τὰς ᾧδὰς γὰρ λέγουσιν κτλ.).

§ 3.

Διαφοραὶ δὲ τοῦ ἡρωϊκοῦ μέτρου εἰσὶν ἑπτὰ·

Fusius Choerob : διὰ τὸ μέγιστος εἶναι πάντων τῶν ἀπλῶν ποδῶν καὶ μήκιστος. Τοὺς δὲ μηκίστους τὸ παλαιὸν μολοσσούς ἐκάλουσαν, ὡς Σοφοκῆς μολοσσικαῖσι χερσὶν ἐκτείνων πέλας (fr. 727). Tunc : διὰ τὸ ὑπὸ Μολοσσῶν εὐρήσθαι πρῶτον τὸ εἶδος τῆς ῥυθμοποιίας ταύτης. Denique : ἵππειος πάλιν διὰ τὸ τέλειον εἶναι τὸ ζῶον (p^a 217).

Praeter ultimam explicationem (nomen ἵππιος tantum habet) haec mutatis singularibus vocibus tradit Anon. Ambr, refutans etiam eos, qui ἀπὸ Μολοσσου τοῦ Νεοπτολέμου καὶ Ἀνδρομάχης παιδὸς originem petunt, nulla ratione allata. Praeter ἵππειος (ἵππιος) vocatur etiam τρίμακρος (Choerob ; Scholl. B).

Desunt descriptiones palimbacchii et chorei ; hic apud varios sic fere explicatur : ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς χοροῖς τὸ παλαιὸν διὰ τοιούτων ποδῶν ἄδεσθαι τὰ μέλη (Isaac et Ps. Draco ; ineptam explicationem addit Ps. Heph : ἀπὸ τοῦ χεῖσθαι, ὃ ἔστιν ἐξέρχασθαι, ῥῆθρον διὰ τοῦ στόματος· τὰ γὰρ βραχύτερα ῥῆθρον ἐξέρχονται.).

Adduntur nomina τροχάιος, βραχυσύλλαβος, τρί-

βραχυσ (Choerob. p^a 217 ; brevius Scholl. B p^a 300 ; τρίβραχυσ etiam habet Nicetas p^a 109). Nomen trochaei ex prava interpretatione fragmenti sophoclei ἐν τῷ Θαμύρᾳ : τὰ δ' ὄσα κλύομεν | τρόχιμα, βάσιμα χέρεσι, πόδεσι ap. Choerob.) et permutatione veri trochaei etiam chorei dicti ortum esse puto. Locum sophocleum mutatis verbis (πρόσωδα μέλεα τὰδέ σε κλαίομαι | τρόχιμα, βάσιμα χερσὶ, πόδεσσιν) affert etiam Anon. Ambr. (A. V. p^a 226), sed nihil de nomine trochaei inde ducendo disputat.

Palimbacchius aliis nominibus dictus ἀντιβάκχειος, νύσιος, προσοδιακός, πόμπιμος in Anon. Ambr. (A. V. p^a 226) ; plenius eadem Choerob. p^a 216-217, qui tamen pro πόμπιμος habet πομπευτικός (διὰ τὸ — ἐν ταῖς διονυσιακαῖς πομπαῖς ἐπιτήδειος εἶναι). Cum Choerob. conveniunt Scholl. B p^a 302.

De pedibus IV-syllabis agitur apud ceteros excepto Dionysio, Scholio ad Anecd. Chis, Niceta ; cf. e. g. Isaac. p^a 176-177, Choerob. p^a 217 sqq.

Διαφοραὶ δὲ : hic perὶ διαφορῶν tractatus innumeris

codd. traditur ; vide enumerationem in A. V. p^a 245 sq. Omnes digerendi laborem suscepit Voltz (Diss. Phil. Arg. XI p^a 28 sqq.), tres familias distinguens :

I) quae VII genera enumerat, ut noster.

II) quae VIII genera enumerat, ut Isaac.

III) quae IX genera enumerat, ut Ps. Draco.

Enumerationi voltzianae (p^a 30) addantur ad fam. I, praeter nostrum, Nicetas (p^a 106) ; ad fam. III tract. ex Par. 2676 ap. Consbr. p^a 351 ; non dubitari potest, quominus sescenti adhuc in bibliothecis lateant. Tunc Anon. Marc. A. V. p. 190, postquam VII genera enumeravit, VI tantum explicat.

Octava διαφορά vocatur versus κλιμακωτός, qui ex una syllaba orsus singulis additis augetur, e. g. Γ 182 :

ᾠ μάκαρ Ἀτρείδη μοιρηγενές δλβιδάιμον.

Nona est versus ἑμπερίβολος, e. g. A 3 :

Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαφεν.

Dicitur τὸ ἔχον τινὰ τῶν δέκα κατηγοριῶν καὶ τῶν δέκα περιστατικῶν —, ἔχει γὰρ οὗτος ὁ στίχος ποσόν, ποῖον, τόπον, χρόνον (Ps. Draco p^a 140). Tr. Harl. (p^a 20) pro δέκα περιστατικῶν : ἕξ π. habet, item anon. paris. supra collatus.

Praeter VII (VIII, IX) διαφοράς distinguiebant VI εἴδη et VI πάθη. Πάθη inveniun-

tur, cum metrum sive revera sive specie claudicat ; διαφοραὶ et εἴδη metro integro, cum aliqua proprietates sive in sono sive in pedum distributione sive in constructione verborum adest. Haec inter se non multum distant, nisi quod αἱ διαφοραὶ magis ad pedum distributionem, τὰ εἴδη magis ad sonum ac significationem pertinent ; sed e. g. εἶδος q. d. ἰσόχρονος in pedum distributione positum, διαφορά autem q. d. ἑμπερίβολος in vocabulorum significatione, prorsus ut τὸ εἶδος q. d. ἀπηρτισμένος.

Αἱ διαφοραὶ semper seorsum tractantur ; τὰ εἴδη autem et τὰ πάθη in unum congeruntur, ut factum est in Ps. Herodiano περὶ στίχων τῆς λέξεως (A. V. p^a 186), ubi XII enumerantur, nec non in nostri cap. seq. XIV exhibente, ubi vide. Τὰ εἴδη separatim tradi in App. Heliae II (A. V. p^a 184) falso perhibet Voltz p^a 33 ; agitur enim eo loco de affectionibus ; revera seorsum exponuntur apud Eustathium (ad λ 128, p^a 1676 ed. Rom.), ubi IV tantum extant.

Optime doctrina de hexametris distinguendis exponitur, apud quem minime expectes, Ps. Draconem p^a 136 sqq, qui tamen et ipse ad VI εἴδη duo πάθη addidit ; sub titulo πόσα παρέπεται τῷ στίχῳ (nempe εἶδος, διαφορά, πάθος, τόμη, σχῆμα) ordine omnia distinxit.

Κατενόπλιον τὸ ἔχον¹ δύο δακτύλους καὶ ἓνα σπον-
δειον, οἶον

ᾠς² φάτο² δακρυχέων, τοῦ δ' ἔκλυε πότνια³ μήτηρ.

Περιοδικὸν τὸ ἔχον ἓνα δάκτυλον καὶ ἓνα σπονδειον,
οἶον

Οὐλομένην, ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε⁴.

Βουκολικὸν τὸ μετὰ τέσσαρας⁵ πόδας ἀπαρτίζον εἰς
μέρος λόγου, οἶον

1. ἔχων P. || 2. ὡς φάτο P; ita et Scholl. B. || 3. sine acc. P. ||
4. ἔθηκεν Scholl. B; cum P editt. Homeri. || 5. τρεῖς omnes tractt.
excepto uno ex Par. 2676 hausto longius recedente a traditis. Vide
comment.

Antiquissimus autem locus est Athenaeus XIV, 632 CD tria πάθη enumerans: ἀκέφαλος, λαγαρός, μείουρος. (Consbr. p^a 347 sq, ubi et ceteri de hac materia libri indicantur.)

Eadem forma, quae nostro, brevi enumeratione praemissa, est e. g. Scholl. B p^a 293.

Κατενόπλιον τὸ ἔχον: nempe bis hanc coniunctionem.

ᾠς φάτο: A 357.

Περιοδικὸν τὸ ἔχον: nempe iteratam hanc coniunctionem.

Οὐλομένην: A 2.

Βουκολικὸν: hoc post σαπφικὸν collocaverunt Isaac et Ps. Draco.

Crux insignis cum in descriptione tum in exemplo; nempe caesura bucolica post IV pedes partis orationis finem facit. Ergo mutavi; littera Γ pro γ puncto crassiore vel etiam semi-circulo

in parte ima hastae longioris adiecto, ut saepe fit, litterae δ haud dissimilis est; ipse rem expertus sum, cum, adhuc artis palaeographicae rudis, sⁱ XIII codicem aggressus θεολόγος per θεολόδος reddens et talia plura stultitiam exitiam scribae mirarer. Permutatio inversa, quamquam non ita facilis, tamen fieri potest, ita ut δ pro Γ acceptum sit.

Unus codex, qui et aliis locis a vulgari recensione discrepat, recens admodum, aliam lectionem praebet, nempe Paris. 2676, ap. Consbr. p^a 351: τὸ μὴ ἐν τῷ μετρεῖσθαι λήγον εἰς μέρος λόγου eodem versu allato. Nescio, cur hanc explicationem rectam dixerit Consbruch (p^a 293 in varr. lectt.), quae nullo modo cum bucolica caesura cohaereat.

Tunc exemplum usurpatum in mss, cum in anti-

᾽Εξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης ἱμασι δέδεντο.

Σαφικὸν τὸ ἀρχόμενον ἀπὸ σπονδείου καὶ λήγον εἰς σπονδεῖον, οῖον ¹

1. οῖον Scholl. B ; ὡς P.

quissimis, tum in plerisque numero, nullo modo aptum est, nam neque post III neque post IV pedes absolutos finem partis orationis facit. Hoc corrigere studentes Isaac cum Ps. Dracone, (qui tamen hoc capite nonnulla alio ex fonte hausta tradit), aliud quaesivit:

᾽Αλλ' ἔκ τοι ἔρέω τόδε, καὶ τελέεσθαι δῖω (A 204), incisione prave facta post τόδε, nec, sicut debuit, post ἔρέω, itaque caesuram viliata expositione propositam quoquo modo essecerunt.

E. S. Basset (Cl. Philol. XV, 1) contendit explicacionem rectam esse, dum demonstrat in bucolicorum poetarum versibus saepe post tertium pedem non solum vocis finem, sed etiam sententiae incisionem extare. Licet hoc verum sit, tamen caesura, quam nos bucolicam vocamus et veteres vocaverunt, cum frequentior tum efficacior esse solet nec non bucolicis propria. Exemplum in omnibus tractatibus excepto pravo corrigendi conamine Isaaci offendens post πυμάτης incisionem maiorem, post ἐπιδιφριάδος minorem habet; ergo vitium non commisit, quod, dum post tertium pedem finiri vocem demonstra-

ret, in medio illo pede desinentem versum adhiberet auctor tractatus, sed quia idem in quarto pede factum est. Ergo explicatio emendanda.

Denique de locutione ἀπαρτίζω (εἰς) μέρος λόγου pauca dicenda : ἀπαρτίζω apud superioris aevi scriptores idem vult ac ἀποτελέω, conficio (vide e. g. Moerin s. v. ᾽Απετέλεσεν : ᾽Απετέλεσεν, ᾽Απτικῶς ἀπῆρτισεν, Ἑλληνικῶς ; ἀπαρτίζει : τελειοῖ, πληροῖ lexicon ineditum in Urbinate sⁱ XII). Ergo constructio omissa praepositione genuina est. Cum tamen multis nec spernendis libris mss. et altera tradatur (cf. annot. p^a 68), melius est utramque admittere ; ἀπαρτίζον εἰς sic explicandum : ἀπαρτίζον ἑαυτὸν εἰς, ergo : desinens in, ac μέρος accipiendum pro incisione, qua pars efficitur (τὸ μερίζον). Tertia constructio p^a 78 : ἀπαρτίζεσθαι εἰς, alteram confirmat.

᾽Εξ ἐπιδιφριάδος : K 475.

Σαφικὸν : alia exempla afferunt Isaac (A 521) et Ps. Draco (A 9). Nomen petitum est ex eis dactylis, qui aelici vocantur inde ab Hephæstione (p^a 22 sqq.); in carmi-

Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε ¹ καὶ ἄνδρες ἵπποκορυσταί.

Ἐπόρρυσμον ² τὸ καθ' ἕκαστον πόδα ἀπαρτίζον ³
μέρος λόγου, οἶον ⁴

Ἐβριος εἵνεκα τῆσδε, σὺ δ' ἴσχεο, πείθεο δ' ἡμῖν.

Τέλειον τὸ ἔχον τὰ ⁵ ὀκτῶ ⁵ μέρη τοῦ λόγου, οἶον

Πρὸς δ' ⁶ ἔμέ ⁶ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ⁷ ἐλέαιρε ⁷.

Πολιτικὸν τὸ ἀνεὺ πάθους καὶ ⁸ τρόπου γινόμενον ⁹,
οἶον

Ἴππους τε ¹⁰ ξανθὰς ¹¹ ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα ¹².

§ 4.

Εἴδη ἢ ¹³ πάθη ¹³ τῶν στίχων εἰσὶ δεκατέσσερα.

1. ται P. || 2. Ἐπόρρυσμον P. || 3. εἰς addunt complures codd. Scholliorum B. || 4. οἶον P. || 5. τα ὀκτῶ P; Scholl. B πάντα τὰ, ceteri vel hoc vel ὅλα τὰ. || 6. δέ με Scholl. B; editt. Homeri cum P. || 7. φρονέοντας λέαιρε P; ἐλέαιρε nonnulli codd. Homeri cum Scholl. B, sed editt: ἐλέησον. || 8. ἢ ceteri tractt. || 9. πεποιημένον Scholl. B; γινόμενον Ps. Heph. § 13; γινόμενον cum P. Isaac, Ps. Draco, A. V. p^a 190 et 245; nihil Ps. Heph. § 29. || 10. δὲ Homerus, quocum App. Rhet. p^a 341, Ps. Heph. § 13, Isaac cum Ps. Dracone, A. V. p^a 190 et 245; τε cum P. Scholl. B, Ps. Heph. § 29. || 11. ξανθοῦς P. cum uno cod. Homeri Leafii, variis hephaestioneis, multis tractt. metricis. || 12. πεντήκοντα P. || 13. omm. Tr. Harl, Ps. Heph, Is; ἢ πάθη P.

nibus lyricis Aeolorum, unde nomen et explicatio ducta sunt ab Hephaestione, primus pes disyllabus ἀδιάφορος est.

Ἄλλοι μὲν : B 1.

ἀπαρτίζον μέρος λόγου : cum in praecedd. omnes εἰς addant, hoc tamen loco et P et alii (Isaac, Ps. Draco, nonnulli mss. Scholl. B) omitunt.

Ἐβριος εἵνεκα : A 214.

τὰ ὀκτῶ μέρη : P solus numerum tradit. Revera omnia

adsunt : ὄνομα, ῥήμα, μετοχή, ἄρθρον, ἀντωνυμία, πρόθεσις, ἐπίρρημα, σύνδεσμος.

Πρὸς δ' ἔμέ : X 59.

ἀνεὺ πάθους : Isaac et Ps.

Draco amplificat : ἀνεὺ πάθους λέξεως ἢ τρόπου γινόμενον ποιητικοῦ.

Ἴππους τε : A 680.

Εἴδη ἢ πάθη : haec enumeratio hexametris specierum VI (ἰσόχρονος, ἀπληρτισμένοσ, τραχύς, μαλακοειδής,

κακόφωνος, λογοειδής) et affectionum VIII (ἀκέφαλος, λαγαρός, μείουρος, προκέφαλος, σφηκίας, δολιχόουρος, προκοίλιος, μακροσκελής) non solum a nostro, sed etiam ab Isaaco alio ordine (Bachm. p^a 184), eodem in Tr. Harl. (p^a 17 sqq.) et a Ps. Heph. § 28^a traditur; at, cum noster recte εἶδη et πάθη inesse praedicat, ceteri de εἶδη tantum loquuntur; quippe titulum imposuit Isaac: Περὶ εἰδῶν τῶν στίχων. Ceterum Isaacum hoc de consulto fecisse apparet ex eis, quae post μείουρον versum annotavit.

De hexametri distinctione ad § 3 disputavi; congeriem illam praeter VII εἶδη non VI, sed VIII πάθη comprehendentem ortam esse ex falsa duorum παθῶν geminatione perhibuit Voltz (Diss. Phil. Argent. XI p^a 34); nempe σφηκίας alibi legi pro προκοίλιος et δολιχόουρος pro μακροσκελής. De his post.

Aliam congeriem iustum numerum τῶν παθῶν ac τῶν εἰδῶν, ergo XII genera, comprehendentem nobis proponunt Ps. Herodianus (A. V. p^a 186 sqq.) nec non Scholl. B (p^a 288 sqq.) optimam de hac re doctrinam tradentia.

Alibi IX genera extant (e. g. App. Rhet. p^a 341 seq. et Ps. Heph. § 13 et § 14), omissis tribus ultimis ex tractatu XII habente.

Denique VIII praebet Ps.

Draco (p^a 141) omisso etiam q. d. ἀκέφαλος.

Cum ceteri omnes εἶδη et πάθη inter se turbato ordine permutant, Scholia B post VI πάθη recte VI εἶδη collocant nullo tamen transitu significato; itaque hunc tractatum aliorum fontem fuisse probatur.

Deinde permulta extant, quae τὰ πάθη numero VI seorsum enumerant, capita, e. g. App. Dion. p^a 325 sq, Ps. Heph. § 11^b et § 26, Heliae App. I et II (A. V. p^a 180 sq.), Anon. Ambr. p^a 213 sq, Anon. parisinus Consbruchii p^a 349, Ps. Draco p^a 137 sqq, etc.

Denique τὰ εἶδη non nisi apud Eustathium separatim, numero IV, inveniri supra (ad § 3) exposui.

Dividuntur τὰ πάθη, eadem ratione, qua τὰ πάθη τῶν λέξεων, in III κατὰ πλεονασμόν: προκέφαλος, προκοίλιος, δολιχόουρος, et III κατ' ἔνδειαν: ἀκέφαλος, λαγαρός, μείουρος; vide e. g. Scholl. B p^a 288 sq.

Ulteriorem ternionem tantum habet Athenaeus (l. c. apud Consbr. p^a 347).

Singularem doctrinam, qua αἱ τῶν μέτρων κακίαι explicantur, inveni in Anon. Ambr. p^a 214; sunt χασμωδία, concursu vocalium offendente, ἐπισυνέμπτωσις, vocabulorum similitudine, ὀλιγομερία, versus per sesquipedalia verba iniqua divisione, πολυμερία, ex adverso,

Πρῶτος¹ ἰσόχρονος², ὃ τὰ μεγέθη τῶν συλλαβῶν καὶ τοὺς πόδας τοὺς αὐτοὺς ἔχων ἀπὸ³ πρώτου μέχρι³ ἑσχάτου, ὡς⁴

Τῷ⁵ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοιιν⁶.

Δεύτερος⁷ ἀπηρτισμένος, ὃ τὴν⁸ δόξαν⁸ καὶ⁸ τὴν διάνοιαν πᾶσαν ἐν ἑαυτῷ ἔχων⁹, ὡς¹⁰

Ἔκτος¹¹ εἰπὼν πυλέων¹² ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἐκτωρ¹³.

Τρίτος¹⁴ ἀκέφαλος, ὃ ἀπὸ βραχείας ἀρχόμενος, ὡς¹⁵

Ἐπειδὴ¹⁶ νῆας¹⁷ τε¹⁷ καὶ Ἑλλήσποντον ἴκοντο,

1. α' P. || 2. neutr. Tr. Harl; masc. cum P Ps. Heph. et Is. || 3. τοῦ addunt Tr. Harl. et Ps. Heph; cum P. om. Is. || 4. omm. Tr. Harl. et Ps. Heph; ὡς τὸ Is. || 5. τῷ δ' P. || 6. ita editt. Homeri; ἀλλήλοισι(ν) Tr. Harl, Ps. Heph, Is, P. || 7. δεύτερον ὁ P. || 8. omm. Tr. Harl. et Ps. Heph. || 9. περιλαμβάνων Tr. Harl. et Ps. Heph; tunc complura addunt. || 10. οἶον P et Is; nihil ceteri. || 11. ὡς omnes. || 12. πυλάων Tr. Harl. et Ps. Heph; πυλέως P; rectum Is. || 13. ἔκτωρ P. || 14. ὁ add. P. || 15. omm. Tr. Harl. et Ps. Heph; οἶον Is; ὡς P. || 16. ἐπεὶ δ' αὖ Tr. Harl; cum ceteris editt. Hom. || 17. νῆας cum P Ps. Heph.

σπονδειακὴ διάθεσις, cum versus lotus ex spondeis constat.

Proxime nostro accedit Ps. Hephaestio; adscripsi et ceterorum duorum lectiones, nisi forte longius distant, quod in annot. explicabo.

δεκατέσσερα: sequitur enumeratio apud ceteros, exc. Tr. Harl.

πρῶτος ἰσόχρονος: numeralia omiserunt ceteri. De versibus holospondeis dixi ad p^{am} 14.

Τῷ δ' ἐν: φ 15. Hunc versus depravarunt Isaac et Ps. Draco (p^a 141) (τοὶ δ' ἐν μέσοισιν κτλ).

ὃ τὴν δόξαν κ. τ. δ. πᾶσαν: ὃ τὴν σύνταξιν πᾶσαν

καὶ τὴν διάνοιαν Isaac (et Ps. Draco), apud quos cetera cum nostro conveniunt. Complura vana addit Ps. Heph, postquam incepit: ὃ τὴν πᾶσαν ἔννοιαν περιλαμβάνων ἐν ἑαυτῷ; cui convenit Tr. Harl.

Ἔκτος εἰπὼν: Η 1.

ὃ ἀπὸ βραχείας: aliam descriptionem Isaac (sed eandem Ps. Draco!): ὃ τὸν πρῶτον πόδα ἐλάττονα ἔχων τῆς τετραχρονίας. Ceterum hunc apud eum προκέφαλος praecedat.

Ἐπειδὴ νῆας: Ψ 2. Alterum exemplum est A 70. Duo priori addit Anon. Ambr. p^a 214 (μ 423 et Φ 352).

καί¹Ὅς ἤδη² τὰ τ' ἐόντα τὰ τ' ἐσσομένα πρό³ τ'³ ἐόντα.Τέταρτος λαγαρός, ὁ κατὰ τὴν⁴ μέσην⁴ συμφωνίαν⁴ τὴν⁵ σύνθεσιν μὴ σφζων, ὡς^{5b}

Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἔμπης.

Πέμπτος μείουρος, ὁ κατὰ τὴν σύνθεσιν τὸ τέλος μὴ σφζων καί⁶ τὴν παρατελευταίαν⁷ συλλαβὴν βραχεῖαν ἔχων, ὡς⁸Τρῶες⁹ δ'¹⁰ ἐρρίγησαν, ὅπως¹¹ ἕδον αἰόλον¹² ὄφιν.

1. alter. exempl. om. Tr. Harl, habet cum P Ps. Heph. et Is; post καί add. τὸ Ps. Heph. et Is. || 2. ἤδη P. || 3. προτ' P. || 4. τὸ μέσον τοῦ στίχου Tr. Harl. et Ps. Heph. || 5. Tr. Harl. et Ps. Heph. add. ὑπειλομένην. || 5^b=4 p^a praec. || 6. omm. Tr. Harl. et Ps. Heph. || 7. παρατελευτήιον P. || 8. om. Tr. Harl; ὄιον Ps. Heph. et Is. || 9. ex τρῶες corr. man. prim. P. || 10. om. P solus. || 11. ἐπεὶ Ps. Heph. et Is. cum multis tractt, quos dabit Stud. A. V. p^a 189, ann. 17; Tr. Harl. cum P congruit cum edit. Hom. || 12. αἰόλον solus Ps. Heph.

Τέταρτος λαγαρός: hunc προκοίλιος praecedit ap. Isaac. Ipsum λαγαρόν claris verbis explicat: ὁ κατὰ τὸν μέσον πόδα ἔχων ἐλάττονα ἢ τετράχρονον, ὄϊον,

Βῆ δ' εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα; qui versus (κ 60) ambigua descriptione (ὅταν κατὰ τὸ μέσον πάθος τι ἔχη) dicitur μεσόκλαστος apud Ps. Draconem; cf. annotata ad σφηκίαν.

Νέστορα δ' οὐκ: Ξ 1. Cf. p^a 27 et p^a 35.

Πέμπτος μείουρος: hunc praecedit δολιχόουρος ap. Isaac.

ὁ κατὰ τὴν σύνθεσιν: aliter Isaac: ὁ τὴν αὐτὴν ἔκτην χώραν (sc. ac δολιχόουρος), ἤγουν τὸν ἐν αὐτῇ πόδα ἐλάττονα ἔχων τρο-

χάιου. Explicationem Ps. Hephastionis (cui consentiunt Tr. Harl. et noster) sic emendavit Z. Jac: ὁ κατὰ τὸ τέλος τὴν σύνθεσιν κτλ, Ps. Herodianum secutus.

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν: M 208. Quomodo hoc πάθος sanetur, explicabo p^a 115 ad fragmentum de littera φ.

Post hunc versum Isaac annotat: Ταῦτα τὰ ἐξ εἶδη τῶν στίχων, ὅ τε προκέφαλος κτλ, πάθη λέγονται πάσχειν· ἀλλ' ὁ μὲν προκέφαλος καὶ δολιχόουρος διὰ τῆς καλουμένης συνιζήσεως θεραπευόμενοι, κυρίως οὐ λέγοντ' ἂν ἔχειν πάθη· οἱ δὲ λοιποὶ τέσσαρες, οὐδεμιᾶ μηχανῇ τοῦ πάθους ἀφίστανται. Ergo illa quattuor tantum ei iusta πάθη sunt;

Ἐκτος τραχύς, ὁ τὸν¹ ἀριθμὸν τῶν φθόγγων συνιστῶν², ὧς³

1. aliam descriptionem Tr. Harl. cum Ps. Heph; eandem aequè corruptam Ps. Herod. (A. V. p^a 167), Helias (A. V. p^a 174), Anon. Ambr. (A. V. p^a 246), Ps. Heph. § 14. Vide comment. || 2. συνιστῶν P; scripsi συνιστῶν cum Scholl. B et aliis. || 3. om. P; οἶον Is.

cetera inter εἴδη numerari aequum videtur. Cf. quae noster disputat contra eos, qui nec cum syllaba communi nec cum synizesi rationem habeant, p^a 25; cui tamen versus δολιχόουρος synezesi neglecta dactylum sive amphimacrum in fine versus admittere videtur (p^a 16-17). Alii et προκέφαλον sive μακροκέφαλον synizesi admissa tamen inter πάθη habent (annot. ad hunc versum p^a 73).

Versus hexametros μειούρους de industria confecit auctor anonymus, qui epigrammata acrosticha nuper in Pap. Oxyrh. vol. XV, n° 1795, ex msto sⁱ i p. C. edita composuit, e. g.:

Νῦν γὰρ ὁ χρέματ' ἔχων
ἔτι πλείονα θέλει (vs. 15).

Notandum est omnes hosce versus (27 numero) in iam-bum desinere non nisi semel pyrrhichio adhibito (vs. 17).

Ratio horum versuum ex doctrina nostra orta videtur, cuius ergo vestigia iam ante Athenaeum deprehendimus apud Graecos. At tribus saeculis ante Livius Andronicus in Inone disticha ex singulo hexametro integro et miuro

composuerat (cf. Terentianum vs. 1920 sqq. et Ribbeck, Scaen. Rom. Poes. Fr², I, p^a 4), graecum tragicum, ut videtur, secutus.

De dactylis miuris scripsit Wilamowitz, Gr. Versk. p^a 364 sq, cui finis versus ille αἰόλον ὄφιν obscurus remanet.

Ἐκτος τραχύς: hunc μαλακοειδῆς et κακόφωνος praecedunt ap. Isaac.

ὁ τὸν ἀριθμὸν κτλ: ὁ τὸν ῥυθμὸν τῶν φθόγγων ἔκ τραχυτέρων λέξεων συνιστῶν Isaac. Verba ἔκ τραχ. λέξ. apud nostrum exciderunt. Eadem ac Isaac Ps. Draco; auctores huius germanae lectionis sunt Scholl. B (p^a 292). Apud ceteros mirum quantum deformata ac decurtata est, etiam in App. Dion. ex antiquissimo de hac re mscripto; vocabulum ῥυθμὸν abiit in ῥοιζόν sive ἀριθμὸν, complura exciderunt vel sedem casumve mutaverunt.

Aliis verbis explicatio fit in Ps. Heph. et Tr. Harl: ὁ τῆν φράσιν τραχύνων διὰ τῆς τῶν φωνῶν συνθήκης.

συνιστῶν: coniugatio barbara verbi ἴστημι etiam p^a 50 elucet: ἐπιστήσαι.

Τριχθά τε ¹ καὶ ¹ τετραχθά ² διατρυφέν ² ἔκπεσε χειρός.
 Ἐβδομος μαλακοειδής, ὁ λείως ³ ἐμπίπτων ⁴ ταῖς
 ἀκοαῖς, ὡς ^{4b}

Αἵματί οἱ δεύοντο ⁵ κόμαι χαρίτεσσιν ⁶ ὁμοίαι ⁷.

Ὅγδοος ⁸ κακόφωνος, ὁ ⁹ πολλὰ φωνήεντα ἔχων ⁹, ὡς ^{4b}
 Φήη ¹⁰ ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνά φαιδίμφ ὤμφ ¹¹.

Ἐννατος λογοειδής, ὁ πέζος ¹² τὴν ¹² σύνθεσιν ¹², ὡς ^{4b}

Ἴππους τε ¹³ ξανθὰς ¹⁴ ἑκατὸν καὶ πενήκοντα.

Δέκατος προκέφαλος ¹⁵, ὁ ἔχων πλέον τῆς τετραχρονίας,
 ὡς ¹⁶

1. om. cum P Ps. Heph. || 2. τετραχθά: ἀτρυφέν P. || 3. καὶ ὁμαλῶς
 add. Tr. Harl. et Ps. Heph. || 4. ἐμπίπτον P. || 4^b om. Tr. Harl;
 οἶον Ps. Heph. et Is. || 5. δεύοντο P. || 6. χαρίτεσσι P. || 7. om. P.
 || 8. ὄγδοος P. || 9. ᾧ — πρόσσεστιν Tr. Harl, Ps. Heph, Is. || 10.
 φήη P. || 11. ὤμφαι P. || 12. τῇ συνθέσει πεζότερος Tr. Harl. et Ps.
 Heph, nec non ord. inv. Is. || 13. τε cum P Ps. Heph., δὲ Tr.
 Harl. et Is. || 14. ξανθούς P solus. Vide v. lect. 10 et 11 p^a 68. || 15.
 προκέφαλλος P. || 16. omm P et Tr. Harl ; οἶον Ps. Heph ; ὡς τὸ Is.

τριχθά τε ; Γ 363.

ὁ λείως : ὁ καλῶς καὶ οὐ
 βιαίως, ἀλλὰ λείως Isaac (et
 Ps. Draco). Cum nostro
 Scholl. B.

Αἵματί οἱ : P 51.

ὁ πολλὰ φωνήεντα : Ps.
 Hephæstionis ac Tr. Harlⁱ.
 lectionem et Isaac (nec non
 Ps. Draco) et Scholl. B ha-
 bent ; nostram Ps. Herod. et
 App. Rhet.

Φήη ἀθηρηλοιγὸν : λ 128
 = ψ 275.

ὁ πέζος τὴν : ὁ πεζότερος
 τῇ συνθήκῃ et Scholl. B et
 alii optimi. Abiit in δ ἐν
 συνθέσει Ps. Heph. § 14.

Ἴππους τε : Λ 680.

ὁ ἔχων πλέον κτλ. : ὁ τὸν
 πρῶτον πόδα μείζονα ἔχων
 τ. τετρ. rectius Isaac. Pro his

Ps. Draco : Μακροκέφαλον
 μέν, ὅταν πλεονάζῃ συλλαβὴ
 κατ' ἀρχήν, καὶ συναίρεσις
 γίνεται δύο συλλαβῶν εἰς
 μίαν, ὡς ἐν τῷ.

Χρυσέφ' ἀνά σκήπτρω, καὶ
 ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς.

Notandum est Ps. Draconi
 inter sex πάθη hoc enume-
 ranti, quamquam plane
 agnovit syllabam abundan-
 tem per synizesin removeri,
 nihilominus πάθος remanere.
 Cf. etiam Io. Tzetzae Exege-
 sin in Iliadem (ed. Herm.
 cum Dracone, Lips. 1832),
 p^a 60, ad eundem versum
 Α 15 : κειμένη δὲ ἡ συνίζη-
 σις ἐν ἀρχῇ στίχου — ποιεῖ
 τὸν στίχον καλεῖσθαι προ-
 κέφαλόν τε καὶ μακροκέφα-
 λον. Tunc in medio versu

¹Ἡ οὐχ ἄλις, ὅτι γυναικας ἀνακίδας ἠπεροπεύεις ;

²Ἡ γὰρ ἦ ³πλεονάζει ².

Ἐνδέκατος σφηκίας, ὡς ⁴

¹Ἡ λάθετ' ἦ οὐκ ἐνόησεν, ἀάσατο ⁵ δὲ μέγα θυμῷ.

1. ἢ cum P Tr. Harl. || 2. verba ἦ — πλεονάζει desunt in ceteris. || 3. ἦ P. || 4. om. Tr. Harl; οἶον Ps. Heph. || 5. ἀάσατο Tr. Harl. et Ps. Draco, ἀάσατο Ps. Heph. et Is, εὐάσατο P; ἀάσατο v. Leeuwen, ἀάσατο Leaf in edd. Hom.

synizesis ποιεῖ τ. σ. καλεῖσθαι προκοιλίον, σφηκῶδη, καὶ λαγαρόν; in fine autem μακροσκελῆ καλεῖσθαι καὶ δολιχόουρον.

Ex his nomina σφηκῶδης et λαγαρός falso adhibentur; cf. annot. ad genus XI (τοῦ σφηκίου); tunc versus προκοιλιοὶ extant, qui per synizesin explicari non possunt; cf. Ω 6, quem versum noster ad explicandum genus XIII (τοῦ προκοιλίου) affert.

Sollemnis explicatio huius generis verbis ὅταν — συλλαβὴ κατ' ἀρχὴν comprehenditur (vide Scholl. B).

Nomen μακροκέφαλος recurrit in Ps. Heph. § 11^b et § 26.

¹Ἡ οὐχ : E 349.

²Ἡ γὰρ ἦ : intell. συλλαβὴ. Haec ex pleniore sententia remanebant, quam exhibet App. Dion. p^a 325 : ἦ ἢ συλλαβὴ πλεονάζει ἐν τῷ μέτρῳ καὶ διὰ τοῦτο ἀκέφαλος.

⁴Ἐνδέκατος σφηκίας : hanc explicationem habent Isaac et Ps. Draco : ὁ εἰς δύο ἰσοσυλλαβούς τομὰς τεμνόμενος, τῆς τομῆς εἰς μέρος λόγου

ἀπαρτιζούσης, ὡς ἐν τῷδε τῷ στίχῳ·

¹Ἡ λάθετ' κτλ.

Εἴρηται δὲ σφηκίας ἀπὸ τοῦ σφηκὸς ζῶφίου (ambo pro ζῶφίου) τοῦ λεπτοτάτου ὄντος κατὰ τὸ μέσον.

Revera pars utraque synizesi non adhibita IX syllabas continet.

Hanc explicationem longius petitam esse neminem fugit; veram dabit Anon. Ambr. p^a 214 : σφηκῶδεις δὲ οἱ τὴν μέσην χώραν ἐνδεεστέραν λαχόντες· εἴρηται δὲ ἀπὸ μεταφορῶς τῶν σφηκῶν, οἵτινες τὸ μέσον ἀσθενέστερον ἔχουσιν. Affert exempla, e. g. Λ 36 : Τῆ δ' ἐπὶ μὲν Γοργῷ βλοσυρῶπις ἔστεφάνωτο.

Vide etiam Scholl. B p^a 289 : λαγαρός δέ, ὄντινες καὶ σφηκοειδῆ καλοῦσιν, alato versu κ 60 : Βῆ δ' εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα (βῆν' Hom.) ; Ps. Heph. § 28^b : Τοῦ δὲ λαγαροῦ καὶ σφηκίου παράδειγμα τὸ Νέστορα δ' οὐκ κτλ (Ξ 1).

Idem versus μεσόκλαστος vocatur apud Ps. Heph. § 17, Ps. Draconem p^a 138, ano-

Δωδέκατος δολιχόουρος, ὁ μακρὰν¹ τὴν οὐρὰν ἤγουν² τὴν² ἔκτην² ἔχων, ὧς³

1. δολιχὴν Tr. Harl. et Ps. Heph; addunt ὑπὲρ τὸ προσῆκον. ||
2. om. Tr. Harl; addit χώραν Ps. Heph. || 3. om. Tr. Harl; οἶον Ps. Heph. et Is.

nymum paris. Consbruchii p^a 350.

Λαγαρός nomen antiquissimum est; vide locum Athenaei supra cit. Falso Voltz (p^a 33) contendit Heliodorum λαγαρόν nuncupasse contrariam affectionem τοῦ προκοιλίου, qua medius versus iusto maior efficitur; loco, quem indicat (Heliae App. A. V. p^a 181), de Heliodoro res non est. Hanc permutationem multo post ortam esse constat nec apud ceteros offendit nisi in App. Dion. p^a 322 et apud Anon. Ambr. p^a 213. Iam ex adiectivi λαγαρός sententia apparet ob eandem metaphoram ac alterum nomen σφηκωδῆς sive σφηκίας id adhibitum esse.

At eodem modo, quo λαγαρός, etiam σφηκίας ad contrariam affectionem indicandam perverse usurpatum est. Cf. Ps. Herodianum, nullo iure optimam τῶν παθῶν recensionem a Voltzio dictum, explicatione omissa quasi σφηκίαν versum tradentem syllaba in medio abundantem (I 537); eodem modo alii peccaverunt, e. g. IV illi tractatus XIV genera exhibentes eodem versu allato; cf. etiam, quae de Tzetza

annotavi ad genus X (τοῦ προκοιλίου).

Versus, quales hi voluerunt, προκοιλίους nominari oportuit; vide Scholl. B p^a 289, Ps. Heph. § 11 b, nostrum, alios. Explicationem noster dabit; ad similitudinem hominis ventriculo prominenti praediti inventum belle opponitur τῷ λαγαρῷ sive gracili; cf. App. Dion. p^a 326: λαγαρόν δὲ τὸ ἐσφιγμένην ἔχον τὴν γαστέρα.

Ergo noster bis idem πάθος, semel autem falso nomine σφηκίας dictum, attulit.

Ἡ λάθει²: I 537.

Δωδέκατος δολιχόουρος: plenius Isaac (et Ps. Draco): ὁ δολιχὴν ἤγουν μακρὰν τ. οὐρ. τουτέστιν τ. ἔ. χώραν ἔχ.

Ἦος πάθος, oppositum τῷ μειούρῳ, apud nonnullos μακροσκελῆς dicitur (e. g. Ps. Heph. § 11^b et § 26, Heliae App. II, A. V. p^a 184); Ps. Heph. expressis verbis haec eadem esse explicat § 28^b (τοῦ — δολιχοούρου τοῦ καὶ μακροσκελοῦς); item Isaac (et Ps. Draco); vide annot. ad μακροσκελῆς. Aliquid interesse neque ego nec in expli-

Κάστορά¹ θ' ἵππόδαμον καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα.

Τρισκαιδέκατος² προκοίλιος³, ὡς⁴

Πατρόκλου ποθέων ἀνδρότητα⁵ τε καὶ μένος ἦύ.

Ἐ γὰρ δρο⁶ συλλαβὴ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στίχου πλεονάζει
καὶ ἐντίθησιν⁷ ὥσπερ⁸ κοιλίαν⁸.

Τεσσαρακαιδέκατος⁹ μακροσκελῆς, ὡς¹⁰

1. κάστορα P. || 2. τρίς καὶ δέκατος P. || 3. προκοίλιος P. || 4. om. Tr. Harl; οἶον P; οἶον ὁ Ps. Heph; ὡς ἐν τῷδε Is. || 5. om. Ps. Heph. || 6. δρο P. || 7. ἐντίθησιν Tr. Harl. et Ps. Heph; P ἀντίθεσιν. || 8. pro his: ὄγκον, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν προγαστρῶν Tr. Harl. et Ps. Heph. || 9. τέσσαρα καὶ δέκατος P. || 10. om. Tr. Harl; οἶον cum P Ps. Heph. et Is.

cationibus nec in exemplis comperi, itaque hoc πάθος duplicatum specie unum genus ceteris adiunxit. Nomen δολιχόουρος in Scholl. B adhibitum antiquissimum duco.

Quam facile compiler has easdem res aliis nominibus traditas perturbare potuerit, perspicies ex App. Dion, ubi tres tractatus de generibus hexametri se excipiunt: primus (p^a 322) λαγαρόν dicit versum, qui προκοίλιος est, et δολιχόουρον affert; pro hoc alter μακροσκελῆς habet; tertius (Ps. Herod.) σφηκίαν dicit, qui προκοίλιος est, et tradit δολιχόουρον.

Exempla, quae ad hoc πάθος illustrandum apponuntur, enumeravi ac digessi ad p^{am} 17.

Κάστορά θ' : Γ 237.

Τρισκαιδέκατος προκοίλιος : statim explicationem addunt Isaac (et Ps. Draco) : ὁ ἐν τῷ μέσῳ πόδα ἔχων μείζονα ἢ τετράχρονον. Con-

tra, quae noster post exemplis ad etymologiam explicandam addit, omittit. Plenior explicatio in Scholl. B : ὅταν ἐν τῷ μέσῳ πλεονάσῃ συλλαβὴ ἢ χρόνος; prioris generis exemplum B 544, alterius A 17 affertur. Prius tantum remansit in App. Dion. p^a 322 sub nomine falso λαγαρός; nostri versus extat ibid. p^a 325.

De nominibus λαγαρός et σφηκίας falso adhibitis vide supra ad σφηκίαν.

Πατρόκλου ποθέων : Ω 6.

Τεσσαρακαιδέκατος μακροσκελῆς : pergit Isaac : δέ ἐστιν ὁ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἔχων τὸν τελευταῖον πόδα. Aliis verbis Ps. Draco inter πάθη : μακροσκελῆς δέ τὸ καὶ δολιχόουρον, ὅταν συλλαβὴ κατὰ τὸ τέλος πλεονάζῃ, ὡς ἐν τῷ.

Ἄλλ' ὅτε Σούνιον ἱρὸν ἀφίκομεθ' ἄκρον Ἀθηναίων (γ 278; scr. Ἀθηνέων).

Supra exposui μακροσκελῆ

Κύκλωψ¹, τῆ², πῖε οἶνον³, ἔπει φάγες ἀνδρόμεα⁴ κρέα.

§ 5. Περὶ ἡρωϊκοῦ μέτρου.

Τὸ ἡρωϊκὸν μέτρον ἐξάμετρον⁵ ἔστιν· ἐξ γὰρ ἔχει⁶ χώρας⁶. Τὰς μὲν οὖν πέντε συγκειμένας ἔχει ἕκ τε δακτύλου καὶ σπονδείου· ἐνίοτε δὲ καὶ παλιμβάχειον⁷ καὶ

1. κύκλωψ P. || 2. τῆ P. || 3. οἶνον P. || 4. ἀνδρόμεα P. || 5. ἐξάμετρον P. || 6. ord. invers. A. D. et Ps. Heph, nisi in uno codice Laur. LV, 7 a me inspecto, qui cum P conspirat. || 7. παλιμβάχειον P.

et dolichούρον promiscue applicari eis versibus, quibus ultimus pes trisyllabus est. Testatur etiam Isaac: "Ἔστι δὲ οὗτος ὁ στίχος καὶ δολιχούρος· τρισύλλαβον γὰρ ἔχει τὸν ἕκτον πόδα. Praecepti sui de synizesi adhibenda oblitus est.

Κύκλωψ, τῆ : ι 347.

Postquam Ps. Draco σφηκίαν ultimum suorum εἰδῶν explicavit, sic pergīt : καὶ ταῦτα μὲν μέχρι τοῦδε εἰρήσθω, νῦν δὲ περὶ αὐτῶν τῶν μέτρων, καὶ πρῶτόν γε περὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ ὡς ἀπλουστέρου, καὶ τῶν ἄλλων ἀρχαιοτέρων ρητέον. Tunc sequuntur sub titulo Περὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ μέτρου, quae ex ipso tractatu nostro desumpta sunt initio praeposito ex Isaaco carpto.

Τὸ ἡρωϊκὸν μέτρον : non minus frequens quam praecedentes haec paragraphus omnibus fere locis, ubi de re metrica agitur, occurrit ;

ordine iusto eas praecedere debuit. Cf. Scholl. B p^a 282, App. Dion. p^a 312, App. Rhet. p^a 339, Ps. Heph. § 4^{a+b+c}, § 21^{a+b}, alios. Amplificata est apud Isaacum (p^a 182), in nostro (p^a 11 sqq.), apud Ps. Moschopulum¹.

Adscripsi lectiones App. Dion. et Heph. § 4, cuius pars altera (b) apud nostrum tantum recurrit, quocum et alia communia habet.

ἐνίοτε δὲ καὶ : doctrina de syllaba communi prorsus ignota videtur ; contra Choerob. p^a 231-232 statuit per syllabam communem eos eandem vim ac dactylum habere.

Mirum est nostrum, cum grammaticorum imperitorum stultitiam quereretur (p^a 25), in eos tantum invecum esse, qui iusto breviores aut inversos pedes inducerent (p^a 26); nam illa doctrina latet, huius autem paragraphi vulgatissima est.

1. Quem mihi inspicere non licuit.

ἀμφίμακρον¹ δέχεται², καθαρούς μέντοι καὶ³ ἐν⁴ τάξει⁵ δακτύλου κειμένους. Καθαροὶ δὲ εἰσιν, ὅταν ἀπαρτίζωνται⁶ εἰς μέρος λόγου καὶ τὴν ἐπιφερομένην συλλαβὴν⁶ ἔχωσιν ἀπὸ φωνήεντος, οἷός⁷ ἔστιν⁷ ὁ⁷ παλιμβάκχειος, ὡς τὸ

Πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολιεθρον ἔπερσεν⁸.

Ἐπηρτίσθη⁹ γὰρ εἰς μέρος λόγου τὸ πλάγχθη καὶ ἄρχεται ἢ¹⁰ ἐπομένη¹⁰ λέξις¹⁰ ἀπὸ φωνήεντος τοῦ ε̄.

Ἀμφίμακρος δέ, ὡς τὸ

Οὐ τί μοι αἰτίη ἔσσι, θεοὶ νύ μοι αἴτιοι¹¹ εἰσιν¹².

Καὶ¹³ γὰρ¹³ ἐνταῦθα¹³ εἰς μέρος λόγου ἀπηρτίσθη¹⁴ ἢ μοι συλλαβὴ καὶ ἡ ἑξῆς ἄρχεται ἀπὸ τῆς αἰ διφθόγγου.

Ἡ δὲ ἕκτη χώρα σπονδελὸν δέχεται, ἐνίστε¹⁵ δὲ¹⁵ καὶ τροχαίον¹⁶. ἐπὶ παντὸς γὰρ μέτρου ἀδιάφορός¹⁷ ἔστιν ἡ τελευταία¹⁸ τοῦ¹⁹ ποδὸς¹⁹ συλλαβῆ.

Ἐπιδέχεται²⁰ καὶ συνιζήσεις τὸ τοιοῦτον μέτρον²¹.

1. ἀμφί μακρὸν P. || 2. ἐπιδέχεται A. D; δέχεται cum P Ps. Heph. || 3. om. unus cod. A. D; apud ceteros adest. || 4. ἐτάξει P. || 5. ἀπαρτίζωσιν A. D; ἀπαρτίζονται P; ἀπαρτίζωνται Ps. Heph. || 6. ἀρχομένην addit A. D; om. et Ps. Heph. || 7. ita cum P Ps. Heph; οἷον ἐστὶ A. D. || 8. ἔπερσαν P. || 9. ἀπηρτίσται A. D. et Ps. Heph. || 10. pro his ἢ ἑξῆς ante ἄρχεται A. D. et Ps. Heph. || 11. αἴτιοι P. || 12. εἰσί Ps. Heph; cum P editt. Homeri. || 13. ita cum P Ps. Heph; A. D. γὰρ tantum post εἰς. || 14. ἀπήρτισται A. D. et Ps. Heph; ἀπερτίσθε P. || 15. om. A. D; habet cum P Ps. Heph. || 16. τροχαίων P. || 17. ἀδιάφορος P. || 18. τελευτέα P. || 19. om. A. D; habet cum P Ps. Heph. || 20. ἔχει δὲ Ps. Heph. || 21. δύο addit Ps. Heph.

ἀπαρτίζονται εἰς : cf. annot. p^a 67.

Πλάγχθη, ἐπεὶ : α 2.

Οὐ τί μοι : Γ 164.

σπονδελὸν δέχεται : de ultimi pedis ratione cf. p^a 16.

Ἐπιδέχεται δὲ καὶ : unus Ps. Heph. § 4^b eadem praebet. De synizesi vide ad p^{am} 18. Ab Heliodoro (ap. Choerob. p^a 209) etiam III syllabarum

synizesin praedicante noster hoc differt, quod ille tres in unam syllabam coalescere iussit, allato Anacreontis elegiambo : Ἄστερίς, οὔτε σ' ἐγὼ φιλέω οὔτ' Ἀπελλῆς, noster autem in duas, specie quam re dissimilior traditis; addit enim syllabam unam eis, in quibus synizesis fit. Prioris generis exemplum

Συνίζησις δὲ λέγεται, ὅταν τρεῖς μακραὶ συλλαβαὶ εἰς δύο μακρὰς ἀπαρτισθῶσιν¹, ἢ² βραχεῖα καὶ δύο μακραὶ εἰς δύο πάλιν μακρὰς.

Καὶ πρώτη μὲν ἔστιν, ὅταν³ ἡ πρώτη συλλαβὴ ἔστι βραχεῖα, καὶ αἰ⁴ ἐφεξῆς δύο μακραὶ καὶ συναρεῖται⁵ ἡ βραχεῖα μετὰ τῆς μακρᾶς εἰς μίαν μακρὰν καὶ γίνονται αἰ τρεῖς συλλαβαὶ δύο· ἢ⁶ ὅταν προηγοῦνται αἰ δύο μακραὶ καὶ μετ' αὐτάς ἔστι βραχεῖα.

Δευτέρα δέ, ὅταν ᾧσι τρεῖς συλλαβαὶ μακραὶ καὶ συναρεθῶσιν εἰς δύο.

Ἡρωϊκὸν⁷ δὲ⁸ μέτρον καλεῖται, ἐπειδὴ⁹ Ὀμηρος ὁ ποιητῆς τούτῳ¹⁰ τῷ¹⁰ μέτρῳ¹⁰ ἐχρήσατο¹⁰ τὰς¹¹ τῶν ἠρώων πράξεις διεξιῶν¹².

§ 6. Περὶ ἰαμβικοῦ.

Τὸ ἰαμβικὸν μέτρον ἔστι μὲν ἑξάμετρον καὶ¹³ αὐτό,

1. ἀπαρτιθῶσιν P. || 2. ἢ P. || 3. ὅτ' ἂν P. || 4. om. P; adest in Ps. Heph. || 5. συναρεῖται P. || 6. ἐν P. || 7. sine ullo transitu sequitur in P. || 8. τὸ addit A. D. || 9. ἐπέεπερ A. D. || 10. τούτῳ κέχρηται τῷ μέτρῳ post διεξιῶν A. D. || 11. καὶ P. || 12. διεξιῶν P. || 13. τὸ plerique codd. Ps. Heph. insipide.

mihī sit A 18 : Ἐγμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν κτλ, et E 349 : Ἡ οὐχ' ἄλις ὅστι γυναικας κτλ, alterius A 380 : Βέβληαι, οὐδ' ἄλιον βέλος κτλ vel P 89 : Ἀσβέστω, οὐδ' υἶδον λάθεν κτλ (sic codd; editores emendare student).

Ἡρωϊκὸν δέ : haec particula et apud Ps. Heph. et apud ceteros, quos enumeravi, extat.

Ὀμηρος ὁ ποιητῆς : et ante Homerum hoc metro alios usos esse suspicatur noster p^a 11.

Τὸ ἰαμβικὸν μέτρον : ubi praecedens, et haec paragraphus extat; ad litteram fere congruit cum Ps. Heph. § 6^a et § 6^b; reliquorum similitudinem enumerationem dedit Studem. A. V. p^a 242.

Multi tractatum auctores Hephaestionem secuti hunc ordinem in explicandis usitatissimis metris, quae τὰ πολιτευόμενα vocabant, servabant : I) iambicum, II) heroicum, III) elegiacum, IV) anacreonticum metrum. (Cf. Z. Jac. p^a 75 sq.), e. g.

εἰς ¹ δύο διαιρούμενον ¹· εἰς ² τραγικὸν καὶ κωμικόν ².
 Δέχεται δὲ τοῦτο ἐν μὲν τῇ πρώτῃ καὶ τρίτῃ καὶ πέμπτῃ
 βάσει πόδας πέντε ³, λέγω δὴ δάκτυλον, σπονδειον, χορειον,
 ἀνάπαιστον καὶ ⁴ ἴαμβον ⁵, ἐν δὲ τῇ ἕκτῃ ἴαμβον ἢ ⁶ πυρ-
 ρίχιον ⁶.

Εἰσὶ γοῦν τοῦ ἰαμβικοῦ μέτρου πόδες ἕξ· χορειος,

1. διαιρεῖται δὲ εἰς δύο Ps. Heph. || 2. haec fusius Ps. Heph. || 3. πέντετε P. || 4. καὶ τὸν ὁμώνυμον Ps. Heph. || 5. ἐν δὲ τῇ δευτέρῃ καὶ τετάρτῃ τοὺς ἀπὸ βραχέας ἀρχομένους, τουτέστι χορειῶν, ἀνάπαιστον καὶ ἴαμβον addit Ps. Heph; haec praeter verba τῶν ἀπὸ — τουτέστι excidisse puto in nostro. || 6. ἢ πυρίχιον P.

Scholl. B. Contra alii, ex quibus App. Rhet. aetate praecedit, heroicum praemisserunt iambico, ut, praeter nostrum, Ps. Heph. in libro I, Anon. Marcianus (A. V. p^a 188 sqq.), Isaac, Ps. Draco; hi duo etiam post elegiacum metrum iambicum collocaverunt.

Eis auctoribus, qui ante heroicum posuerunt iambicum metrum, adnumeranda non est App. Dion, quae, quamquam in mss. res inversa est, tamen ipso initio, quod idem est ac nostri, verbis καὶ αὐτὸ testatur olim aliud hexametrum, ergo heroicum, praevisse.

εἰς δύο διαιρούμενον : hanc iambici versus expositionem uberrimus locus (Scholl. B p^a 280 sqq.) exhibet : I) iambicum purum sive trimetrum, II) iambicum mixtum cum pedibus trisyllabis; hoc genus in tres species dividitur : a) tragicum, sparsim

trisyllabos adhibens, b) comicum, quod etiam totum ex trisyllabis est, c) satyricum medium locum occupans. Noster cum Ps. Heph. de tragico et comico tantum agit; omisit autem descriptionem pedum parium, quam posterior pars et § 9 habent; vide varr. lectt.

Ipse Hephæstio (p^a 15-16) ex anapaestorum frequentia distinguit inter comicos et inter iambographorum unam cum tragicis versibus; non docet aliter tragicos, aliter iambographorum versus compositos esse.

Εἰσὶ γοῦν : haec paragraphus eadem est ac Ps. Heph. § 6^b, consentit etiam minutiis exceptis cum anonymo altero ambrosiano Studemundi (A. V. p^a 154, § 1^b). Describitur, ut in praecedd, iambicum comicum.

Revera hoc interest inter singula genera excepto iambico puro : tragicum ana-

σπονδειος, δάκτυλος, ἀνάπαιστος, πυρρίχιος καὶ ἴαμβος¹. Δέχεται δὲ² ἐν³ μὲν ταῖς περιτταῖς³ χώραις, ἤγουν⁴ πρώτη⁵, τρίτη⁵ καὶ πέμπτη⁵ πάντας ἀδιαφόρως χωρὶς⁶ πυρρίχιου, ἐν δὲ ταῖς ἀρτίαις χώραις⁷, ἤγουν⁸ δευτέρᾳ⁹ καὶ τετάρτῃ⁹, τοὺς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένους¹⁰ χωρὶς⁶ πυρρίχιου. ἐν δὲ τῇ ἕκτῃ χώρᾳ δέχεται πυρρίχιον ἢ ἴαμβον¹¹ ἀδιαφόρως¹².

§ 7.

Διὰ τί λέγεται ἔλεγειον ; Διότι ἔλεγχοι ἐλέγοντο οἱ

1. μετρεῖται δὲ ὁ ἴαμβος κατὰ διποδίαν, ὅθεν καὶ τρίμετρος λέγεται addunt Ps. Heph. et Anon. Ambr. || 2. δέ τοι πόδας Ps. Heph. δὲ τοὺς πόδας Anon. Ambr. || 3. pro verbis ἐν — περιτταῖς habet ἐν ταῖς τριῶν Anon. Ambr ; Ps. Heph. cum P facit. || 4. ἢ P. || 5. nominativus P ; post πρώτη addunt καὶ Anon. Ambr. et plerique codd. Ps. Heph. Post πέμπτη addit δέχεται δὲ Anon. Ambr. || 6. τοῦ addunt Ps. Heph. et Anon. Ambr. || 7. om. Anon. Ambr. || 8. ἤγουν P. || 9. δευτέρον et τέταρτον P. || 10. καὶ μόνον addunt Ps. Heph. et Anon. Ambr. || 11. ἴαμβον P. || 12. διὰ τὴν ἀδιαφορίαν Ps. Heph. et Anon. Ambr.

paestos praeter primum pedem in nominibus propriis tantum admittit, satyricum ubicumque in qualibet voce vel bis in eodem versu, comicum in quolibet pede excepto sexto quotienscumque vis. (Cf. Masqueray, Traité de Métrique grecque p^a 155 sqq.). Praeter VI pedes allatos etiam proceleusmaticum exhibet comicum (Masqueray p^a 164).

Διὰ τί λέγεται : eadem est ac § 7^a Ps. Heph. Vetustissima praeter Hephæstionem de metro elegiaci doctrina inest in Scholl. B p^a 283 sq. et App. Dion. p^a 315 sq ; sed agitur eis locis de scan-

sione tantum. De origine ac etymologia agunt, praeter Ps. Heph, etiam Tr. Harl. p^a 17 (διὰ τὸ τὰς γυναῖκας λιγηρᾶ τῇ φωνῇ κλαίειν aut διὰ τὸ εἶ ἔ λέγειν), Ps. Moschopolus ; Helias (A. V. p^a 186) de usu tantum, nihil de etymologia (ἔλεγχοι γὰρ οἱ θρηνοὶ λέγονται) ; aliam etymologiam affert Isaac (p^a 186) : Τὸ ἔλεγειον μέτρον παρωνόμασται ἀπὸ τοῦ ἐλέγου, ὃ σημαίνει παρ' Ἀπτικαῖς τὸν θρηνον, ἀπὸ τοῦ ἐλέου καὶ γόου παραγομένου ; quam etiam Ps. Draco p^a 161 sq. habet, nec non Etym. Gud. s. v. Ἐλεγεῖα inter multas alias etymolo-

θρηνοὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς συντίθεται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ¹ ε̄, δ² σημαίνει τὸν ἀνεκφώνητον³ στεναγμόν, καὶ τὸ λέγω. Οἱ γὰρ θρηνεῖν ἀρχόμενοι πρῶτον ἀφασίᾳ⁴ κατεχόμενοι στεναγμοῖς χρῶνται⁵.

Τὸ δὲ ἔλεγεῖον μέτρον ἐστὶ πεντάμετρον· πέντε γὰρ ἔχει χώρας, τὰς μὲν οὖν δύο συγκειμένας ἕκ τε δακτύλου καὶ σπονδείου· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀμφίμακρον καὶ παλιμβάκχειον⁶ ἐπιδέχεται⁷ ἢ πρώτη⁸ καὶ ἡ δευτέρα⁹, μόνον⁹ καθαροὺς μέντοι καὶ ἐν τάξει δακτύλου κειμένους.

Καθαροὶ δὲ εἰσιν¹⁰, ὅταν¹¹ ἀπαρτίζωνται εἰς μέρος λόγου καὶ¹² φωνῆεν, ἢ εἰς συλλαβὴν καθαρὰν λήξωσι¹³ καὶ τὴν ἐξῆς¹⁴ ἔχωσιν¹⁵ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην, οἷον ἐπὶ¹⁵ μὲν τοῦ ἀμφιμάκρου, ὡς τὸ

Ὅτ' τί μοι αἰτῆ ἔσσι.

Ἐπὶ δὲ τοῦ παλιμβάκχειου¹⁶, ὡς τὸ

1. τοῦ P; τὸ Ps. Heph. || 2. ὁ P. || 3. ἀνεκφώνητον P. || 4. ἀφ lacuna relicta P; ἀφασίᾳ Ps. Heph. cum ceteris similibus. || 5. καταχρῶνται Ps. Heph. Sequuntur etymologica quaedam in Ps. Heph. || 6. παλιμβάκχειον P. || 7. ἐπὶ δέχεται P. || 8. α' P. || 9. δευτέρα μόνον, falso interpunctum Z. Jac; β'. μόνον P. || 10. εἰσι P. || 11. ὅτ' ἂν P. || 12. εἰς add. sine causa Z. Jac. || 13. λέξωσι P. || 14. ἐξῆς P. || 15. verba ἔχωσιν — ἐπὶ om. P; addidi ex Ps. Heph. || 16. παλιμβάκχου P.

gias, ex quibus afferam παρὰ τὸ εὔ λέγειν τοὺς τεθνεώτας auctoritate metrici scriptoris obscuri, qui vocatur Δημολέων (ἐν τῷ περὶ μέτρων).

Priorem Tr. Harlⁱ. explicationem etiam Nicetas § 4 habet, cui convenit § 38^b Ps. Heph.

Nulla fere ratione de antiquorum metricorum sententia habita de nominis origine scripsit K. Zacher (Philol. 57).

Τὸ δὲ ἔλεγεῖον: conferatur simillima § 7^b Ps. Heph. Eadem fere tradunt, praeter Scholl. B (p^a 283) et App. Dion. (p^a 315) etiam Anon. Ambr. alter (A. V. p^a 156) et Ps. Heph. § 23.

ἐνίοτε δὲ καὶ ἀμφίμακρον: de hac re iusto loco ad heroicum disputatum est (p^a 77), unde huc migrasse videntur; exempla allata hexametri sunt. Desunt in descriptione elegiaci Scholl. B; prima ea introduxit App. Dion.

Πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης¹ ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε¹.

Ἡ δὲ τρίτη² χώρα² σπονδείου μόνον ἐπιδέχεται, ἢ δὲ τετάρτη μόνον ἀνάπαιστον³, ἢ δὲ πέμπτη⁴ ἀνάπαιστον³ ἢ⁵ χορείον μόνον· ἐπὶ παντὸς γὰρ μέτρου ἀδιάφορός⁶ ἔστιν ἡ τελευταία τοῦ στίχου συλλαβή.

Ἔστι δὲ καὶ οὕτω μετρήσαι· τὸν⁷ πρῶτον καὶ τὸν δεύ-
τερον πόδα χρή δάκτυλον ἢ σπονδεῖον ἐπιζητεῖν, ἢ,
καθὼς⁸ προεῖρηται, ἀμφίμακρον ἢ παλιμβάκχειον θερα-
πευόμενον καὶ καθαρῶς ἐν τάξει δακτύλου κείμενον, καὶ
μετὰ τὸν ἀπαρτισμὸν τῶν δύο τούτων ποδῶν χρή συλλαβὴν
μακρὰν ἐπιζητεῖν ἀπαρτιζομένην εἰς μέρος λόγου· καὶ
μετὰ τὴν συλλαβὴν ἄλλους δύο πόδας ἀπὸ δακτύλου μόνον⁹
κειμένους, καὶ μετὰ τούτους τοὺς¹⁰ δύο πόδας χρεῶν
αὔθις¹¹ ἐπιζητεῖν συλλαβὴν εἰς τὸ πέρασ¹² τοῦ ἐλεγειακοῦ

1. verba Τροίης — ἔπερσε om. Ps. Heph. || 2. τρίτη χώρα P. || 3. ἀνάπαιστον P. || 4. ε̄ P. || 5. καὶ addit Ps. Heph. || 6. ἀδιάφορος P. || 7. τὸν P. || 8. καθ' ὧς P. || 9. cum P habet unus codex Q Ps. Heph. || 10. deest in P; assumpsi ex Ps. Heph. || 11. αὔθις P. || 12. πέρασ P.

Ἡ δὲ τρίτη χώρα: scansio ista, qua ex dactylis, spondeis, anapaestis elegiacus versus constare perhibetur, omnibus locis, quos supra enumeravi, offendit. Singulare nomen δάκτυλος ἐξ ἀνάπεμπος tali anapaesto superscriptum est in nonnullis codicibus Anon. Marciani (A. V. p^a 195), qui ex versibus, qualis Io. Damasceni est: πνεύματος | ἐνθά | πτει·νά | μασιν ἄμ | πλακίην, effecit elegiacum constare ex duobus spondeis et tribus dactylis; cum autem animadvertisset posteriores II inversos esse (specie anapaestos), illo nomine eos induit.

Ἔστι δὲ καὶ οὕτω: hanc

priori explicationi praestare unus auctor Scholl. B intellexit incipiens: Βέλτιον δὲ οὕτω κτλ; ceteri, inde ab App. Dion, ut noster. Prorsus hanc doctrinam confudit Helias (A. V. p^a 175) docens etiam holospondeos extare elegiacos versus exemplo ineptissimo allato: Μή μου λήθην σὺ ποίει μὴ λῶστε.

Longe elegantius holospondeum admisit Philippus (Anthol. Pal. XIII, 1) in epigrammate ex V elegiacis constante, ubi lusu singulari, incipiens ab holodactylo, procedens unicuique novo versui spondeo addendo, finem fecit holospondeo.

στίχου ἢ μακράν ἢ βραχεῖαν, ἐπειδὴ περ¹, καθὼς προεῖρηται, ἐπὶ παντὸς μέτρου ἀδιάφορός ἐστιν ἡ τελευταία τοῦ στίχου συλλαβή.

Δεῖγμα δὲ τούτου τὸ²

Υἱὰ Θεοῦ μερόπων εἵνεκα³ τικτόμενον,
καὶ τὸ

Ἄλλ⁴, ἄνα⁴, ῥητήρας⁵ ῥύεο τῶνδε⁶ πόνων⁶.

§ 8.

Τὸ ἱαμβικὸν κωμικὸν καὶ τραγικὸν ἐν μὲν τῇ πρώτῃ καὶ τρίτῃ⁷ καὶ πέμπτῃ⁸ δέχεται δάκτυλον, σπονδειον, χορεῖον, ἀνάπαιστον καὶ ἱαμβον· ἐν δὲ⁹ τῇ δευτέρῃ καὶ τετάρτῃ τοὺς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένους, χορεῖον, ἀνάπαιστον, ἱαμβον· ἐν δὲ τῇ ἕκτῃ¹⁰ ἱαμβον ἢ πυρρίχιον.

§ 9.

Τὸ ἔλεγειον¹¹ μέτρον συνίσταται τοῦτον τὸν¹² τρόπον· ἔστι στίχος τεμνόμενος εἰς δύο πενθημιμερῆ¹³. Καὶ¹⁴ τὸ

1. ἐπειδὴ που Ps. Heph. || 2. om. cum P unus cod. Q Ps. Heph. || 3. ita P; cod. Q Ps. Heph. εἵνεκα, ceteri οὔνεκα. || 4. ἀνα P. || 5. ῥητήρα P, ῥητήρας Ps. Heph. || 6. τῶν δὲ πόνων P. || 7. γ' P. || 8. ε' P. || 9. deest in P; adieci. || 10. Γ' P. || 11. ἐλεγειακόν A. D. || 12. addidi ex A. D. || 13. codd. A. D. et Anon. Ambr. II cum P πενθημιμερεῖς; correxere editt. Sequitur in A. D. et Anon. Ambr. II versus callimacheus exempli causa. || 14. ἀλλὰ A. D.

Δεῖγμα δὲ τούτου : duo illi versus Io. Damasceni (Lequien-Migne III p^a 820), praeter Ps. Heph, redeunt duobus eiusdem poëtae aucti in Anon. Marc. p^a 196 A. V; prior solus in Anon. Ambr. p^a 241 et 245 A. V.

Τὸ ἱαμβικὸν : haec conveniunt fere cum § 6 nostri, ubi vide.

Τὸ ἔλεγειον μέτρον : eadem leguntur in App. Dion. p^a 316, quacum ad litteram consentit Anon. Ambr. alter (A. V. p^a 157); at illic exemplum ex Callimacho petitum (fr. 488) affertur, nos-ter autem in fine paragraphi senioris aevi penthemimeres apposuit.

εἰς δύο πενθημιμερῆ : He-

πρότερον πενθημιμερές συνέστηκεν ἐκ δύο ποδῶν καὶ συλλαβῆς μακρᾶς, ἥτοι¹ ἔχει δύο σπονδεῖους ἢ δύο δακτύλους ἢ σπονδεῖον καὶ δάκτυλον ἢ δάκτυλον καὶ σπονδεῖον· κινουμένους² γὰρ ἔχει τοὺς πόδας.

Τὸ δὲ δεύτερον πενθημιμερές πάντως³ ἔχει τοὺς δακτύλους δύο καὶ τὴν τελευταίαν συλλαβὴν ἀδιάφορον⁴, οἶον

Οὔκτειρον, βασιλεῦ,

κανονικὸν ἡμίτομον.

§ 10.

Τὰ ἀνακρεόντεια⁵ ἐπιδέχονται αὐτῶν οἱ οἴκοι ἀνά-

1. ἔτοι P. || 2. κινουμένους P; rectum A. D. || 3. πάντω P; πάντω A. D. || 4. reliqua aliter A. D. || 5. interpunctionem addidi ex ceteris; videntur haec verba vice tituli fungi.

phaestio (p^a 22) πενθημιμερές ut verum per se usurpatum allert epodo archilocheo citato : Ἐν δὲ Βατούσιιάδης; illi elegiacus versus ex duobus πενθημιμερῶν concrevisse videtur (τοῦ δὲ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς δις λαμβανομένου κτλ, p^a 51), nostro in duo πενθημιμερῆ dividendus.

κινουμένους γὰρ ἔχει : doctrina illa subtilior fugit praecedentis paragrⁱ auctorem; extat apud Hephæstionem (p^a 51) eisdem verbis : τὸ δὲ πρότερον κινουμένους ἔχει τοὺς δύο πόδας.

κανονικὸν ἡμίτομον : res mihi ignota est; κανονικὸς apud Byzantinos vult : eius, quem poenitet (cf. Ducange s. v.). Ergo videtur sollemnis particula esse supplicationis elegiaco metro scriptae. Nihil de hac significatione Sophocles.

Ἡμίτομον, quia elegiaci versus pars dimidiata est.

Τὰ ἀνακρεόντεια : capitulum doctrinam τῶν ἀνακρεοντείων tradens finem facit in plerisque senioris aevi tractatibus, ubi de sollemnibus metris agitur. Primus nonnulla congessit Ducange (Glossar. ad script. med. et infim. aet. p^a 727 sqq.). Praeter Scholl. B, App. Dion, App. Rhet. permulta extant; varia enumeravit Z. Jacobsm. in edit. Ps. Heph. p^a 49. Nostro simillimus est Ps. Heph. § 22^a, nec multum distat App. Dion. p^a 316 (quocum convenit Anon. Ambr. alter p^a 157 A. V.); at eodem modo, quo paragr. praecedenti, novo noster exemplo addito a ceteris differt.

οἱ οἴκοι : Christ (Metrik² p^a 500) Italorum « stanza »

παιστον καὶ δύο ἰάμβους καὶ μίαν περιττήν¹ συλλαβήν,
οἶον

² Ἀπὸ τοῦ λίθου τὸ ρεῖθρον,
καὶ οἶον

³ Ἐνενήχετο² προπαίζων³.

Τὸ δὲ τούτων κουκούλλιον⁴ γίνεται ἕξ ἐλάσσονος καὶ⁵
μείζονος, τουτέστιν ἀπὸ πυρριχίου καὶ σπονδείου, οἶον

1. περι τήν P. || 2. ἐνενήχετο P. || 3. προπέζων P. || 4. κουκούλιον
P; item Ps. Heph. et alii varii codd., e. g. Anon. Ambr. hoc loco;
sed altero duobus λ; item A. D. et App. Rhet. (p^a 317 et 343).
|| 5. ἡ P.

confert, minus apte, quia
« stanza » stropham amplec-
titur, οἶκος singulum ver-
sum. Est ionicum dimetrum
anaclomenum, cuius origo
Hephaestioni nota (p^a 39)
seriores plane fugit.

Primus eo usus est Ana-
creon teste Hephaestione;
tunc mire floruit apud pos-
teriores notissimaque illa
Anacreonta ipsi Anacreonti
omnia fere abiudicanda sunt.
Iam Gellius (XIX, 9) unum
ex eis quasi Tei vatis opus
tradit.

Cum κατὰ στίχον iterari
soleant, tamen nonnulla car-
mina quodammodo iam in
strophas dividenda esse vi-
dentur; cf. 20 (66) Bergk⁴
III, p^a 310, ex duabus stro-
phis singulo versu concinen-
tibus constans; (rescribatur
in vs. 3 lectio codicis Πιν-
δαρικὸν τόδε).

² Ἀπὸ τοῦ λίθου : versicu-
lus anonymus et apud ceteros
de hac materia scriptores re-

currens (cf. Bergk⁴ III, p^a 337
not. 62).

³ Ἐνενήχετο : versiculus
Consti Siculi (Od. II, vs. 3,
p^a 352 Bgk⁴, III), a nullo alio
additus.

κουκούλλιον : λ duplicatur
in plerisque mss. nec non
in vetustissimis Appendicis
Dion. et Rhet; ita etiam Du-
cange et Sophocles (hic tamen
hanc significationem plane
neglexit), nec aliter scribi
oportet, cum a voce latina
« cucullus » ductum sit. Vi-
tiose singulo λ scripserunt
Studemund et Zur Jacobs-
muehlen.

Clausula uniuscuiusque
strophae est, constans ex tri-
bus ionicis a minore; nescio,
utrum inventor byzantinus
inter ionicos τὰ κουκούλλια
habuerit, an metro illo igno-
to, quia inter anacreontea
alexandrini aevi singula di-
metra pura ionica invenerit,
his auctis uno pede usus no-
vum versum composuerit,

² Ἀρετῆς εὐστεφάνου ¹ ἄνθεα δρέψας,
^ε Ἀγίων περσιδάμου ² κόσμου ³ αἰών ⁴.

Ἡ πρώτη χώρα ⁵ ἀνάπαιστον, ἡ δευτέρα Ἰαμβον, ἡ τρίτη Ἰαμβον· ἡ τετάρτη ⁶ ἀδιάφορος ⁷: οἶον

² Ἀπὸ τῆς φίλης ξρήμου.

Καὶ τὸ κουκούλλιον ⁸ αὐτοῦ· ἡ πρώτη καὶ τρίτη καὶ πέμπτη χώρα πυρρίχιον, ἡ δευτέρα ⁹ καὶ τετάρτη καὶ ἕκτη σπονδεῖον, οἶον

Ζαχαρίου μεγάλου πάγκλυτε κοῦρε ¹⁰.

1. ita ceteri; εὐστεφάνου P. || 2. ita ceteri; περσιδαῆν P. || 3. om. P; κόσμου Scholl. B; κόσμον A. D. cum ceteris. || 4. αἰών P; αἰών Scholl. B; αἰεὶ ὄν A. D. cum ceteris. || 5. ita cum P Ps. Heph. § 22^a; A. D. et Anon. Ambr. II (p^a 157) addunt δέχεται. || 6. δὲ addit Ps. Heph. § 22^a. || 7. ἀδιάφορον A. D. et Anon. Ambr. II; cum P Ps. Heph. § 22^a. || 8. κουκούλλιον cum P Ps. Heph; κουκούλλιον A. D. et Anon. Ambr. II. || 9. β' P. Addunt A. D. et Ps. Heph. δὲ. || 10. κοῦραι cum P Ps. Heph; κούρη A. D. et Anon. Ambr. II; κοῦρε Scholl. B et Ps. Heph. § 8^b.

quo singulis strophis finem imposuerit.

Anacreontea, qualia hic explicantur, scripserunt cum Sophronius tum alii, quos post Matrangam edidit Bergk (p^a 339 sqq. t. III).

² Ἀρετῆς εὐστεφάνου : hic et sequens anonymi, etiam apud ceteros occurrentes (cf. Bgk⁴ III, p^a 337); Ps. Heph. tamen alterum omittit in § 8^b.

² Ἀπὸ τῆς φίλης : Sophron. V, 1.

Ζαχαρίου μεγάλου : Sophron. V, 17. Deinde tertia pars additur (ἑτέρα μέθοδος τοῖς ἀνακρέουσιν (sic) αἰεὶ συναπτομένη) apud ceteros (excepto § 8^b Ps. Heph.), ubi

τὸ κουκούλλιον tantum nomine ἀνακλώμενον perperam adhibito explicatur ac dicitur esse ἰωνικὸς τριποδιζόμενος; additur etiam a choriambō incipere talem versum exemplo Sophronii allato : Χριστιανῶν μακάρων ἔλθετε παῖδες.

Iam inter Anacreontea illa, quae in Anthol. Palat. servata sunt, carmina ex ionicis sive puris sive anaclomenis constantia interdum choriambō incipientem versum exhibent (e. g. 41(6) p^a 322, III, Bgk⁴).

Melior forma in Scholl. B p^a 285 extat, ubi ad ultimum versum nomen Sophronii a ceteris omissum citatur.

§ 11. Περὶ συνιζήσεως.

Ὅταν φωνηέντων γένηται ἐπάλληλος προφορά, τότε γίνεται ἡ συνιζησις εἰς μίαν συλλαβὴν.

Διαφέρει δὲ ἡ συνιζησις τῆς συναλοιφῆς, ὅτι ἡ μὲν συναλοιφή¹ ὡς λέγεται, καὶ βαίνεται², ἡ δὲ συνιζησις οὐχ οὕτως³. ἔντελῶς μὲν γὰρ λέγεται, κατὰ κρᾶσιν δὲ βαίνεται². Καὶ πάλιν ἡ μὲν γραμμάτων ἐστὶ κλοπή, ἡ δὲ χρόνων.

Τρόποι δὲ συνεκφωνήσεως οἱ ἀναγκαιότατοι τέσ-

1. συναλοιφῆ P. || 2. βαίνεται Scholl. A excepto uno codice exhibente cum P φαίνεται || 3. ὄντως P.

Ὅταν φωνηέντων : haec de synizesi paragraphus ex Hephaestionis cap. II (περὶ συνεκφωνήσεως) et Scholl. A ac Choerobosco conflata est; versus Sotadis in fine laudatus apud alios non recurrit. Proxime accedunt Scholl. A (p^a 105 sqq.). In ipso Tr. Urbin. p^a 18 de synizesi agitur, ubi vide.

Definitio synizeseos in Scholl. A p^a 106 sic legitur : ὅταν γὰρ φωνηέντων γένηται ἄλλεπάλληλος φορά, συνεκφώνησις γινομένη καὶ ἐφιζάνειν ἀλλήλοις ποιούσα τὰ φωνήεντα τὰς δύο συλλαβὰς εἰς μίαν συναίρει, ubi proφορά cum nostro scribendum est. Ceteri aliter definiunt.

Διαφέρει δὲ : cf. Scholl. A p^a 106-107, ubi insuper VII genera synaloephae enumerantur, fusius easdem differentias tradentia.

ἡ μὲν συναλοιφή : cf. Anon. Ambr. p^a 244, vs. 44 sqq : ἡ μὲν συνιζησις ἔντελῶς μὲν λέγεται, κατὰ κρᾶσιν δὲ λαμβάνεται, ἡ δὲ συναλοιφή ὡς λέγεται καὶ λαμβάνεται. Scholl. A : ἡ μὲν συναλοιφή ὡς γράφεται καὶ βαίνεται (φαίνεται I), — ἡ δὲ συνεκφώνησις δλοκλήρως μὲν γράφεται, βαίνεται δὲ ἔλλιπῶς κτλ. Illud λέγεται nostri ac Anonⁱ. Ambrⁱ. aliter explicare non possum, nisi accipiatur pro : in pedestri sermone pronuntiatur, cui βαίνεται (i. e. in scandendo versu pronuntiatur) opponatur ; ergo, quae Anon. Ambr. habet, opposito verbo λαμβάνεται iam plane sensu carent. At γράφεται multum praestat.

Τρόποι δὲ : genera VI apud Hephaestionem sunt (p^a 8 sqq.); noster V enu-

σαρες· ἢ γὰρ δύο μακραι¹ εἰς μίαν μακρὰν παραλαμβάνον-
ται, ὡς ἐν τῷ

Ἡ οὐχ ἄλις, ὅτι γυναικας ἀνάγκιδας ἠπεροπεύεις,
καὶ

Βουκόλ², ἐπεὶ οὔτε κακῶ οὔτ' ἄφροني φωτὶ ἔοικας·

ἢ μακρὰ καὶ βραχεῖα εἰς μίαν μακρὰν, ὡς

1. μακρά P. || 2. om. P.

merat omissio ultimo hephaestioneo, quo syllaba brevis et communis in unam brevem coalescere iubentur; cuius tamen exemplum ad alium genus noster affert. Sunt autem τέσσαρες ἀναγκαιότατοι, quia quinta (duae breves in unam brevem) per raro in hexametro inveniuntur.

Eundem numerum exhibent tractatiunculi in A. V. p^a 183 (in calce), p^a 240 (ubi ἀναγκαιότατοι omissum est), p^a 244, qui tamen omnes quintum non, ut noster, addiderunt.

De synizeseos generibus disputavit Voltz (Diss. Phil. Argent. XI p^a 14 sqq.), infirmissimis argumentis nixus demonstrare studens omnia Heliodori esse, quae in Heliae Appendice (p^a 177 sqq.) enumerantur, cum hic non nisi bis locis citetur in altero appendicis capite (περὶ χωλαίνοντων ἐπῶν).

Inveniuntur capite illo VIII genera, cum VI hephaestioneis addita sint satis insulsa duo: duae breves syllabae in unam communem et brevis

cum positione longa syllaba in unam longam. Praeterea exemplum, quo synizesis duarum brevium in unam brevem illustretur, falsum est (ἄστέρι ὀπωρινῶ, vide E 5), nam elisio, non synizesis adhibetur. Ergo haec omnia potius Byzantino inficeto ac prolixo quam Heliodoro sani ingenii grammatico obtrudenda. Ceterum Appendix illa eadem est ac App. Dion. cap. VII et VIII (p^a 318-325), nec multum distant uberiora Scholl. B, qui tamen insipida illa genera nova II omittunt, cap. XVI-XVII (p^a 286-292); ubicumque Heliodorus laudatur, nec non exempla ac genera, exceptis quae supra dixi, inter se conveniunt. Ergo hanc doctrinam ex Scholl. B profluxisse puto.

Hephaestionem secutus est Ps. Heph. § 12 (p^a 54) et (maiore copia verborum) § 31^a (p^a 89). Exemplum nostri Hephaestionis sunt, nisi contrarium annotavi.

Ἡ οὐχ ἄλις: E 349.

Βουκόλ², ἐπεὶ: v 227.

Θώρηκας ῥήξειν¹ δηίων ἀμφὶ στήθεσσι·

ἢ βραχεῖα καὶ μακρὰ εἰς μακράν, ὡς

Πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον,

καὶ

Ἐγμῖν μὲν θεοὶ² δοῖεν,

καὶ

Χρυσέφ' ἀνὰ σκήπτρῳ·

ἢ δύο βραχεῖαι εἰς μίαν μακράν, ὡς

Νέα μὲν μοι κατέαξε Ποσειδάων³·

ἢ δύο βραχεῖαι⁴ εἰς μίαν⁵ βραχεῖαν⁵, οἷον

Σείων μελίην Πηλιάδα⁶.

^νἜστι δὲ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος.

§ 12. Πότε τίθεται τὸ ἄρθρον.

Τὰ ἄρθρα προεγνωσμένου τινὸς πράγματος ἀναπόλησιν

1. ῥήξει P; ῥήξειν editt. Homeri. || 2. om. P. || 3. addit Heph. ἐνὶ πόντῳ, sed locus homericus: ἐνοσίχθων. || 4. βραχεῖα P. || 5. ἐν βραχεῖα P. || 6. πηλιάδα P; rectum Heph, Scholl. A, Choerob.

Θώρηκας ῥήξειν : B 544. Idem versus inter claudicantes habitus dicitur προκοίλιος in Scholl. B p^a 289, et falso nomine λαγαρὸς in App. Dion. p^a 323 et App. Heliae p^a 181; ergo novum argumentum, quo probatur Scholl. B originem fuisse doctrinae, quae his duobus capitibus περὶ συνιζήσεως et περὶ χωλαίνόντων ἐπιῶν traditur.

Hoc genus synizeos in Hephaestionis mss. omissum ei reddidit Consbruch cum eodem exemplo, alio tamen loco, nempe post duas breves in unam longam.

Πλέων ἐπὶ : α 183.

Ἐγμῖν μὲν : A 18. In tribus illis tractatiunculis, quos supra enumeravi, idem exemplum adducitur.

Χρυσέφ' ἀνὰ : A 15. Ad sextum genus (brevis cum communi in brevem) illustrandum Hephaestio et ceteri afferunt.

Νέα μὲν μοι : ι 283.

Σείων μελίην : versus ex Sotadis Iliade desumptus teste Hephaestione; post Πηλιάδα versus pergit : δεξιὸν κατ' ὄμων. Eundem versum affert Eustathius (p^a 12 ed. Rom).

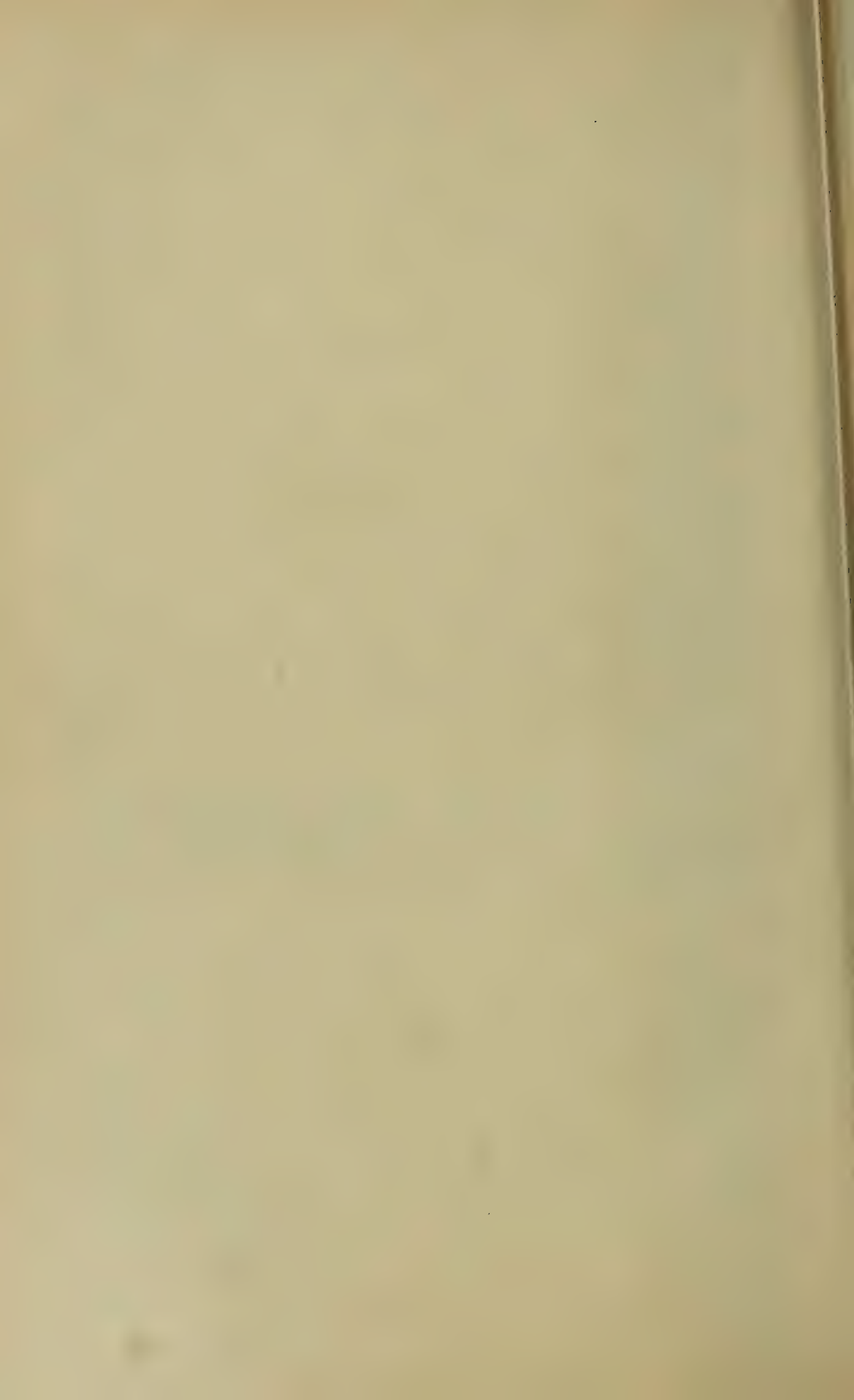
Πότε τίθεται : sequitur capitulum nullo vinculo cum ceteris iunctum de articuli usu.

σημαίνουσιν, ὅθεν καὶ σημαντικὰ γνώσεως πρὸς τινῶν ὠνομάσθησαν· ὅταν¹ γὰρ εἶπω· ἄνθρωπος ἀφίκετο, ἄδηλόν τινά ἐννοῶν· ὅτε² δέ· ὁ ἄνθρωπος ἀφίκετο, προδεδηλωμένον³ καὶ γνωστόν· ὁμοίως καὶ· Ἰωάννης ἀφίκετο⁴, ὁ ἡμέτερος δηλονότι. Ἔτι· ἠΐρον⁵ βιβλίον, ὃ οὐκ εἶχον δηλονότι· ἠΐρον⁵ τὸ βιβλίον, ὃ εἶχον μὲν, ἀπώλεσα δέ.

Ὅτε δὴ οὖν τὸ κύριον προηγείται τοῦ ἐπιθέτου, δυοῖν ἄρθρον χρῶμεθα, οἷον ὁ Πλάτων ὁ φιλόσοφος, ὁ Ἄριστοτέλης ὁ δεινός· ἔτι, εἰ καὶ⁶ δύο τὰ ἐπιθετικά εἶη, οἷον ὁ σεμνὸς ὁ καλός.

Ὅτε δὲ τὸ ἐπίθετον προηγείται τοῦ κυρίου καὶ προσηγορικοῦ, τότε μόνον τὸ ἐπίθετον ἔχει τὸ ἄρθρον, οἷον ὁ γραμματικὸς Ἀπολλώνιος, ὁ πολυμαθὴς Ἡρωδιανός· ὁ ταχύς ἵππος, ὁ λευκὸς ἄνθρωπος· εἰ⁷ μὴ⁷ ὑπαρκτικὸν ἐπιφέροιτο, οἷον Σωκράτης ἀνήρ ἀγαθός, ἔστι δηλονότι· Ἄριστοτέλης σοφός, ἦν⁸ δηλονότι. Καὶ μετὰ τοῦ προσηγορικοῦ οὕτω λέγομεν· ὁ τοῦ ἀνθρώπου υἱός, μετὰ δὲ κυρίου ἄλλως· ὁ Ἀπολλωνίου υἱός.

1. ὅτε ἂν P. || 2. non mutavi, quamquam symmetria flagitat. || 3. πρὸ δεδηλωμένον P. || 4. suspicor haec fere excidisse: ἀνήρ τις οὕτω καλούμενος, καὶ ὁ Ἰωάννης ἀφίκετο, ὁ κτλ. || 5. εἶρον P. || 6. ἢ P; conicio καὶ. || 7. εἰλλή P. || 8. ἦν P.

ADDITAMENTA EX AMBROSIANO TRACT. URBINATIS CODICE

Monui in praefatione Tract. Urbinatis (p^a 3) eodem loco, quo excerpta eius, nempe f° 50 v° sqq, cod. Ambrosiani A 110 ord. sup. et alia de re metrica extare, partim in textu, partim in margine ac in calce adscripta; quae iam exponam hac ratione, ut, quae cum notissimis capitibus congruant, indicem tantum, minus nota vel ignota edam.

Post priorem partem excerptorum ex Tract. Urb. absolutam (f° 50 v°) haec mutato ordine particulae Appendicis Dionysiacaе leguntur additis paucis aliunde desumptis:

f° 51 r° et v^o: Περὶ ποδῶν μετρικῶν (inc. Πούς ἐστι μετρικὸν σύστημα), cf. Consbr. p^a 307.

f° 51 v°: Περὶ τοῦ ἡρωικοῦ μέτρου (inc. Τὸ ἡρωικὸν μέτρον), cf. Consbr. p^a 312.

ibid: Περὶ τοῦ ἔπους (inc. Τοῦ δὲ ἔπους), cf. Consbr. p^a 313.

ibid: Περὶ τομῶν (inc. τομαί εἰσι), cf. Consbr. p^a 327.

f° 51 r° et 52 v°: Περὶ τοῦ ἱαμβικοῦ μέτρου (inc. Τὸ ἱαμβικὸν μέτρον), cf. Consbr. p^a 309; extat ad p^{am} 310, vs. 7 tantum, et hisce verbis finitur: ἱαμβον καὶ (ἢ A. D.) πυρρίχιον.

f° 52 r°: Περὶ τοῦ αὐτοῦ (inc. Πόδες ἱαμβικοῦ), cf. Consbr. p^a 311 s. tit. Ἐτέρως περὶ τοῦ ἱαμβικοῦ μέτρου.

ibid : Περὶ χαρακτήρων τοῦ αὐτοῦ (inc. Τοῦ ἱαμβικοῦ cod, Τοῦ δὲ ἱαμβικοῦ μέτρου A. D.), cf. Consbr. p^a 311 s. tit. Π. χ. τοῦ ἱαμβικοῦ. Nonnulla adduntur, quae post exhibebo.

f° 52 r° et v^o : Περὶ τοῦ ἀνακρέοντος (sic) (inc. Τοῦ ἀνακρέοντος ἢ πρώτη χώρα δέχεται ἀνάπεστον (sic)). Idem fere est ac § 4^{b+c} Anonⁱ Ambr. alterius (A. V. p^a 157-158), s. tit. Ἐτέρως περὶ τῶν ἀνακρεοντείων, incip. Ἡ πρώτη χώρα δέχεται ἀνάπαιστον. In fine leguntur : πυρρήχιον, ἐν τῇ ἕκτη δὲ τροχαίον, quae, cum in Anon. Ambr. II excidissent, ex congruenti § 22^b Ps. Heph. supplavit Studemund.

f° 52 v° : Περὶ τοῦ ἐλεγείου (inc. τὸ ἐλεγειακὸν μέτρον), cf. Consbr. p^a 315.

ibid : Περὶ συστάσεως τοῦ αὐτοῦ (inc. Τὸ ἐλεγειακὸν μέτρον), cf. Consbr. p^a 316 s. tit. Ἐτέρως περὶ τοῦ ἐλεγειακοῦ μέτρου. Eadem habet ad vs. 16 (συλλαβὴν ἀδιάφορον); quae differentia sequuntur, post dabo.

f° 53 r° : Περὶ τοῦ δακτυλικοῦ μέτρου, vide in sqq.

ibid : Ποδῶν ὀνομασίαι (inc. Δεῖ γινώσκειν ὅτι δ σπονδειος), ubi particulae ex eis proponuntur, quae in Dionysii, qui fertur, de pedibus tractatu traduntur de nominum origine; agitur de spondeo, pyrrhichio, iambo, dactylo, amphimacro, bacchio, palimbacchio, molosso.

f° 53 v° denuo leguntur, quae ad Tract. Urb. pertinent. His absolutis metrica continuantur, in quibus excerptum illud Heliae Monachi (A. V. p^a 185) et versus Pselli de iam-bico metro (A. V. p^a 198 sqq.).

Iam vero adscripta sunt haec :

ad f. 52 v° et 53 r°, vide in seqq.

ad f. 53 r° : enumeratio pedum, incip. Ἐξ εἰσιν οἱ πόδες, οἷς χρώμεθα ἐν τοῖς στίχοις· δάκτυλος, σπόνδειος (sic),

τροχαίος, ἀνάπεστος (sic), ἴαμβος καὶ τρίβραχος; exit: σὺ δὲ τροχαίε τέλους λάβε χώραν.

ad f. 53 v°, quae praecedentia excipiunt; incip. Ὁ πεντάμετρος στίχος; exit: ἐν δὲ τῇ ε' δὲ ὁ τρίβραχος ἢ ὁ ἀνάπαιστος (Doctrinam istam de elegiaci compositione exposui ad p^{am} 83).

DISPUTATIUNCULAE EX AMBR.
A I I O ORD. SUP.

DE IAMBICO PURO.

Τὸ καθαρὸν μέτρον τοῦ ἰάμβου ἐπιδέχεται ἐν ταῖς περιτταῖς χώραις ἴαμβον καὶ σπονδειον, ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς ἴαμβον μόνον, χωρὶς τῆς ἕκτης¹. αὕτη γὰρ ἴαμβον ἢ πυρρίχιον δέχεται ἀδιαφόρως.

Πρὸς παράδειγμα² δέ σοι κείσθωσαν οἱ τοῦ μακαριωτάτου Ψελλοῦ στίχοι οἷτοι γενόμενοι πρὸς τινα μοναχὸν ἀπελθόντα.

Ὅλυμπον οὐκ ἤνεγκας οὐδὲ κἄν χρόνον·

Οὐ γὰρ θεαί σοι συμπαρήσαν³, Ζεῦ πάτερ.

1. ἕκτης A. || 2. παρά δειμα A. || 3. συμπαρεῖσαν A.

De iambico puro : haec f° 52 r° excipiunt caput App. Dion. Περὶ χαρακτήρων τοῦ ἰαμβικοῦ, ac amplificandae, quae de iambico puro expronebantur. Post saec. xi, quo Psellus vixit, compositum est.

Ψελλοῦ στίχοι : hoc epigramma non a Psello, sed in Psellum scriptum est a mo-

nacho quodam, qui in coenobiis Olympi in Bithynia siti vixit. Huc cum se recepisset Psellus, mox desiderio vitae urbanae victus Constantino-
polin repetivit ac lepido illo lusu poëtico notatus abiit ; cf. Chr. Zervos, Un Philosophe Néoplatonicien du xie siècle, Michel Psellos (Paris, E. Leroux, 1920), p^a 71.

DE ELEGIACO METRO.

Τὰ ἐλεγεία¹ ἀλλοιότερά² εἰσιν, ὅταν τὸν πρῶτον καὶ τὸν δεύτερον πόδα σπονδαίον ἔχωσι τὸ δικαταληκτικόν, καὶ τοὺς ἄλλους δύο δακτύλους μόνον, ἵνα ἔχει μέρος ἐν τῷ τέλει.

Περὶ τοῦ δακτυλικοῦ μέτρου.

Τὸ δακτυλικὸν μέτρον πόδας ἐπιδέχεται δύο, αὐτόν τε τὸν δάκτυλον, καὶ τοῦ δακτύλου τὴν συναίρεσιν, λέγω δὴ τὸν σπονδαίον. Δοκεῖ δὲ ἐπὶ τέλει τὸν τροχαίον ἐπιδέχεσθαι· τὸ δὲ οὐχ οὕτως ἔχει, ἀλλ' ἔστι τροχαίος

1. ἐλεγεία A. || 2. conieci ex ἀλλότερα A.

Τὰ ἐλεγεία: haec leguntur f° 52 v° et 53 r°, postquam eadem, quae p^a 316 in App. Dion. extant s. tit. Ἐτέρως περὶ τοῦ ἐλεγειακοῦ μέτρου, exscripta sunt usque ad vs. 16 (συλλαβὴν ἀδιάφορον). Valde obscura sunt.

ἀλλοιότερα: opponitur τῷ οἰκειότερα; ergo: longius a genuina forma recedentia.

τὸ δικαταληκτικόν: τὸ δικατάληκτον Hephaestioni est par membrorum catalecticorum in unum versum coniunctum (cf. p^a 55: τὸ ἐκ τῶν ἱαμβικῶν ἐφθημιμερῶν δικατάληκτον), ergo qualis et ipse elegiacus. Sed vereor, ne hic pro disύλλαβον ad spondeum illustrandum ab inepto auctore usitatum sit.

μέρος: sc. λόγου, i. e.

vocem plenam nec dimidiatam.

Ergo totam expositionem hoc velle puto: elegiacos versus, qui ceteroquin recti sint, tamen non placere, cum prior pars ex spondeis tantum constet.

Τὸ δακτυλικὸν μέτρον: haec praecedentia excipiunt (f° 53 r°). Cf. § 25 Ps. Heph, cui § 11 convenit, in qua tamen ultima (Ἐπεὶ γὰρ πᾶν μέτρον κτλ.) desunt; contra § 25 copiosior et verbosior nostro.

Doctrinam illam de ultimo hexametri pede supra exposui (p^a 15).

ἐλάττων: ἐλλείπων Ps. Heph. § 11 et § 25.

συναίρεσιν πάσχειν: ἐπιγράφεσθαι Ps. Heph, quo sensu, nescio.

δάκτυλος ἐλάττων μιᾷ¹ συλλαβῇ τῇ τελευταίᾳ. Ἐπεὶ γὰρ πᾶν μέτρον βούλεται συναίρεσιν πάσχειν καὶ τοῦ ἐξῆς² ἀποκεκόφθαι, διὰ τοῦτο καὶ χαίρει μιᾷ¹ συλλαβῇ ἑλλείπειν..

VARIA.

Ἰστέον, ὅτι ὁ τροχαῖος ἀντὶ σπονδείου ἐτέθη ἐν τῷ τέλει τῶν στίχων. Καὶ γὰρ ὁ σπονδεῖος δύναται³ εἶναι, ποτὲ μὲν χρόνον ἥμισυ λαμβάνων ἐκ τοῦ τέλους καὶ ἕτερον ἥμισυ ἐκ τῶν συμφώνων⁴. εἰ δ' οὐκ ἔχει σύμφωνον, ἔχει στιγμήν, ἥτις αὐτῷ⁵ παρέπει ἕτερον χρόνον.

Οἱ δωρικοὶ στίχοι ὁμοιοὶ εἰσι τοῖς ἰαμβικοῖς· χωρεῖ

1. μιᾷ A. || 2. ἐξῆς A. || 3. conieci ex comp. vitiatō, ubi δ in initio, ται in fine tantum certa sunt; intercedere videntur litterae II vel III. || 4. συμφῶ A. || 5. αὐτῷ A.

Ἰστέον, ὅτι : haec et sequentia in calce foll. 52 r° et 53 r° leguntur.

τροχαῖος ἀντὶ σπονδείου : opponitur priori explicationi ultimi hexametri pedis nova. Cum Tract. Urbinatis auctor spondeum ultimo loco per syllabam ultimam indifferentem pro trochaeo accipi posse demonstrat (p^a 16), contra noster trochaeum spondei loco esse probare conatur mira astutia, cum primo finem, tunc sive consonantem sive punctum dimidiam moram addere perhibeatur ; doctrina de syllaba indifferenti ei ignota esse videtur.

Οἱ δωρικοὶ στίχοι : versus dorici afferuntur in Io. Tzetzae praefatione ad commentarios in Hesiodum (cf. Iriartae Catalogum Bibliothecae Regiae Matritensis, p^a 407 col. 2^a) :

στίχοι ἰαμβικοὶ καὶ δωρικοὶ πρὸς Πρόκλον τὸν πρὶν ἐξηγησάμενον τὸν Ἑσίοδον.

Primi versus sunt :

Ἐκ τῶν προκλικῶν κρημνογράφων ρημάτων

Ἡ βίβλος εἶχε κυκεῶνα καὶ ζάλην.

Ergo versus inartificiales sunt, quales Tzetzes priore aetatis parte conficiebat, neglecto τῶν διχρόνων quantitate (e. g. προκλικῶν κρημ-

1. Tom. II Poetarum Graecorum Minorum Gaisfordi (ed. Lips. 1823) Scholia tzetiana ad Hesiodum continentem mihi inspicere non licuit.

ἐν τῇ δευτέρᾳ ⁶ χῶρα ⁷ σπονδειος, ἦγουν ἐκ δύο μακρῶν· ἢ ἐν τῇ τετάρτῃ ὁμοίως πάντοτε ἔχει σπονδειον.

Ὅταν δὲ ἔχη ⁸ ἐν τῇ δευτέρᾳ ⁶, οὐκ ἔχει ἐν τῇ τετάρτῃ ⁹, καὶ ὅταν ἔχη ⁹ ἐν τῇ τετάρτῃ ⁹, οὐκ ἔχει ἐν τῇ δευτέρᾳ ⁶.

Τὸ πολιτικὸν μέτρον ἑπτὰ ¹⁰ χῶρας ἔχει καὶ ἡμισυ.

Ἐννέα ¹¹ εἰσὶ τὰ μέτρα.

6. β' A. || 7. χῶραι A. || 8. ἔχει A. || 9. δ' A. || 10. ζ' A. || 11. ἔννεα A.

νογράφων); vide Kuhn, Bresl. Phil. Abh. VI p^a 82 sqq.

Inter hos viginti versus dorici sunt :

9) Ἄφείς, δὲ Πρόκλε, σους ἀποκρήμνους (ἀποκρημένους Iriarte) λόγους.

10) Καὶ τοὺς σφαιρικούς, οὖς τρέχεις, ἀναδρόμους.

Utriusque enim trimetri pes alter spondeus est.

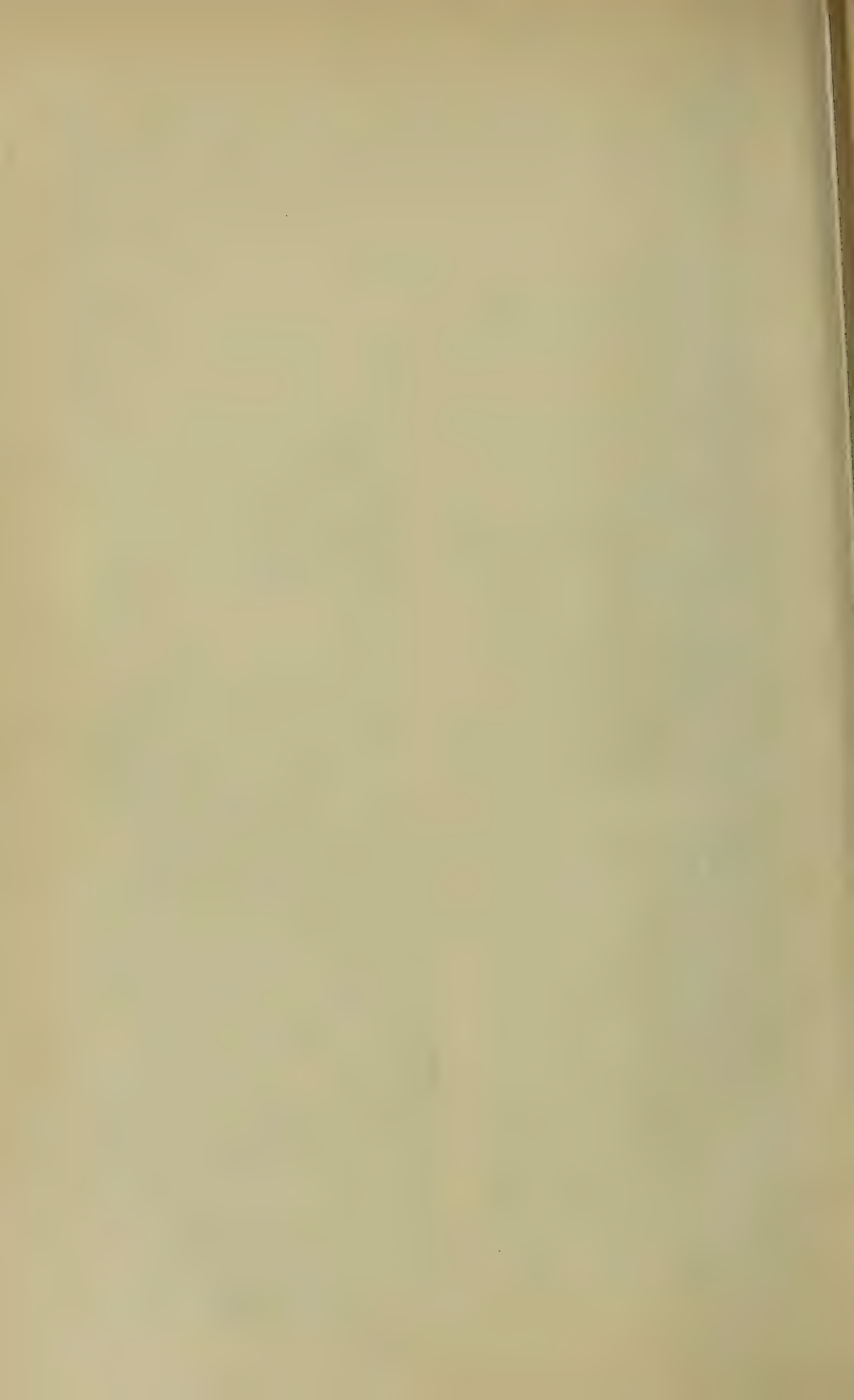
Doricus pes inter pentasyllabos affertur in Anon. Ambr. p^a 233 : Πρωτέσι-λαῶς.

Alibi de versu dorico nihil inveni; sed ad similem versum alludit § 11^c Ps. Heph. (p^a 53), ubi τὸ προκοίλιον μέτρον satis turbatis verbis describitur. Dicitur primum τετρασύλλαβον, tunc IV pedes ei dantur; sunt autem huiusmodi, ut sive tres priores spondei atque quartus iambus sit, sive tres priores iambi ac ultimus spondeus. Ergo convenit cum nostro, quod aut pes alter aut quartus spondeus est, differt autem, quia et ceteri pedes definiuntur et duo pedes e senario desunt. Fortasse au-

tem haec ab homine inficeto, qui τετρασύλλαβον προτετράμετρον acciperet, prave ficta sunt. Nomen προκοίλιον apte designat versum tumore singulari praeditum; cf. hexametrum eiusdem nominis p^a 76.

Τὸ πολιτικὸν μέτρον : celeberrimum illud metrum Byzantinorum ex XV syllabis constans nulla ratione habita de quantitate; cf. Christ, Metrik² p^a 375 sqq. Vocantur etiam δημοτικοὶ στίχοι (Eustath. ad A 1, p^a 11 ed. Rom.) sive ἡμαξευμένοι (Tzetz. Chil. IX, 282).

Ἐννέα εἰσὶ : iambicum, trochaicum, dactylicum, anapaesticum, choriambicum, antispasticum, ionicum a maiore, ionicum a minore, paeonicum. Hic antiquorum metrorum, quae posteris innotuerunt, certus numerus est; cf. epitomam hephaestioneam τῶν ἔννεα μέτρων (Consbr. p^a 359 sqq.), Trichae carmen de novem metris (ibid. p^a 363 sqq.), eiusdem Ἐπιμερισμοὶ τῶν μέτρων τῶν ἔννεα (ibid. p^a 365 sqq.).

NICETAS DE METRIS

Hanc nomine Nicetae Serrarum episcopi traditam dissertationem in cod. Parisino Suppl. Gr. 164 inveni; qui codex est chartaceus, sⁱ xv-xvi, foliorum 183; singuli folii dimensiones $21\frac{1}{2} \times 15\frac{1}{2}$ cM ac numerus versuum IXX. Scriptura vitiosa, i-subscr. plerumque, non semper adhibens, specie perelegans nec non pulcherrima supra titulum adpicta figura carens. Quae contineat, leges in Omontii « Inventaire Sommaire »; ex eis afferam versus politicos in singulos menses scriptos et Disticha Catonis a M. Planude graece versa. Nicetae opusculum foliis 117 r°-119 v° continetur.

Constat ex duabus partibus, altera incipiente p^a 109 sub titulo ἔτι περὶ τῶν αὐτῶν (sc. τῶν μέτρων) ἐρμηνεία σαφεστέρα.

Prior efficitur ex enumeratione illa pedum exemplis additis, quae sescenties repetita primum in Appendice Dionysiaca ac Rhetorica invenitur; complures apud nostrum exciderunt. Hanc excipiunt capita ex App. Dion. et Rhet. fere cuncta profluentia de heroico metro eiusque διαφορῶν, de iambico metro, de elegiaco metro, de lyrico metro, de nonnullorum pedum nomine; omnia fere in brevius contracta.

Pars altera constat ex magis ampla explicatione nominum singuli pedis, nec non iambici metri descriptione.

Quaestio est, utrum revera Nicetas auctor sit, an episcopi nomen a magistro obscuro impositum putandum. Cum et aliis anonymorum de re metrica tractatibus nomina praeclara imponantur — Hephaestionis plerisque mss. Pseudo-Hephae-

stionis nec non Tractatus Harleyani codd. compluribus (cf. Studem. in praefat. edit.), Tryphonis libro II Ps. Hephæstionis (cf. Z. Jac. p^a 56), Draconis Stratonicensis libro ab Iacobo Diassorino s^o XVI confecto (cf. Leop. Cohn, in « Philol. Abh. Martin Herz—dargebracht », p^a 133 sqq.), Herodiani capiti περὶ στίχων τῆς λέξεως (A. V. p^a 185 sqq.), Dionysii (Thracis) capiti περὶ ποδῶν (A. V. p^a 160 sqq.) —, et hic talem fraudem adhibitam esse cogitari potest. Attamen omnia, quae enumeravi, ex graecitate adhuc florenti petita sunt; contra Nicetas vixit saec. XI, nec, cum ipse multa de re grammatica conscripserit (cf. A. V. p^a 270), incredibile est eum a metrica manus abstinuisse. Argumentis qualibuscumque plane destituti sumus, nisi quod unicus adhuc repertus codex hoc titulo praeditus falsi nominis suppositioni faveat.

ΝΙΚΗΤΑ ΤΟΥ ΣΕΡΡΩΝ ΠΕΡΙ ΕΙΔΩΝ¹ ΣΤΙΧΩΝ

§ 1.

Πούς ἐστὶ μετρικὸν σύστημα συλλαβῶν, ὃ μὲν ἀπλοῦς² δύο ἢ τριῶν, ὃ δὲ σύνθετος ἀπὸ τεσσάρων μέχρι³ καὶ⁴ ἑξ⁵.

Πόδες εἰσὶν ἀπλοῖ⁶ μὲν δυοκαίδεκα⁷, ὧν δισύλλαβοι μὲν τέσσαρες⁸, τρισύλλαβοι δὲ ὀκτώ⁹, τετρασύλλαβοι δὲ δεκαῆξ¹⁰.

Δισύλλαβοι¹¹ τέσσαρες¹¹.

Σπονδειος, ἕκ δύο μακρῶν, οἶον ἥρωος.

1. εἶδη *miniator stultissimus*. || 2. ἐκ *add. A. D.* || 3. μέχρις *A. D.* || 4. *om. A. D.* || 5. Γ' *P.* || 6. ἀπλοῖ *P.* || 7. ἰβ' *P.* || 8. δ' *P.* || 9. η' *P.* || 10. δεκα ἑξ *P.* || 11. καὶ δισύλλαβοι μὲν οἶδε *A. D.*; δισύλλαβο δ' *P.*

περὶ εἰδῶν στίχων : *titulus potius ad hexametri εἶδη (τραχὺς etc.) pertinet.*

Πούς ἐστὶ μετρικὸν : *iam in praefatione monui hunc tractatum pervulgatum esse ; enumerationem invenies apud Z. Jacobsm. p^a 39-40. Interdum exempla ad singulos pedes explicanda variant ; annotata sunt ad App. Dion.*

Consbruchii. Adscripti nostro lectiones App. Dion, cui propius accedit (Consbr. p^a 307) ; proxime Ps. Hephæstioni § 2 et § 20, nisi quod nonnulla exempla alia sunt.

Σπονδειος : ἕκ δύο μακρῶν = τετράχρονος, οἶον κτλ. *App. Dion, quae semper schemate ac verbo singuli pedis mensuram addit,*

Πυρρίχιος, ἐκ δύο βραχέων ¹, οἶον λόγος.

Ἰαμβικός ², ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς, οἶον Σόλων.

Τροχαῖος, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, οἶον δῆμος.

Τρισύλλαβοι δὲ ὀκτώ ³.

Πρῶτος ⁴ δάκτυλος, ἐκ μακρᾶς καὶ δύο βραχέων ⁵, οἶον ἥλιος.

Δεύτερος ⁶ ἀνάπαιστος, ἐκ δύο βραχέων ⁵ καὶ μακρᾶς, οἶον Πολέμων.

Τρίτος ἀμφίμακρος, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, οἶον ἡγεμών ⁷.

Τέταρτος ⁸ ἀμφίβραχυς, ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας, οἶον βοηθός ⁹.

Πέμπτος βακχεῖος, ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν, οἶον νοήμων.

Ἑκτος ¹⁰ παλιμβάκχειος, ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας, οἶον Ἡφαιστος.

Ἑβδομος ¹¹ χορεῖος, ἐκ τριῶν βραχέων ¹², οἶον δόλιος ¹³.

Ὀγδοος ¹⁴ μολοσσός, ἐκ τριῶν μακρῶν, οἶον Ἡρώδης ¹⁵.

Τετρασύλλαβοι δὲ δεκαέξ ¹⁶.

1. βραχειῶν A. D. || 2. ἴαμβος A. D. || 3. η' P. || 4. om. P. || 5. βραχειῶν A. D. || 6. β' P. || 7. ἡγεμών P. || 8. δ' P. || 9. Σερῆνος A. D. || 10. γ' P. || 11. ζ' P. || 12. βραχειῶν A. D. || 13. Δολίος A. D. ex Uhligii coniectura; δόλιος codd. || 14. η' P. || 15. addit A. D: τοῖς γὰρ τετρασυλλάβοις οὐ χρῶνται οἱ μετρικοί ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις. || 16. δεκαέξ P.

ἐκ δύο βραχέων: ut solent tractatum auctores, Nicetas interdum femin, interdum neutr. adiectiva βραχὺς et μακρὸς adhibet (intell. συλλαβή).

Trochaeus iambum praecedit in App. Dion.

Πρῶτος δάκτυλος: numeralia ordinalia in App. Dion. desunt.

οἶον ἥλιος: falso Consbr,

ubi potuit, exempla pro nominibus propriis habuit; scripsit Ἡλιος etc. Sunt nomina propria, sunt etiam generalia.

οἶον βοηθός: ita Ps. Heph. § 2 et § 20; Ὀμηρος App. Rhet.

Τετρασύλλαβοι: quae App. Dion. praemisit, non suo loco extant. App. Rhet. pro Τετρασύλλαβοι δὲ δεκαέξ habet: οἱ

Πρῶτος προκελευσματικός, οἶον φιλόσοφος.

Δεύτερος¹ παίων πρῶτος², οἶον Στησίχορος³.

Τρίτος¹ παίων τρίτος⁴, οἶον Κλεόβουλος⁵.

Τέταρτος¹ παίων τέταρτος⁶, οἶον Ἐπιγένης⁷.

Πέμπτος ἰωνικός⁸, οἶον Δημήτριος.

Ἑκτος¹ χορίαμβος, οἶον Εὐφορίων⁹.

Ἑβδομος¹⁰ ἀντίσπαστος¹¹, οἶον Ἀλέξανδρος.

Ὀγδοος¹ διίαμβος¹², οἶον Ἀνακρέων.

Ἐννέατος¹³ διτρώχαιος, οἶον Ἀρχέδημος¹⁴.

Δέκατος ἐπίτριτος¹⁵, οἶον Ἀριστείδης¹⁶.

Ἐνδέκατος¹⁷ ἐπίτριτος δεύτερος, οἶον Ἐυρυμή-
δης¹⁸.

Δωδέκατος¹⁹ δισπόνδειος²⁰, οἶον Ἡρακλείδης,
ἴγουν²¹ ὀκτάχρονος, διότι²² μακραί εἰσιν αἱ τέσσαρες²³
συλλαβαί²¹.

1. om. P. || 2. β^{ος} P. || 3. στισίχορος P. || 4. γ^{ος} P. || 5. κλεόβου-
λος P. || 6. δ^{ος} ante παίων P. || 7. ἐπιγαίνης P. || 8. ἀπό μεζονος add.
A. D. || 9. ἐκφορίων P. || 10. ζ^{ος} P. || 11. ἀντίπαιστος P. || 12. δι-
ιαμβος P. || 13. θ^{ος} P. || 14. ἀρχέμηδος P. || 15. πρῶτος add. A. D. ||
16. ἀριστείδης P. || 17. ια^{ος} P. || 18. εὐριμήδ P. || 19. ιβ^{ος} P. || 20.
δισπόνδος P. || 21. haec omnia praeter ὀκτάχρονος om. A. D. || 22.
δι ὅτι P. || 23. δ^{ος} P.

τετρασύλλαβοι· ἰστέον δέ,
ὅτι τούτοις οἱ μετρικοί οὐ
χρῶνται, ergo iusto ordine
exposita; sed deinde narrat
eos, qui pedestri sermone
utantur, velut Demosthenem
et Gregorium Nazianzenum
eos adhibuisse. Prorsus ergo
evanuit lyricae poeseos no-
titia.

Ps. Hephaestio, ut nos-
ter, hac de re nihil.

Πρῶτος προκελευσματι-
κός: inde a tetrasyllabis
noster etiam numerum sylla-
barum omittit.

Τρίτος παίων: ante hunc

omisit paeonem alterum:
παίων δεύτερος, οἶον Ὀνή-
σιμος (ita omnes ceteri).

Ἑκτος χορίαμβος: ante
hunc omisit ionicum a mi-
nore: ἰωνικός ἀπ' ἐλάσσονος,
οἶον Διομήδης (ita App.
Dion. et Rhet.) sive Κλεο-
μήδης (ita Ps. Heph.).

Δωδέκατος δισπόνδειος:
ante hunc omisit epitritum
tertium: ἐπίτριτος τρίτος,
οἶον Δημοσθένης (ita omnes
ceteri); tunc epitritum quar-
tum: ἐπίτριτος τέταρτος,
οἶον Καλλίξεινος (ita omnes
ceteri).

§ 2. Περὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ μέτρου.

Ἔστι πρὸς τούτοις τὸ ἡρωϊκὸν μέτρον· ἑξάμετρον ἔστιν· ἕξ γὰρ χώρας ἔχει, τὰς μὲν οὖν πέντε ἕκ τε δακτύλου καὶ σπονδείου· ἐνίοτε δὲ¹ παλιμβάκχειον² καὶ ἀμφίμακρον.

Ἡρωϊκὸν δὲ καλεῖται τὸ μέτρον³, διότι ὁ σοφὸς Ὀμηρος τὰς τῶν ἡρώων πράξεις διεξιῶν⁴ τούτῳ τῷ μέτρῳ ἐχρήσατο.

Εἰσὶ δὲ τούτου διαφοραὶ ἑπτὰ⁵· κατενόπλιον, περιοδικόν, σαπφικόν, βουκολικόν⁶, ὑπόρρυθμον⁷, τέλειον, πολιτικόν.

Κατενόπλιος τοίνυν ἔστιν ὁ στίχος ὁ ἕχων δακτύλους καὶ σπονδείους⁸.

Περιοδικός ἔστιν ὁ στίχος ὁ ἕχων δακτύλους καὶ σπονδείους⁸.

Σαπφικός ἔστιν ὁ ἄρχων ἀπὸ σπονδείου καὶ λήγων⁹ εἰς αὐτόν.

1. καὶ add. A. R. || 2. παρὰ λιμβάκχειον P. || 3. μετρον P. || 4. δι ἐξεῖων P. || 5. ἕξ P. || 6. βουλικόν P. || 7. ὑπέριθμον P. || 8. σπονδείους P. || 9. λήγον P.

Ἔστι πρὸς τούτοις : hinc App. Rhet. secutus sum; ubi etiam post pedum expositionem heroici descriptio sequitur (p^a 339 Consbr.); in App. Dion. autem iambici. Nicetas excerptum tantum confecit. Vide etiam Tract. Urbinatem (p^a 77).

Εἰσὶ δὲ τούτου : doctrinam περὶ διαφορῶν exposui ad Tr. Urb. p^{am} 64. Etiam in App. Rhet. heroici de-

scriptionem excipit. Versus explanatorios Nicetas omisit.

ὁ ἕχων δακτύλους : similes fecit noster resecando κατενόπλιον et περιοδικόν; hic ex tribus paribus dactyli et spondei constat, ille ex duabus triadibus, quae ex duobus dactylis et uno spondeo compositae sunt. Praeterea duae omissae sunt differentiae ultimae (τέλειος et πολιτικός).

Βουκολικός¹ ἔστιν ὁ μετὰ τέσσαρας² πόδας τέλειος στίχος.

Ἐπόρρυθμός³ ἔστιν ὁ καθ' ἕκαστον πόδα ἀπαρτίζων μέρος λόγου.

§ 3. Περὶ τοῦ ἰαμβικοῦ.

Τὸ ἰαμβικὸν μέτρον ἑξάμετρον ἔστι· διαιρεῖται δὲ εἰς δύο· τὸ μὲν αὐτοῦ καλεῖται κωμικόν, τὸ δὲ τραγικόν.

Δέχεται δὲ ἐν τῇ πρώτῃ καὶ τρίτῃ⁴ καὶ πέμπτῃ⁵ βάσει πόδας πέντε⁶, οἷον δάκτυλον, χορειὸν, σπονδειὸν, ἀνάπαιστον καὶ ἰαμβον. Δεῖ γὰρ αὐτὸν⁷ πάντως εἶναι δισύλλαβον, καὶ τὴν πρὸ τέλους ἔχειν βραχεῖαν.

Ἰαμβικὸν δὲ ἐκλήθη τοῦτο τὸ μέτρον, ὅτι οἱ ὑβρίζειν τινὰς καὶ λοιδορεῖν βουλόμενοι τούτῳ τῷ⁸ μέτρῳ⁸ ἐχρῶντο· ἢ παρὰ⁹ ἰάμβης κόρης αἰσχροῦς ὑβρισθείσης¹⁰, ἣτις τὸν βίον ἀγχόνη κατέλυσε.

§ 4. Περὶ ἑλεγείου.

Τὸ ἑλεγεῖον μέτρον πεντάμετρον ἔστι· συνέζευκται

1. βουκολικός P. || 2. τρεῖς P. cum omnibus tractt. similibus. || 3. ὑπερίθμος P. || 4. γῆ' P. || 5. εἴ' P. || 6. ε' P. || 7. αὐτὴν (sc. τὴν ἕκτην) A. R. || 8. τὸ μέτρον P. || 9. ἀπὸ A. R. || 10. ὑβρισθείσης P.

ἀπαρτίζων : de huius verbi constructione disputavi p^a 67.

Τὸ ἰαμβικὸν μέτρον : excerptum est ex cap. V App. Rhet. (= Tr. Urb. p^a 79); ergo omisit noster cap. IV App. Rhet. τὰ εἶδη explicans.

τὸ μὲν αὐτοῦ : in App. Rhet. opponuntur comicus cum tragico iambo puro, hic comicus tragico.

Δεῖ γὰρ αὐτὸν : cohaerentia nimia brevitate abest; δ. γ. αὐτὴν App. Rhet, quo referatur ad praecedens ἐν δὲ τῇ ἕκτῃ (sc. χώρᾳ) ἰαμβον ἢ πυρρήχιον; ergo hic supple πόδα.

Ἰαμβικὸν δὲ ἐκλήθη : haec particula deest in App. Rhet; sed vide App. Dion. p^a 310 (et Tr. Urb. p^a 61). Noster rursus pleraque omisit.

Τὸ ἑλεγεῖον μέτρον : hae

δὲ ¹ τοῖς ἡρωϊκοῖς μέτροις· ἐκ ² τοῦ ³ σπονδείου καὶ δακτύλου· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀμφίμακρον καὶ παλιμβάκχειον δεχόμενον ³.

³ Ἐλεγείον δὲ ἐκλήθη διὰ τὸ τὰς ⁴ γυναῖκας λιγυρᾶ ⁵ τῇ φωνῇ κλαίειν· ἐχρῶντο δὲ τούτῳ ⁶ τῷ ⁶ μέτρῳ ⁶ ἐν ⁷ τοῖς τάφοις ⁸.

§ 5. Περὶ τοῦ λυρικοῦ.

Τὸ δὲ λυρικὸν μέτρον ἔστιν ὑπὸ φωνῆς εὐήχου καὶ ψαλτικὸν ποίημα περιέχον ⁹.

§ 6 ¹⁰.

Σπονδείου ἐκλήθη, ἐπειδὴ ἐν ταῖς σπονδαῖς τῶν θεῶν εἰώθασιν ¹¹ τοιοῦτῳ μέτρῳ ¹² λέγειν τὰς ᾠδάς.

1. ἐν add. Ps. H. || 2. ἐκ τῆ Ps. H. sine interpunctione. || 3. om. Ps. H. || 4. τᾶς P. || 5. λιγυρᾶ P. || 6. τοῦτο τὸ μέτρον Ps. H. || 7. om. Ps. H. || 8. λεγόμενον add. Ps. H. || 9. περιέχων P; περιεχούσης Ps. H; ego mutavi. || 10. non separatur a praeced. in cod. || 11. εἰώθασιν P. || 12. μέτρον P.

duae particulae eadem sunt ac Ps. Heph. § 38^{a+b}. Noster meliorem textum praebet (cf. ἐχρῶντο δὲ τούτῳ τῷ μέτρῳ in parte altera).

λιγυρᾶ τῇ φωνῇ: cf. explanationes elegii nominis p^a 81 Tr. Urb.

Τὸ δὲ λυρικὸν: idem est ac § 39 Ps. Hephaestionis, nec alibi de tali lyrico metro legitur. Z. Jacobsm. cogitat de hymnorum ecclesiae christianae metro agi; sed μέτρον illis non inest. Equidem puto obscuram veteris lyricae poeseos famam ad auctorem

pervenisse, ex qua cognosceret huiusmodi carmina vocis et lyrae modulatione pronuntiata esse. Sic constructo; ἔστιν a) ὑπὸ φωνῆς εὐήχου, b) ψαλτικὸν π. περιέχον; περιεχούσης Ps. Hephaestionis falsum est, nam voce contineri carmen dici nequit; immo metro.

Σπονδείου ἐκλήθη: excerptum mutilatum (desunt plerique pedes) ex tractatu aliquo de pedum nominibus, qualis extat in Tr. Urb. p^a 58, ubi vide.

Πυρρίχιος¹ ἐκλήθη ὡς ἐπὶ νίκη καὶ ὀρχήσει λεγόμενος.

Δάκτυλος ἐκλήθη ἀπὸ τῶν ἀρμονιῶν² τῶν δακτύλων.

³ Ἀνάπαιστος ἐκ τοῦ ἀνάπαλιν τοῦ δακτύλου.

⁴ Ἀμφίμακρος ὁ ἐκατέρωθεν ἔχων μακρὰς καὶ μέσον βραχύν³.

⁵ Ἀμφίβραχυς ὁ ἐκατέρωθεν ἔχων βραχείας καὶ μέσον μακράν.

Βακχεῖος ἀπὸ βραχέος καὶ μακροῦ.

Παλιμβάκχειος⁴ ὁ ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχέος, οἶον Ἡφαιστος.

Χορεῖος τὸ ἐν χορείαις⁵ μετρούμενον, ὁ⁶ καὶ τρίβραχυς.

Μολοσσός· ᾧδὰς ἔλεγον ἐν τούτῳ τῷ μέτρῳ ἐν τῷ ναῶ⁷ τοῦ Μολοσσοῦ· ἔστι δὲ τρίμακρος⁸.

⁹ Ἐτι περὶ τῶν αὐτῶν ἐρμηνεῖα⁹ σαφεστέρα.

§ 7.

Βακχεῖος ἐκλήθη, ἐπειδὴ ἐν ταῖς βακχεῖαις¹⁰ τοὺς¹¹

1. πυρρίχιος P. || 2. ἀρμογιῶν Dion. περὶ ποδοῶν. Cf. § 2 App. Tr. Urb. || 3. βραχέϊαν App. Tr. Urb. || 4. παλιμβάκχειος P. || 5. χορείαις P; rectum Dion. et § 1^b Anecd. Chis. (p^a 209 A. V.) nec non ipse P in § 7. || 6. ὁ P. || 7. ναῶ Dion. et Anecd. Chis. || 8. τρίμακρου P. || 9. ἐρμηνεῖα P. || 10. βακχεῖαις P. || 11. οἱ ὕμνοι P.

Χορεῖος : hic pes in Tr. Urb. omittitur.

Βακχεῖος ἐκλήθη : paulo uberior explicatio nominum quam in § praeced. Videtur extractum ex Scholl. B (p^a 298 sqq.) et ex Dionysio de pedibus (p^a 160 sqq. A. V = p^a 331 sqq. Consbr.); IV trisyllabi, tunc II disyllabi tractantur. In molosso expli-

cando habet, quae Dion. omittit (nec non Tr. Urb. in Append. p^a 63); ergo ad fontes copiosiores (praeter Scholl B etiam Choeroboscum et Anon. Ambr; cf. quae annotavi ad § 2 App. Tr. Urb.) revocanda est haec paragraphus. Ad singulos pedes cf. annotata ad App. Tr. Urb.

ὑμνους¹¹ οἱ διθυραμβοποιοὶ¹ τῷ² Διονύσῳ² ἐν τούτῳ τῷ μέτρῳ ἦδον³.

Χορεῖος, ὅτι ἐν ταῖς χορείαις τούτῳ τῷ μέτρῳ ἦδον καὶ πρὸς χορικά μέλη ἐπιτήδειος⁴.

Παλιμβάκχειος⁵ ὁ τὴν ἔννοιαν τῷ βακχείῳ⁶ φερόμενος.

Μολοσσὸς ἀπὸ Μολοσσοῦ τοῦ υἱοῦ Πύρρου⁷ ἐκλήθη· ἢ ἀπὸ τοῦ ἔθνους· καὶ τὸν ἀμφίμακρον γὰρ κρητικὸν καλοῦσι. Ἡ⁸ ὅτι μεγάλα ζῶα τὰ μολοσσικά⁹.

Σπονδεῖος ἐκλήθη, ἐπειδὴ ἐν ταῖς σπονδαῖς τῶν θεῶν εἰώθασι¹⁰ τοιούτῳ¹⁰ μέτρῳ λέγειν τὰς ᾄδας. Διὰ τοῦτο καὶ ἔστιν ἐκ δύο μακρῶν, ἐπειδὴ σπένδοντες¹¹ πολυχρονιώτατοι¹² ἐχόμεθα¹³.

Πυρρίχιος¹⁴ ἐκλήθη, ὁ¹⁵ καὶ¹⁵ δίβραχυσ¹⁵, ἐπειδὴ

1. διθυραμβοποιοί P. || 2. τῷ Διονυσίῳ P; πρὸς Διόνυσον Dion. || 3. ἦδον P. || 4. ἐπιτίθειον P. || 5. παλιμβακχείος P. || 6. βακχείῳ P. 7. πύρου P. || 8. καὶ P; ego mutavi. || 9. μολοσσικά P. || 10. εἰώθε τοιούτω P. || 11. σπένδοντες P. || 12. πολυχρονιῶ P; πολυχρονιότητος Dion, exc. uno cod: πολυχρονιότατοι. || 13. εὐχόμεθα Dion. || 14. πυρρίχιος P. || 15. ita App. Tr. Urb; διὸ καὶ βραχὺς P.

Παλιμβάκχειος : fortasse τὴν ἔννοιαν ex τὴν ἐναντίαν (sc. ὀδόν); Dion. de pedibus : διὰ τὸ ἀνάπαλιν τοῦ βακχείου τρέχειν.

ὅτι μεγάλα ζῶα : eandem explicationem habent Scholl. B omisso versu sophocleo, quo ceteri (Choerob. et Anon. Ambr.) eam illustrent; vide ad § 2 App. Tr. Urb.

πολυχρονιώτατοι ἐχόμεθα : locus anceps. Dion. de pedibus : ἐπειδὴ καὶ ἡμεῖς σπένδοντες τῷ θεῷ πολυχρονιότητος εὐχόμεθα. Longius absunt verba Scholl. B :

ἐχρῶντο τούτῳ τῷ μέτρῳ πολυχρονιωτέραν ἔσεσθαι τὴν ζωὴν αὐτοῖς καὶ τὰ ἄλλα τῶν ἀγαθῶν εὐχόμενοι. Contra unus cod. Dionysii (A. V. p^a 163, annot. 54) habet πολυχρονιότατοι, quod et apud nostrum ei compendio inesse puto, quo saepissime superlativi indicantur. Ergo alia explicatio coniuncto verbo ἐχόμεθα oritur: diutissimi detinemur (vota facientes). Altera auctoritate Scholl. B probata tamen in Dionysio offendit propter constructionem (εὐχόμεμαί τινας).

Πύρρος πρῶτος ἐκ τοῦ δουρείου ¹ ἵππου ἐπήδησε ² καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ ὕμνος αὐτῷ ἐτέθη ³ ἐν τούτῳ τῷ μέτρῳ. Ἐκ δύο συντομωτάτων ⁴ χρόνων συνεστηκώς, ὅτι πυρρήχη καλεῖται ἡ μεθ' ὄπλων σύντομος κίνησις.

Τροχαῖος ἐκλήθη παρὰ τὸ ⁵ περιτρέχειν τοὺς βωμοὺς τοιούτῳ μέτρῳ ἄδοντας· ἢ καὶ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐξ ὕψους εἰς τὸ ταπεινὸν ἤκουσῶν ⁶ πετρῶν ⁶, & ⁷ καὶ τρέχειν τὸν βαδίζοντα παρασκευάζουσιν.

§ 8. Ἔτι περὶ τοῦ ἱαμβικοῦ μέτρου.

Ἰαμβος ἐκλήθη, ἐπειδὴ Ἰάμβη ⁸ τις λεγομένη γυνὴ παρεμυθεῖτο τὴν Δήμητρα ⁹ ἐν τοιούτῳ μέτρῳ.

Τὸ ἱαμβικὸν μέτρον ἐστὶ ¹⁰ μὲν ἐξάμετρον, διαιρεῖται δὲ εἰς δύο· καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ καλεῖται κωμικόν τε καὶ τραγικόν, ¹¹ καὶ τῶν παλαιῶν πολλοὶ ¹¹ κατεχρήσαντο. Δέχεται δὲ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ ¹² καὶ τρίτῃ καὶ πέμπτῃ βάσει πόδας πέντε ¹³, λέγω δὴ δάκτυλον, σπονδειον, χορεῖον, ἀνάπαιστον καὶ τὸν ὁμόνυμον ἱαμβον· ἐν δὲ τῇ δευτέρῃ καὶ τετάρτῃ τοὺς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένους, τουτέστιν ¹⁴

1. δουρείου P. || 2. ita Dion. et App. Tr. Urb; πηδησάς P. || 3. ἐτέθη P. || 4. συντομώτατων P. || 5. τῷ P. || 6. εἰκουσῶν P; ἤκουσῶν Dion, cui add. πετρῶν Stud. || 7. αἴτινες Dion. || 8. Ἰαμβος P. || 9. Δήμητραν Dion. || 10. ἔστιν P; καὶ αὐτὸ add. App. Dion. || 11. οἱ πολλοὶ App. Dion. || 12. α' P. || 13. ε' P. || 14. τουτέστι P.

Ἰαμβος ἐκλήθη : nominis iambi explicationem ex praeced. § in novam traduxit, qua iambicum metrum exponitur. Ceterum explicatio misere decurtata ex Dionysio de pedibus petita videtur; proxime accedit, praeter App. Dion, Anon. Ambr. p^a 242.

Τὸ ἱαμβικὸν μέτρον : in brevius contracta sunt in § 3.

Cf. etiam § 6 App. Tr. Urb, nec non Scholl. B (p^a 280) et App. Dion. (p^a 309); tunc multos alios, e quibus nonnullos enumeravi ad App. Tr. Urb; vide praeterea enumerationem Studemundi A. V. p^a 242. Adscripsi, ubi alicuius momenti sunt, lectiones App. Dion.

τουτέστιν ἀνάπαιστον :

ἀνάπαιστον καὶ τὸν ὁμώνυμον ¹. ἐν δὲ τῇ ἕκτη ² ἴαμβον ἢ πυρρίχιον ³. δεῖ γὰρ αὐτὴν πάντως εἶναι δισύλλαβον καὶ τὴν πρὸ τέλους ἔχειν βραχεῖαν.

Τὸ δὲ ἕτερον τοῦ ἱαμβικοῦ μέτρου μέρος καλεῖται καθαρὸν τε καὶ τρίμετρον· τούτῳ δὲ ὀλίγοι τῶν ἀρχαίων ἐχρήσαντο. Δέχεται δὲ καὶ ⁴ τοῦτο ⁴ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ βάσει ἴαμβον καὶ σπονδεῖον, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ⁵ ἴαμβον μόνον, ἐν δὲ τῇ τρίτῃ ⁶ ἴαμβον καὶ σπονδεῖον κατὰ μίμησιν τῆς πρώτης ⁷, ἐν δὲ τῇ τετάρτῃ ⁸ ἴαμβον ⁹ μόνον ⁹ κατὰ μίμησιν τῆς δευτέρας ⁵, ἐν δὲ τῇ πέμπτῃ πάλιν τὰ τῆς ¹⁰ πρώτης ¹⁰, ἐν δὲ τῇ ἕκτη ἴαμβον ἢ πυρρίχιον.

Τινὲς δὲ διαιροῦσιν εἰς δύο ⁵ τοῦ ἴαμβοῦ τὰς χώρας καὶ τὰς μὲν περιττάς, τὰς δὲ ἀρτίους καλοῦσι ¹¹. καὶ περιττάς μὲν ὀνομάζουσι τὴν πρώτην ⁷, τὴν τρίτην ⁶, τὴν πέμπτην ¹², ἀρτίους δὲ τὴν δευτέραν ⁵, τὴν τετάρτην ⁸, τὴν ἕκτην ¹³.

Ἰαμβικὸν ¹⁴ δὲ ἐκλήθη τὸ μέτρον, ἐπεὶπερ οἱ ὑβρίζειν ¹⁵ τινὰς καὶ λοιδορεῖν πάλαι ¹⁶ βουλόμενοι τούτῳ ¹⁷ ἐχρῶντο τῷ μέτρῳ ¹⁷. ἱαμβίζειν γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ ὑβρίζειν. Ἡ ¹⁸ παρὰ τὸ ἰὸν βάζειν, ὅπερ ἔστιν ἰοῦ ¹⁹ καὶ πικρίας ἀνάμεστα ²⁰ ῥήματα ²¹. Ἡ ἀπὸ Ἰάμβης ²² οὕτω καλουμένης

1. ἴαμβον pro ὁμώνυμον App. Dion. || 2. Γ' P. || 3. πυρρίχιον P. || 4. desunt in App. Dion. et Scholl. B; adsunt cum P in App. Rhet. || 5. β' P. || 6. γ' P. || 7. α' P. || 8. δ' P. || 9. ord. inv. App. Dion. || 10. τῆς α' τῆς P; τοῦ πρώτου vitiose App. Dion. || 11. καλοῦσιν App. Dion. || 12. ε' P. || 13. Γ' P. || 14. ita cum P ac Hel. Anon. Ambr; ἴαμβος App. Dion. || 15. ita cum P ac Hel. Scholl. B; ὑβρίζοντες App. Dion. || 16. adest in Hel. ac P; omm. ceteri omnes. || 17. τούτῳ τῷ μέτρῳ ἐχρῶντο Hel. || 18. omm. omnes praeter Hel. ac P; Scholl. B etiam παρὰ τὸ ἰὸν βάζειν om. || 19. omm. Scholl. B; ceteri habent. || 20. ἀνά μεστα P. || 21. λέγειν ῥήματα Hel; ῥήματα λέγειν ceteri. || 22. ἴαμβῆς P.

omisit χορεῖον, qui apud ceteros extat.

Ἰαμβικὸν δὲ ἐκλήθη : cum et ceteri (exc. App. Rhet.) in fine huius paragraphi eadem fere habeant de nominis ori-

gine, proxime tamen accedit Helias § 7 (A. V. p^a 171), cuius discrepantias omnes annotavi.

ἀνάμεστα ῥήματα : λέγειν brevitatis causa omissum.

κόρης, ἥτις¹ αἰσχροῦς ὑβρισθεῖσα ἀγχόνη κατέλυσε² τὸν βίον². ὅπερ καὶ αἱ Λυκαμβίδες³ ἐπὶ τοῖς Ἀρχιλόχου⁴ ποιήμασι. Διὰ τοῦτο γὰρ⁵ συντεθῆναι τὸν ἴαμβον ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς, διὰ τὸ τὴν ὑβριν ἀπὸ βραχείας ἀρχομένην αἰτίας⁶ εἰς μέγα καταλήγειν κακόν. Μαρτυρεῖ δὲ τῷ⁷ λεγομένῳ⁷ καὶ⁸ Ὀμηρος⁹ ὁ σοφώτατος⁹.

Ἦτ¹⁰ ὀλίγη¹⁰ μὲν πρῶτα κορῦσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα Οὔρανῳ ἐστήριξε κάρη καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.

Τοῦτο¹¹ δὲ τὸ μέτρον οὐκ εἶπεν Διονύσιος, ἀλλ' ἡμεῖς διὰ τὴν τῶν νέων ὠφέλειαν προσεθήκαμεν¹¹.

1. ἥτις P. || 2. τὸν βίον κατέλυσεν Hel; ceteri cum P. || 3. λυκαμβίδες P. || 4. ἀντιόχου P. Inserit Hel. πεπόνθασι; ceteri cum P non habent. || 5. φασι Scholl. B; ceteri cum P. || 6. om. Hel; ceteri cum P. || 7. τοῖς λεγομένοις Hel; ceteri cum P. || 8. omm. ceteri exc. Hel. || 9. ὁ σοφώτατος Ὀμηρος Hel, qui addit: οὕτως γὰρ λέγει περὶ τῆς ὑβρεως; Scholl. B addunt ex coniectura Consbruchii λέγων; ceteri cum P. || 10. κατ' ὀλίγω P. || 11. hanc subscriptionem omm. Hel. et Scholl. B; ceteri habent.

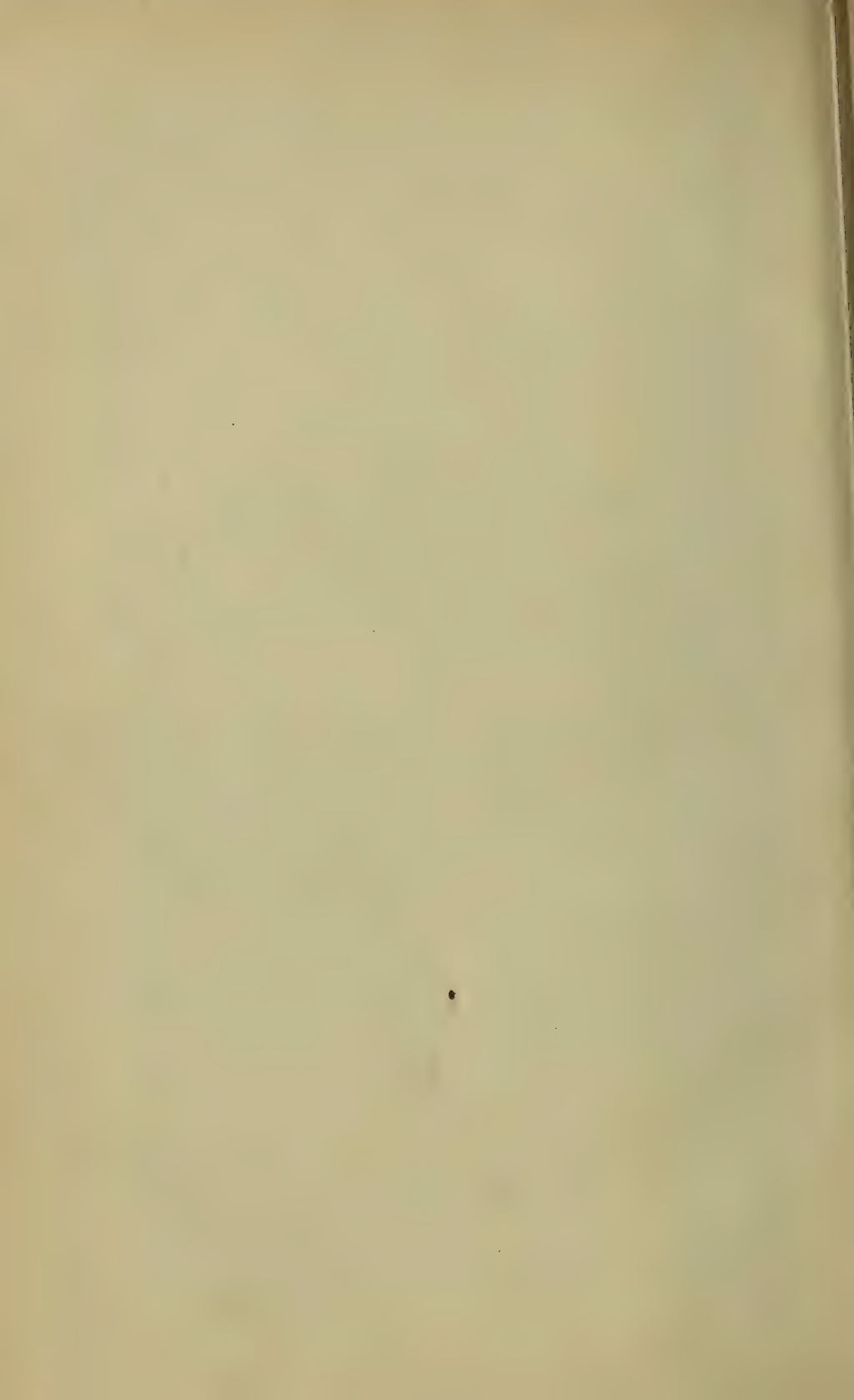
τοῖς Ἀρχιλόχου ποιήμασι: versus ille notissimus citatur in Scholl. B (p^a 282) nec non in App. Dion. (p^a 312): Πάτερ Λυκάμβε, ποῖον ἐφράσω τόδε. Attulerat iam Hephaestio (p^a 71).

Ἦτ' ὀλίγη: Δ 442 sq. Dicitur de Ἔρις.

οὐκ εἶπεν Διονύσιος: Dionysium Thracem indicari ratus est Studemund (p^a 154 A. V.), cum ad commentarios metricos eius nomine

praeditos (qualis Dionysius de pedibus) alluderet auctor. Qui sit tractatus, non constat; nam ille de pedibus iam-bum non omisit, neque eium omisit Dionysius Halicarn. in enumeratione pedum (de Compos. Verborum c. 17).

Haec subscriptio praeter App. Dion. et Anon. Ambr. recurrit in Anon. Ambr. altero (A. V. p^a 154).

DE LITTERAE Φ IN HEROICIS VI

Hoc fragmentum eodem codice, quo Nicetas, continetur, f° 4 v°, manu tam socordi, quam altera nitida, conscriptum; ι- subscr. semper abest.

Archetypus liber in fine Bionis bucolica habebat (cf. p^a 117 vs. 10), quibus caret Parisinus noster.

Verba haec sunt :

Εἴπερ ἐθέλεις¹ μαθεῖν, ὅπως ἐν τοῖς ἡρωϊκοῖς μέτροις τὸ φ̄ στοιχεῖον μόνον ἐκτείνει τὸ ὅπισθεν αὐτοῦ βραχὺ φωνῆεν ἤγουν μόνον τὸ ᾱ καὶ τὸ ο̄, ζήτησον αὐτὸ εἰς τὸν Ὀμηρον ἐν τῷ τῆς Ἰλιάδος μ', ἔνθα² λέγει οὕτως·

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν.

1. ἐθέλεις P. || 2. ἐνθα P.

Εἴπερ ἐθέλεις μαθεῖν : orta esse videtur haec doctrina ex heliodorea, quae extat apud Choerob. (p^a 205-206 Consbr.) ipsis verbis, in App. Dion. (p^a 324 Consbr.) et Heliae Appendice (p^a 182 A. V.) ab aliis immutata. Verba Heliodori X genera syllabae communis pro longa habitae enumerantis sunt :

Τέταρτός ἐστι τρόπος ὁ ἀπὸ τῆς δασείας ἢ ἐπικειμένης (e. g. Αἴας δ' ὄ

μέγας in Π 358) ἢ ἐπιφερομένης (e. g. Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο in Η 83 et Υ 295, κακὸς ὡς in Ζ 443) ἢ προηγούμενης (e. g. ἵνα μὴ in Η 353).

Paulo ante :

Δεύτερος δὲ ἐστὶ τρόπος ὁ ἀπὸ τῆς ὀξείας διαφόρος γινόμενος, ὅτε ἐπικείται αὐτῇ τῇ βραχείᾳ συλλαβῇ, οἶον

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν (M 208).

Ὁ γὰρ ὕστερος πούς¹ τοῦ ἠρωϊκοῦ μέτρου ἔχει τὸ ὀβραχὺ καὶ ἔδει εἶναι μακρόν, διότι ἢ σπονδειος ἔχρησ² ἢ

1. ποῦς P. || 2. ἐχρήσ P.

App. Dion. (in cap. Περὶ ἐπιῶν χωλῶν) : "Ὅτι δὲ τῆς εὐφωνίας ὁ ποιητῆς μᾶλλον ἐφρόντιζε ἢ τοῦ μέτρου, δῆλον ἐκ τοῦ

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν.

Ἐδύνατο γὰρ εἰπεῖν ;

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ὅπως ὄφιν αἰόλον εἶδον.

Τάχα δὲ καὶ τῆς τοῦ φ δασέος ὄντος ἤσθετο ὁ ποιητῆς ἐκφωνήσεως πλέον τι ἐχούσης διὰ τὴν σφοδρότητα τοῦ πνεύματος, καὶ ἀρκεῖν ἠγήσατο τὸ πνεῦμα πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ χρόνου· οὕτως καὶ ἐπὶ τοῦ

Ζεφυρίῃ πνεύσουα (η 119)

τὸ αὐτὸ ἄν εἶη. Ἡλιοδώρῳ δὲ δοκεῖ ἐπὶ πολλῶν τῆ δασείᾳ πλέον τι νέμειν.

Heliae Appendicis verba fere eadem sunt ac App. Dion.

Ergo Heliodori sententia haec fuit, spiritum asperum sive ipsi syllabae sive sequenti sive praecedenti (sic) impositum positionem efficere, quod, cum sequenti impositum sit, verisimilius est ; ceteroquin satis absonum. Versus M 208, qui plerumque nomine μείουρος inter affectiones numeratur, alio modo restituitur in integrum, nempe, quod accentus acutus syllabae impositus eam producere possit, ergo

ὄφιν pro trochaeo accipiatur.

Has duas res auctor App. Dion, quem App. Heliae descripsit, confudit, ita ut versus ille μείουρος sanetur per alium canonem Heliodori, quem leviter mutavit pro spiritu aspero litteram aspiratam ponens.

Eadem Tzetzes profert doctrinam illam versu Hipponactis confirmans, qui vocem ὄφιν item producta priore syllaba exhibet (fr. 49, P. L. G.⁴ II p^a 478 sq; cf. Tzetz. ad Lycophr. 425 (p^a 156 Scheer) : εἰ δὲ μείουρον τοῦτον νομίζεις, ἄκουσον καὶ τῶν κατὰ τοῦ Μιμνῆ κτλ. Tunc post versus allatos : Ἴδου τὸ ὄφιν τὸ ὀ μακρόν ἔστιν ἐκτανθέν ὑπὸ τοῦ φ δασέος ὄντος. Nullo iure Bergk in versu Hipponactis ὄφιν in ὄπφιν mutavit, quamquam in eodem fragmento alio loco in initio versus ὄφιν legitur, nec non Van Leeuwen (ad Iliad. M 208) in οὄφιν (ex ὀ ὄφιν).

Nostri denique fragmenti auctor apud alios auctores exempla quaesivit. Equidem praeceptum Heliodori, quale posteriori mutaverunt, nullo modo negligendum esse puto.

τὸ ὄπισθεν αὐτοῦ : de crebra apud superiores commutatione adverbiorum ὄπισθεν et ἔμπροσθεν supra dixi.

τροχαίος ἐν τῷ τέλει· ἀλλ' ἰδοῦ¹ τὸ φ̄ ἐξέτεινε² τὸ ο̄ βραχὺ ὄν.

Καὶ ἀλλαχοῦ Ζήτησον εἰς τὸν Ὀρφέα ἐν τῷ Αἰγοκέρῳ τῶν ἰβ' Ζωδίων, ἔνθα λέγει οὕτως·

Καὶ στάσιν³, ἡμερινὸς δὲ φανεῖς⁴ καρποφόρος ἔσται.

Ὁ γὰρ πέμπτος πούς⁵ ἔχει τὸ πο̄ βραχὺ καὶ ἔδει εἶναι μακρόν, διότι ἔστι δάκτυλος· ἀλλ' ἰδοῦ τὸ φ̄ ἐξέτεινε⁵ καὶ αὐτὸ τὸ πο̄ βραχὺ ὄν.

Καὶ ἀλλαχοῦ Ζήτησον ἐν τῷ τέλει τοῦδε τοῦ βιβλίου ἐν τοῖς βουκολικοῖς τοῦ Βίωνος, ἔνθα λέγει οὕτως·

Ἔσπερε κυανέας ἱερὲ φίλε νυκτὸς ἄγαλμα.

Ὁ γὰρ τέταρτος πούς⁵ ἔχει τὸ ρε̄ βραχὺ καὶ ἔδει εἶναι μακρόν, διότι ἔστι δάκτυλος· ἀλλ' ἰδοῦ τὸ φ̄ ἐξέτεινε⁶ καὶ αὐτὸ τὸ ρε̄.

Καὶ ἀλλαχοῦ ἐν τῷ Φαίστῳ ἐν τῇ ἐξηγήσει τῶν Πυθίων τοῦ Πινδάρου, ἦγουν

1. ἰδοῦ P. || 2. ἐκτεινεν P. || 3. στασιν P. || 4. φανῆς P. || 5. πούς P. || 6. ἐκτεινε P.

εἰς τὸν Ὀρφέα : cf. Abel, *Orphica* p^a 143 (Ὀρφέως περὶ σεισμῶν vs. 55), ubi legitur καρποφόρος. Hoc rectum est; et in ceteris versibus legitur καρπῶν φθόρος et armentorum φθόρος.

Locus hic est: si terra tremat sole in Capricorno versante de nocte, φράζεο δὴ πόλεμον καὶ δάκρυα τοῖσι γενέσθαι | καὶ στάσιν κτλ.

ἱερὲ φίλε : ἱερὸν φίλε sine var. lect. post Ahrensium ed. *Bucolicorum Poetarum Wilamowitzii Oxoniensis altera*. Extat in fragmento ex Stobaeo petito (tit. 63, 27). Cumulatio epithetorum in vo-

cativo magis placet ac facilius propter metrum ἱερὲ in ἱερὸν mutatur quam sine causa ἱερὸν in ἱερὲ. Liber, ex quo auctor fragmentum sumpsit, Stobaeus fuit, cuius titulus antepaenultima fr. IX, X, XI Bionis servavit; primo (n° 26) praemittitur Ἐκ τῶν Βίωνος Βουκολικῶν, sequentibus τοῦ αὐτοῦ.

Ἐν τῷ Φαίστῳ : epicus poeta satis obscurus, ex Scholl. *Pindari recentioribus notus* (in ed. Boeckhii tom. II, p^a 346; non extat in Abellii Scholiis recentioribus ad Pindarum): καὶ γὰρ καὶ Φαίστος ἐν τοῖς Λακεδαιμονικοῖς ἐπιβάλλων φησί·

Ζεῦ Λιβύης Ἄμμων κερατοφόρε, κέκλυθι, μάντι.

Ζεὺς Λιβύης Ἄμμων κερατηφόρε κέκλυθι μάντι.

Lectiones noster sanas prae-
bet, primum Ζεῦ vocativum;
tunc κερατοφόρε forma ge-

nuina est (cf. Aristot. Hist.
Anim. 498 b, p^a 36 ed. Ditt-
meyer, Lips. 1907, et pas-
sim), quam metri causa in
κερατηφόρε mutaverunt.

TRACTATUS DE PEDIBUS

Hunc, quem ultimum editurus sum, tractatum selegi, ne caput de pedibus integrum, quo ceteri a me editi carent, abesset; tunc, cum Studemund illum ipsum p^a 167 sq. Anecd. Var, qua solebat, religiosissima diligentia vel minimis vitiis notatis typis prodire iusserit, nonnulla eum effugisse comperi, dum librum catenatum in bibliotheca Laurentiana manibus verso. Ergo indicatis Studemundi erroribus denuo cuncta exponam.

Laur. LVI, 16 Nicolai Antonii Pinnellae manu scriptus, mense novembri aⁱ 1451, quod attinet ad partem priorem, finitus, haec continet :

1) f° 1-32 r° : Gregorii Corinthii liber de dialectis, s. tit : ἀρχὴ σὺν θεῷ¹ τῶν διαλέκτων παρεβληθησῶν ὑπὸ τοῦ τιμιωτάτου μητροπολίτου κορίνθου.

2) f° 33 r°-47 v° :

a) f° 33 r° : ἀρχὴ σὺν θεῷ τῶν περὶ ἠρωδιανοῦ σχημάτων, inc: σχῆμα ἔστιν ἐξάλλεξις φρασεως.

b) f° 39 r° : περὶ τοῦ ἐν λόγῳ σχημάτων, inc: σχῆμα ἔστιν ἢ λέξεως οἰκονομία.

3) f° 48 r°-62 v° :

a) f° 48 r° : περὶ τρόπων τρίφωνος, inc. : ράσις² ἔστι, λόγος.

1. addidi :- subscr. ubicumque ; cetera non mutavi. || 2. φ omis-
sum rubricatoris culpa.

b) f° 59 v°: τρύφων περι παθῶν τῶν ἐν λέξει, inc: τὰ τῆς λέξεως παθη εἰς δύο.

4) f° 62 v°-64 r°: περι ποδῶν καὶ μέτρων στίχων. V. infr.

5) f° 64 r°-70 v°: Ἡλιοῦ ἐλαχίστου μοναχοῦ χάρακος πρὸς ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ περι διαφορῶν μέτρων.

6) f° 71 r°-71 v°: Ἡρωδιανοῦ περι στίχων τῆς λέξεως.

Subscriptiones hae adsunt:

1) in fine Greg. Corinthii (fol. 32 r°): τέλος τῶν διαλέκτων: ἐτελωθήσαν οἱ παρόντες διάλεκτοι· ἐν μηνὶ νοεμβρίῳ, ἡμέρα δ̄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἐν ὥρᾳ ἡ ἡμέρας δ̄: διὰ χειρὸς νικολάου ἀντωνίου πιννέλλα, τῆς πόλεως κομητάτω σολεντιανοῦ καλουμένης, διὰ χάριτος θεοῦ, καὶ ἰωάννου (spirit. deesse non vidit Stud.) ἀντωνίου, πρίνκηπος τάραντος (compend, quo os cum acuto syllabae praenultima iungitur, falso adhibetur; non ως, ut dubitanter St.). ἄμα σολεντούς καὶ λυππίας κόμητος. ἔγραψα τὰς παρούσας διαλέκτους. ἔτος ἀπὸ κοσ^μ (accent. deesse non vidit St.) κτίσεως ς̄ π̄ ν̄ θ̄ συντρεχόντων. ^διν (comp. intricato) ιε, εὐτυχοῦσης.

2) in fine totius libri (f° 71 v°): τέλος, σὺν θεῷ τῶν ποδῶν καὶ μετρῶν (accent. deesse non vidit St.) στίχων: γερ(ρα)μμένα (litteras ρα fenestra haustas esse non tradit St.) περι χειρὸς νικολάου ἀντωνίου πιννέλλα ἀπὸ χώρας σολεντούς. τέλος (octiens).

Recte Stud. monet codicem lectu difficilem esse, nec mirum, quod, postquam Fr. de Furia Heliam edidisset mendis obrutum, nec ipse vir acutissimus omnia vere rettulit¹. Difficultas neque ob litteras minores — sunt enim praegrandes — neque, quod vetustate obsoletae sint, neque implicatione ductuum extat, sed posita est in singulari

1. Quae ad Heliam Herodianumque non viderit, alio tempore exponam.

deformitate, qua complures vix cognoscuntur. Equidem puto Pinnellam hominem italum latine scribere solitum, cum graecas pingeret litteras, eas cum latinis miscuisse; ex quarum numero μ , σ , τ saepe latinis quam graecis propiora sunt. Etiam κ nunc duobus ductibus separatis pictum (=), nunc illi μ , quo saepe utitur, simillimum (\surd) notandum.

Tractatus de pedibus hic est :

Περὶ ποδῶν καὶ μέτρων στίχων ¹.

Πούς ἐστι ² μετρικὸν σύστημα συλλαβῶν, ὃ μὲν ἀπλοῦς, ὃ δὲ σύνθετος· καὶ ὃ μὲν ἀπλοῦς ³ ἀπὸ δύο ἢ τριῶν, ὃ δὲ σύνθετος ἀπὸ τεσσάρων μέχρις ⁴ ἕξ ⁵.

Πόδες δὲ ⁶ εἰσὶν ⁶ ἀπλοῖ ⁷ μὲν δυοκαίδεκα ⁸, ὧν δυσύλλαβοι μὲν ⁹ τέσσαρες ¹⁰, τρισύλλαβοι δὲ ὀκτώ ¹¹, τετρασύλλαβοι δὲ ἑκκαίδεκα ¹², πεντασύλλαβοι ¹³ δὲ τριάκοντα ¹⁴ δύο ¹⁴, ἑξασύλλαβοι δὲ ἑξήκοντα ¹⁵ τέσσαρες ¹⁵.

Καὶ δυσύλλαβοι ¹⁶ μὲν οἷδε·

Σπονδειὸς τετράχρονος ἔκ δύο μακρῶν, οἷον ἤρωσ.

Πυρρίχιος δὲ ἔκ δύο βραχειῶν ¹⁷, οἷον λόγος.

Τροχαῖος τρίχρονος ἔκ μακρᾶς καὶ ¹⁸ βραχείας ¹⁹, οἷον δῆμος.

²⁰ Ἰαμβος ἔκ βραχείας ²⁰ καὶ μακρᾶς, οἷον ἕρωσ.

Τρισύλλαβοι δὲ ὀκτώ ²¹.

1. Compendii στ' accentum loco semicoli habuit St, adiecitque « sic ». || 2. πούς ἐστὶ cod. || 3. ἀπλοῦς 'cod; fugit St. || 4. μέχρι falso St. || 5. ἕξ cod. || 6. δὲ εἰσὶν cod; falso δὲ εἰσὶν St. || 7. ἀπλοῖ ex ἀπλοῖ factum St.; ἀπλοῖ ex ἀπλοῖ cod. || 8. ἰβ cod., ἰ factio ex compend ei, quod fugit St. || 9. μὲν recte cod, μὲν falso St. || 10. τέσσαρες St, τέσσαροι cod. || 11. ἡ cod. || 12. ἰγ cod. || 13. πετασύλλαβοι cod. || 14. λβ cod. Verba ἰγ. πετασύλλαβοι δὲ om. St! || 15. ἑξήκοντα ἰδύο cod; iustum numerum habet Ps. Heph. § 2. || 16. ex δυσύλλαβοι factum cod; falso δυσύλλαβοι St. || 17. βραχειῶν cod, non βραχίων, ut putavit Stud. || 18. om. accent. cod, quod fugit St. || 19. βρα' cod. || 20. βραχίας cod. || 21. ἡ cod.

Δάκτυλος¹ ἔκ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν², <οἶον³ ἥλιος.

Ἀνάπαιστος ἔκ δύο βραχειῶν³ καὶ μακρᾶς, οἶον Πολέμων.

Ἀμφίμακρος ἔκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, οἶον ἠγεμών.

Ἀμφίβραχυς⁴ ἔκ βραχείας καὶ μακρᾶς⁵ καὶ βραχείας, οἶον βοηθός.

Βακχεῖος⁶ ἔκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν, οἶον νοήμων.

Παλιμβάκχειος⁷ ἔκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας^{7a}, οἶον Ἥφαιστος.

Χορεῖος ἔκ τριῶν βραχειῶν⁸, οἶον δόλιος.

Μολοττός ἔκ τριῶν μακρῶν ἑξάχρονος⁹, οἶον Ἡρώδης.

Τετρασύλλαβοι δὲ δεκαέξ¹⁰.

Προκελευσματικός ἔκ τεσσάρων βραχειῶν τετράχρονος, οἶον φιλόσοφος.

Δισπόνδειος¹¹ ἔκ τεσσάρων μακρῶν ὀκτάχρονος¹², οἶον Ἡρακλείδης.

Παίων πρῶτος¹³ ἔκ μακρᾶς καὶ τριῶν βραχειῶν, οἶον Στησίχορος, ὅς ἐστι¹⁴ πεντάχρονος.

Παίων δεύτερος¹⁵ ἔκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν, οἶον Ὀνήσιμος.

Παίων τρίτος¹⁶ ἔκ δύο¹⁷ βραχειῶν καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας, οἶον Φιλόδημος¹⁸.

Παίων τέταρτος¹⁹ ἔκ τριῶν βραχειῶν καὶ μακρᾶς, οἶον Ἐπιγένης²⁰.

1. om. accent. cod., quod fugit St. || 2. βραχειῶν cod. || 3. verba οἶον — βραχειῶν a cod. omissa supplevi ex App. Dion. et Rhet. cap. 1. || 4. ἀμφίβραχης cod. || 5. sequitur οἶον ἠγεμών expunctum in cod; tacet St. || 6. βακχεῖος superscr. x cod; βρακχεῖος St. || 7.

om. accent. cod. || 8. βρά addito comp. τοῦ ὄν cod. || 9. ἑξάχρο cod.

|| 10. εἴ cod. || 11. δισπόνδιος cod. || 12. ὀκχρονος cod. || 13. πρῶ cod; πρῶτος St. || 14. ἐστὶ cod. || 15. πέων β' cod. || 16. γ' cod. || 17. β' cod. || 18. ex φυλόδημος factum cod; fugit St. || 19. δ cod. || 20. ἐπιγενής St, sed cod. ἐπιγενής. || 7^a = 19 p^a praec.

Διτρόχαιος¹ ἔκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας ἑξάχρονος², οἷον παιδαγωγός³.

Διίμβος ἔκ βραχείας καὶ μακρᾶς <καὶ⁴ βραχείας καὶ μακρᾶς⁴> ἑξάχρονος⁵, οἷον Ἀθηνίων.

Ἀντίσπαστος⁶ ἔκ βραχείας καὶ μακρῶν δύο⁷ καὶ βραχείας, οἷον Ἀρίσταρχος, Ἀλέξανδρος.

Χορίαμβος⁹ ἔκ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, οἷον Μηριόνης¹⁰.

Ἰωνικός ἀπὸ μείζονος ἔκ δύο μακρῶν καὶ δύο βραχειῶν¹¹, οἷον Δημήτριος, Σωτήριλος.

Ἰωνικός¹² ἀπὸ ἑλάσσονος ἔκ δύο βραχειῶν καὶ δύο μακρῶν, οἷον Διομήδης¹³.

Ἐπίτριτος¹⁴ πρῶτος¹⁵ ἔκ βραχείας καὶ τριῶν μακρῶν, οἷον Ἀριστείδης.

Ἐπίτριτος¹⁴ δεύτερος¹⁶ ἔκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ δύο μακρῶν, οἷον Εὐρυμήδης¹⁷, Στησιγίδης¹⁸.

Ἐπίτριτος¹⁴ τρίτος¹⁹ ἔκ μακρῶν δύο καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, οἷον Ἡρωδίων.

Ἐπίτριτος²⁰ τέταρτος²¹ ἔκ τριῶν μακρῶν καὶ βραχείας ἑπτάχρονος²², οἷον Καλλίξεινος.

τέλος περὶ ποδῶν.

In margine scholium adscriptum eadem manu :

1. διτρόχαιος cod, sed δι expunctum est, quod fugit St. || 2. ἑξ ἄχρονος cod. || 3. ita St, sed cod. παιδαγωγός. || 4. verba καὶ — μακρᾶς, quae in cod. desunt, addidi. || 5. ἑξάχρονος cod. || 6. ἀντί-παστος cod. || 7. β' cod. || 8. οἷον cod. || 9. χορείαμβος cod. || 10. μηριόνης cod, quasi fuerit μηρ pro μήτηρ. || 11. βραχειῶν cod. || 12. ἰωνικόν cod. || 13. διομήδης ex διομήδης factum cod; fugit St. || 14. ἐπιτρι' cod. || 15. ᾱ cod. || 16. om. accent, quod fugit St. || 17. legit εὐρυμήδης St, deceptus, quia υ et μ coaluerunt. || 18. dubitat inter στησιγίδης et στασιγίδης St; certum est prius. Tunc illi σ, quod ante : positum est, sive littera τ sive acutus expunctus imposuit. || 19. γ̄ cod. || 20. ἐπίτρι expuncto super : altero acuto, quod non fugit St. || 21. δ̄ cod. || 22. ἑπτάχρονος St, ἐπτάχρονος cod.

Διὰ¹ τί¹ λέγεται πούς²; Διὰ τὸ εὐρυθμον³ καὶ
ἀρμόδιον⁴.

1. διὰ^τ cod. || 2. πούς cod. || 3. εὐρυθμα: cod; ego correxi. || 4.
ἀρμόδιον St, sed adest spiritus lenis.

EPILOGUS

Quaerenti, quid his tractatibus editis lucremur, primum respondebo, sicut lingua graeca eius sanctitatis nobis sit, ut omnia « vestigia semper adorare » debeamus, ita et metricae artis descriptiones omnes colligere, ut tandem penitus cognoscatur, fas esse; tunc, cum rerum naturalium investigatori concessum sit etiam in animalia minus nobilia inquirere, idem litterarum studioso iuris esse patere, nec, cogitet modo, quid intersit inter Homerum et Tzetam, res quamvis inficetas negligendas ei esse. Denique commentariis perpetuis rem metricam, qualem excogitaverunt Hephaestio quique eum praecesserunt quique secuti sunt, exponi alicuius momenti esse opinor, quod praecedentes tractatum byzantinorum editores — Furia, Hermann, Bachmann, Studemund, Zur Jacobsmuehlen, Consbruch — aut omnino praetermiserunt aut brevius fecerunt.

Fateor doctrinam novam ac inauditam his tractatibus non prodi; attamen sunt loci nonnulli incogniti et complures, qui apud ceteros non ea cura exponebantur. Quod attinet ad Tractatum Urbinatem, heroicum metrum copiosius describit quam ceteri, praesertim ultimum hexametri pedem, de quo tres explicationes profert. De synizesi nihil novi. Syllaba communis ei tantum est, cum sine causa externa sive syllaba brevis producitur sive

longa corripitur, in qua re consentit cum Planude; contra Hephaestio non solum more solito positione productas syllabas communes dixit, sed etiam eas, quae nostro communes sunt. Maximae autem utilitatis est in doctrina περι τῶν διχρόνων exponenda, quorum tria genera distinxit, de quibus egi in annot; Byzantinorum licentiam in litteris ΑΙΨ sive protrahendis sive corripendis non admittit, una cum Planude; contra admiserunt Anon. Marcianus et Io. Botaniates.

Locus de affectionibus dictionum, qui metrica excipit, cum similibus collatus notitiam grammaticae antiquae auget, nova autem vel pauca vel nulla affert, excepto genitivo Πηλεΐδαο thessalico dicto.

Totus Tractatus ad compilationem, quam Diassorinum nomine Draconis confecisse probavit L. Cohn, dignoscendam utilis est; apparet eum non scribae, sed potius correctoris munere functum esse ac complura suo Marte mutavisse.

Appendicis capita maxima ex parte iam aliunde cognita sunt; epiploce nova adhibetur in cap. 1 de pedibus, versus genus incognitum, quod vocatur κλονικὸν ἡμέτερον, in elegiaco describendo profertur. Variis locis ad textum capitum illorum, quae totiens tradita sunt, constituendum adiumenta suppeditant.

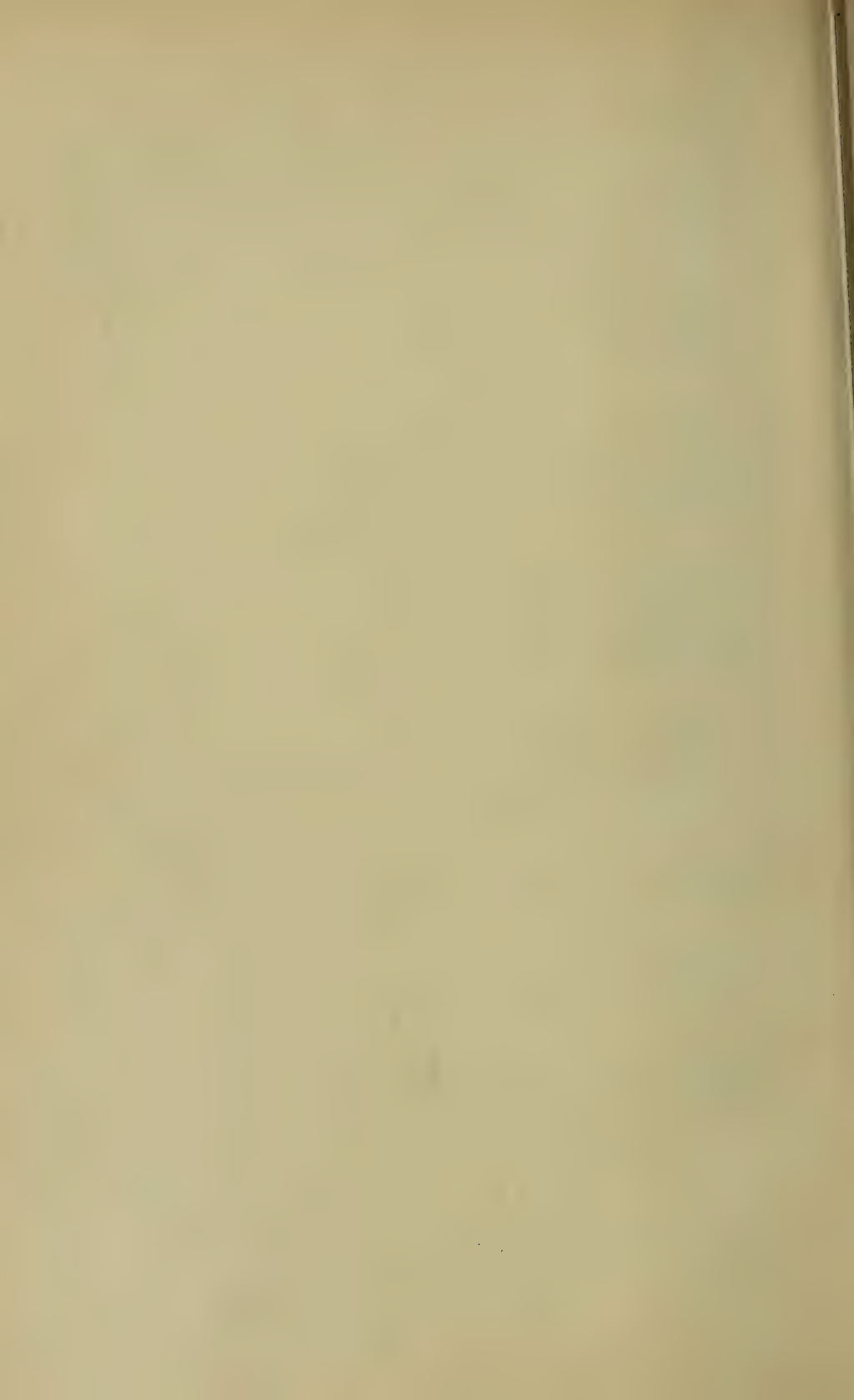
Inter ea frustula, quae ex cod. Ambrosiano hausta sunt, maximi momenti est illud, quo doricum metrum adhuc ignotum explicatur.

Nicetae congeries nihil novi continet, sed historiae metricae artis studiosis alicuius momenti erit, praesertim, cum et ea lectiones interdum meliores praebet, e. g. ad « lyricum » metrum.

Contra omnibus gratissimum erit fragmentum de littera ζ. Probat compluribus exemplis allatis versum illum M 208, de quo adhuc inter editores lis est, emendari

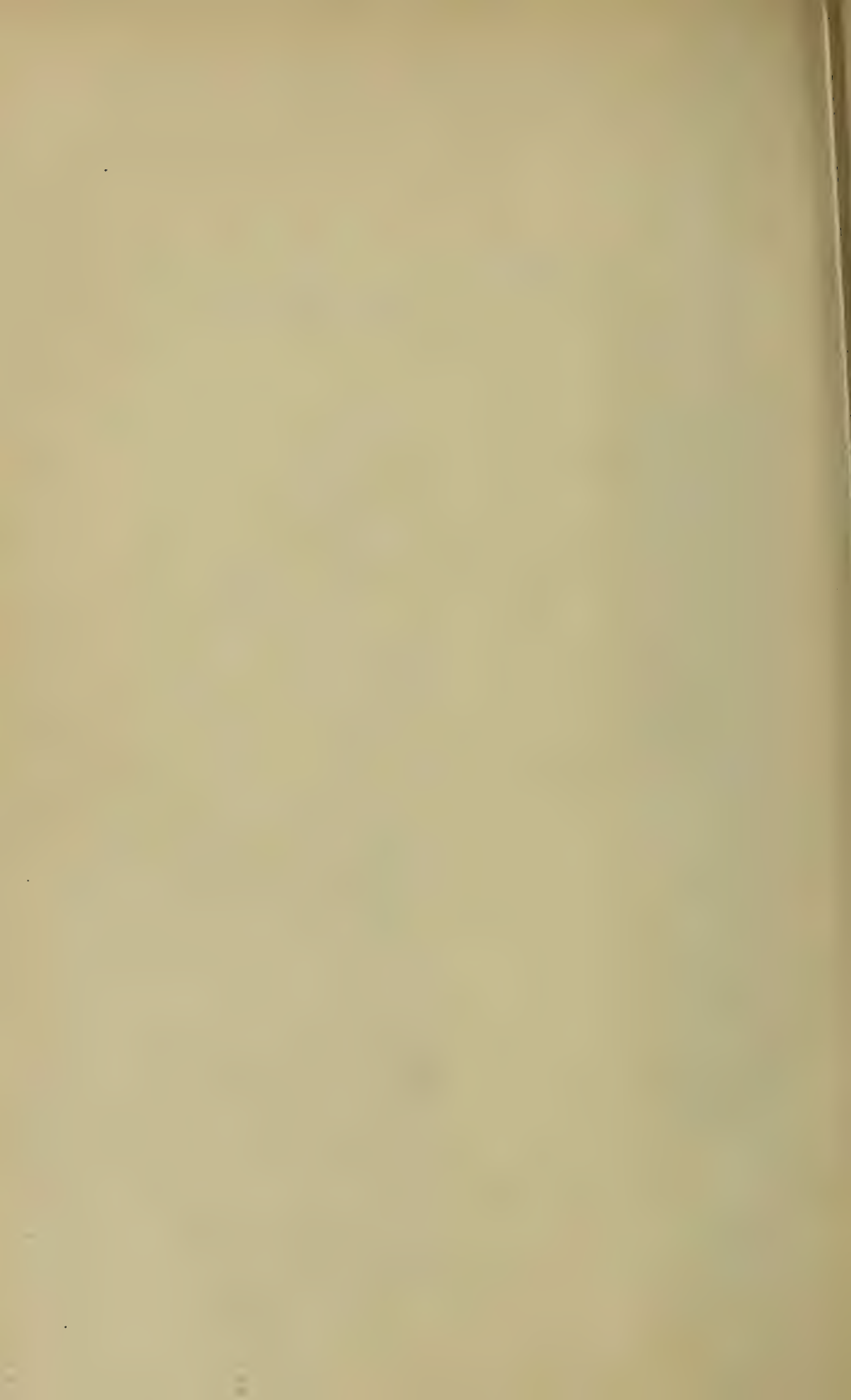
non debere, cum littera aspirata — prae ceteris, ut videtur, φ — ad producendam syllabam brevem per se satis valeat ; bonas lectiones ad versus Bionis et Phaesti affert.

Denique Tractatum Laurentianum adieci, ut specimen capitis de pedibus integrum exhiberem et errores prioris editoris corrigerem.

INDEX AUCTORUM

- Bion*, 117.
Constantinus Siculus, 86.
Dionysius, 113.
Hesiodus, 42, 53.
Homerus, 113, 115.
 A 1, 13.
 A 2, 66.
 A 15, 90.
 A 18, 90.
 A 70, 71.
 A 214, 68.
 A 357, 66.
 A 362, 37.
 A 363, 42.
 B 1, 68.
 B 544, 90.
 Γ 27, 17.
 Γ 164, 78, 82.
 Γ 237, 76.
 Γ 363, 73.
 Γ 450, 17.
 Δ 416, 20.
 Δ 442 sq, 113.
 Δ 462, 28.
 E 12, 30.
 E 31, 37.
 E 201, 31.
 E 279, 31.
 E 349, 74, 89.
 H 1, 70.
 Θ 235, 17.
 I 537, 74.
 K 325, 37.
 K 475, 67.
 Λ 680, 68, 73.
 M 208, 71, 115.
 Ξ 1, 27, 35, 71.
 P 51, 73.
 X 59, 68.
 Ψ 2, 70.
 Ω 6, 76.
 α 1, 14.
 α 2, 78, 83.
 α 183, 90.
 θ 435, 17.
 ι 283, 90.
 ι 347, 77.
 λ 128, 73.
 υ 227, 89.
 φ 15, 70.
 ψ 275, 89.
Joannes Damascenus, 84.
Metrici, 16.
Nicetas, 103 sqq.
Orpheus, 117.
Phaestus, 117.
Psellus, 96.
Sotades, 90.
Sophronius, 87.

INDEX NOMINUM ET RERUM

ἸΑθηνίων, 123.
 Αἰγόκερως, 117.
 αἰολική, 51, 52.
 ἀκέφαλος, 70.
 ἸΑλέξανδρος, 105, 123.
 ἀμετάβολα, 23.
 ἸΑμμων, 118.
 ἀμφίβραχος, 57, 63, 104, 109,
 122.
 ἀμφίμακρος, 17, 57, 62, 78,
 etc., etc.
 ἀναδιπλασιασμός, 41.
 ἀναδίπλωσις, 40, 41.
 ἀνακρεόντειον, 85.
 ἸΑνακρέων, 94, 105.
 ἀνάπαιστος, 26, 57, 62, 80,
 etc., etc.
 ἸΑνδρομάχη, 63.
 ἀντίθεσις, 49.
 ἀντίσπαστος, 57, 105, 123.
 ἀπηρτισμένος, 70.
 ἀποκοπή, 41, 48, 52.
 ἸΑπολλώνιος, 91.
 ἄρθρον, 90.
 ἸΑρίσταρχος, 123.
 ἸΑριστείδης, 105, 123.
 ἸΑριστόξενος, 22.
 ἸΑριστοτέλης, 91.
 ἄρσις, 40, 41, 50.
 ἸΑρχέδημος, 105.
 ἸΑρχίλοχος, 61, 113.
 ἄττικῆ, 50, 51, 52, 53, 61.

ἸΑττικοί, 82.
 ἄττικῶς, 53.
 αὔξησις, 41, 42.
 ἀφαίρεσις, 40, 41, 50.
 βακχεῖος, 56, 63, 104, 109,
 110, 122.
 Βάκχος, 63.
 βουκολικά, 117.
 βουκολικόν, 66, 106.
 βουκολικός (στίχος), 107.
 γραμματικοί, 25.
 δακτυλικὸν (μέτρον), 11, 26,
 94, 97.
 δάκτυλος, 12, 13, etc.
 Δημήτηρ, 60, 111.
 Δημήτριος, 105, 123.
 διαίρεσις, 40, 43, 51.
 διαφοραί, 64, 106.
 δίβραχος, 58, 110.
 διθυραμβοποιοί, 110.
 διάμβος, 57, 105, 123.
 δικάταληκτικόν, 97.
 Διομήδης, 123.
 Διόνυσος, 42, 49, 110.
 διπλασιασμός, 41, 47, 52.
 δισπόνδειος, 58, 105, 122.
 διτρόχαιος, 57, 105, 123.
 δίχρονα, 20, 32, 33, 34, 35,
 36.
 δολιχόουρος, 75.

ὄωρικὴ, 53.
 ὄωρικὸς (στίχος), 98.
 ὄωρικῶς, 53.
 εἶδη, 68. 103.
 ἔκθλιψις, 41, 44, 47, 48, 51.
 ἔκθλιψις κρᾶσις, 44, 45, 52.
 ἔκθλιψις κρᾶσις συναίρεσις, 44,
 46, 52.
 ἔκθλιψις συναίρεσις, 44, 45, 52.
 ἔκτασις, 40, 42, 50.
 ἐλεγειακὸν (μέτρον), 94.
 ἐλεγειακὸς (στίχος), 83.
 ἐλεγεῖον, 81, 82, 84, 94, 97,
 107, 108.
 ἔλεγχοι, 81.
 ἔλλειψις, 40, 46, 52.
 ἐπαναδίπλωσις, 50.
 ἐπέκτασις, 40, 42, 46, 51.
 Ἐπιγένης, 105, 122.
 ἐπίτριτος, 105.
 ἐπίτριτος α', 58, 123.
 — β', 57, 105, 123.
 — γ', 57, 123.
 — δ', 58, 123.
 ἔπος, 93.
 Ἐσπερος, 117.
 Εὐρυμήδης, 105, 123.
 Εὐφορίων, 105.
 Ζεὺς, 118.
 ἡμίτομον, 85.
 Ἡρακλείδης, 105, 122.
 Ἡρώδης, 104, 122.
 Ἡρωδιανός, 91.
 Ἡρωδίων, 123.
 ἡρωϊκὸν (μέτρον), 11, 18, 22,
 24, 38, 53, 64, 77, 79, 93,
 106, 108, 115.
 ἡρῶος (στίχος), 38.
 Ἡσίοδος, 11, 42.
 Ἡφαίστος, 104, 109, 122.

θετταλικόν, 53.

Ἰάμβη, 61, 107, 111, 112.
 ἰαμβικὸν (μέτρον), 23, 26, 79,
 80, 84, 93, 107, 111, 112.
 ἰαμβικός, 26, 98, 104.
 Ἰάμβος, 26, 56, 60, 80, etc.
 ἰαμβοτρόχιος, 57.
 ἰσόχρονοι, 70.
 ἰωνικὴ, 50, 51, 52.
 ἰωνικόν, 53.
 ἰωνικὸν ἀπὸ μεῖζονος, 90.
 ἰωνικός, 105.
 ἰωνικός ἀπ' ἐλάσσονος, 57, 123.
 — ἀπὸ μεῖζονος, 57, 123.

καθαρὸν, 112.

κακόφωνος, 73.

Καλλιξέινος, 123.

κανονικὸν (ἡμίτομον), 85.

κατενόπλιον, 66, 106.

κατενόπλιος (στίχος), 106.

Κελεός, 61.

Κλεόβουλος, 105.

κοινὰ (συλλαβαί), 24, 34.

κοινή, 51.

κοινῶς, 53.

Κόρη, 61.

κουκούλλιον, 86, 87.

κρᾶσις, 44, 88.

κρᾶσις συναίρεσις, 45, 45, 52.

κρητικὸς, 110.

κωμικόν, 80, 84, 107, 111.

λαγαρός, 71.

Λιθύη, 118.

λογοειδής, 73.

Λυκαμβίδες, 61, 113.

λυρικὸν (μέτρον), 108.

μακροσκελής, 76.

μαλακοειδής, 73.

- μείουρος, 71.
 μέσα, 20.
 μετάθεσις, 49.
 Μετάνειρα, 61.
 μετασχηματισμός, 49.
 μετατύπωσις, 49.
 Μηριόνης, 123.
 Μολοσσός, 63, 110.
 μολοσσός, 63, 104, 110.
 μολοττός, 57, 122.
 Ὀδύσσεια, 14.
 οἶκος, 85.
 ὀλοδάκτυλος, 14.
 Ὅμηρος, 11, 13, 35, 36, 42,
 79, 106.
 Ὀνήσιμος, 122.
 πάθη, 38, 68.
 παίων α', 57, 105, 122.
 — β', 57, 122.
 — γ', 57, 105, 122.
 — δ', 57, 105, 122.
 παλιμβάκχειος, 57, 77, 82, 83,
 etc., etc.
 παραγωγή, 49.
 παράληψις, 49.
 παρέλλειψις, 41, 47.
 παρέμπτωσις, 41, 47, 52.
 παρένθεσις, 40, 46, 52.
 πενθημιμερές, 84, 85.
 περιοδικόν, 66, 106.
 περιοδικός (στίχος), 106.
 Πίνδαρος, 117.
 Πλάτων, 91.
 Πολέμων, 104, 122.
 πολιτικόν, 68, 106.
 πολιτικόν (μέτρον), 99.
 πρόθεσις, 40, 41, 50.
 προκλευσματικός, 57, 105,
 122.
 προκέφαλος, 73.
 προκοίλιος, 76.
 προσχηματισμός, 41, 48, 52.
 Πύθια, 117.
 πυρρίχη, 59, 111.
 πυρρίχιος, 55, 58, 80, 81, etc.
 Πύρρος, 58, 63, 110.
 σαπφικόν, 67106.
 σαπφικός (στίχος), 106.
 Σόλων, 104.
 σπονδεῖος, 12, 13, etc.
 Στησιγῆδης, 123.
 Στησίχορος, 105, 122.
 συγκοπῆ, 40, 43, 51.
 συναίρεσις, 44, 45, 51.
 συναλλαγῆ, 49.
 συναλοιφή, 40, 43, 46, 48, 51,
 88.
 συνεκφώνησις, 18, 88.
 συνίζησις, 18, 20, 26, 78, 79,
 88.
 συστολή, 40, 42, 50.
 σφηκίας, 74.
 Σωκράτης, 91.
 Σωτήριλος, 123.
 τέλειον, 68, 106.
 τομή, 93.
 τραγικόν, 80, 84, 107, 111.
 τραχύς, 72.
 τρίβραχυς, 95, 109.
 τρίμακρος, 109.
 τρίμετρον, 112.
 τροχάϊος, 12, 14, etc.
 τροχίαμβος, 57.
 ὑπόρρυθμον, 68, 106, 107.
 Φιλόδημος, 122.
 Χορεῖος, 26, 56, 80, 84, etc.
 χορίαμβος, 57, 105, 123.

CONSPECTUS OPERIS

	Pages.
PRAEFATIO.	v
TRACTATUS URBINAS.	i
TRACTATUS URBINATIS APPENDIX.	55
DISPUTATIUNCULAE EX AMBR. A 110 ORD. SUP.	93
NICETAS DE METRIS.	101
DE LITTERAE Φ IN HEROICIS VI.	116
TRACTATUS DE PEDIBUS.	119
EPILOGUS.	125
INDEX AUCTORUM.	129
INDEX NOMINUM ET RERUM.	131

SOCIÉTÉ D'ÉDITION « LES BELLES LETTRES »

1° COLLECTION DES UNIVERSITÉS DE FRANCE

Sous le patronage de l'Association Guillaume BUDÉ.

AUTEURS GRECS

		Exempl. numérotés sur papier Lafuma.
1. Platon. — <i>Œuvres complètes.</i> — Tome I (Hippias mineur. — Alcibiade. — Apologie de Socrate. — Euthyphron. — Criton). Texte établi et traduit par M. MAURICE CROISSET, Membre de l'Institut, Administrateur du Collège de France.	12 fr.	25 fr.
Le texte seul.	7	15
La traduction seule.	6	épuisé.
<i>Apologie de Socrate</i> , le texte seul.	2	
<i>Euthyphron, Criton</i> , le texte seul.	2	
2. Platon. — Tome II (Hippias majeur. — Charmide. — Lachès. — Lysis). Texte établi et traduit par M. ALFRED CROISSET, Membre de l'Institut, Doyen honoraire de la Faculté des Lettres de Paris.	12	25
Le texte seul.	7	15
La traduction seule.	6	13
3. Théophraste. — <i>Caractères.</i> — Texte établi et traduit par M. NAVARRE, Professeur à la Faculté des Lettres de Toulouse.	5	épuisé.
Le texte seul.	4	10
La traduction seule.	3	7
4. Eschyle. — Tome I (Les Suppliantes. — Les Perses. — Les Sept contre Thèbes. — Prométhée enchaîné). — Texte établi et traduit par M. P. MAZON, Professeur à la Faculté des Lettres de Paris.	15	30
Le texte seul.	8	17
La traduction seule.	7	15
Le texte de chacune de ces tragédies, avec notice.	2	25
5. Callimaque. — <i>Hymnes. Épigrammes et Fragments choisis.</i> — Texte établi et traduit par M. E. CAHEN, Maître de Conférences à la Faculté des Lettres d'Aix-Marseille.	13	27
Le texte seul.	7	50 16
La traduction seule.	6	50 14
6. Sophocle. — Tome I (Ajax. — Antigone. — Œdipe-Roi. — Électre). — Texte établi et traduit par M. MASQUERAY, Professeur à la Faculté des Lettres de Bordeaux.	18	36
Le texte seul.	10	20
La traduction seule.	9	18
Le texte de chacune de ces tragédies.	2	75

7. Pindare. — Tome I. <i>Olympiques.</i> — Texte établi et traduit par M. PUECH, Professeur à la Faculté des Lettres de Paris.	10 fr.	22 fr.
Le texte seul.	9	19
La traduction seule.	8	17
8. Pindare. — Tome II. <i>Pythiques.</i> — Texte établi et traduit par M. A. PUECH, Professeur à la Faculté des Lettres de Paris.	10	22
Le texte seul.	9	19
La traduction seule.	8	17
9. Isée. — <i>Discours.</i> — Texte établi et traduit par M. P. ROUSSEL, Professeur à la Faculté des Lettres de Strasbourg.	16	33
Le texte seul.	9	19
La traduction seule.	8	17
10. Aristote. — <i>Constitution d'Athènes.</i> — Texte établi et traduit par MM. HAUSSOULLIER, Membre de l'Institut, Directeur à l'École des Hautes-Études, et G. MATHIEU, chargé de conférences à la Faculté des Lettres de Nancy.	10	22
Le texte seul.	6	13
La traduction seule.	5	11

AUTEURS LATINS

1. Lucrèce. — <i>De la Nature.</i> — Tome I (Livres I, II, III). Texte établi et traduit par M. ERNOUT, Professeur à la Faculté des Lettres de Lille.	épuisé.	22 fr.
2. Lucrèce. — Tome II (Livres IV, V, VI), texte et traduction.	10	22
Le texte seul (Livres I-VI).	12	25
La traduction seule (Livres I-VI).	10	22
3. Perse. — <i>Satires.</i> — Texte établi et traduit par M. CARTAULT, Professeur à la Faculté des Lettres de Paris.	5	épuisé.
Le texte seul, avec un index.	7	15
La traduction seule.	3	7
4. Juvénal. — <i>Satires.</i> — Texte établi et traduit par M. DE LABRIOLLE, Professeur à la Faculté des Lettres de Poitiers, et M. VILLENEUVE, Prof. à la Faculté des Lettres d'Aix-Marseille.	16	33
Le texte seul.	9	19
La traduction seule.	8	17
5. Cicéron. — <i>Discours.</i> — Tome I (Pour Quinctius. Pour S. Roscius d'Amérie. Pour S. Roscius le Comédien). Texte établi et traduit par M. DE LA VILLE DE MIRMONT, Professeur à la Faculté des Lettres de Bordeaux.	12	25
Le texte seul.	7	15
La traduction seule.	6	13

6. Cicéron. — <i>Discours.</i> — Tome II (Pour M. Tullius. Discours contre Q. Cæcilius, dit « La Divination ». Première action contre C. Verrès. Seconde action contre C. Verrès, livre premier, la préture urbaine). Texte établi et traduit par M. DE LA VILLE DE MIRMONT, professeur à la Faculté des Lettres de Bordeaux.	16 fr.	33 fr.
Le texte seul.	8	17
La traduction seule.	7 50	16
7. Cicéron. — <i>L'Orateur.</i> — Texte établi et traduit par M. H. BORNECQUE, Professeur à la Faculté des Lettres de Lille.	11	23
Le texte seul.	6 50	14
La traduction seule.	5 50	12
8. Sénèque. — <i>De la Clémence.</i> — Texte établi et traduit (avec une introduction et un fac-similé) par M. PRÉCHAC, Professeur au lycée de Versailles.	12	25
Le texte seul.	7	15
La traduction seule.	6	13
9. Sénèque. — <i>Dialogues.</i> — Tome I. De la Corollère. — Texte établi et traduit par M. BOURGÈRE, Professeur au Lycée de Poitiers.	14	28
Le texte seul.	7	15
La traduction seule.	6	13
10. Tacite. — <i>Histoires.</i> — Tome I (Livres I, II, III). Texte établi et traduit par M. GOELZER, Professeur à la Faculté des Lettres de Paris.	16	33
11. Tacite. — Tome II (Livres IV et V).	10	22
Le texte seul (Livres I-V).	14	29
La traduction seule (Livres I-V).	13	27
12. Tacite. — <i>Dialogue des Orateurs, Vie d'Agri- cola, la Germanie.</i> Texte établi et traduit par MM. GOELZER, BORNECQUE et RABAUD.	16	33
Le texte seul.	9	19
La traduction seule.	8	17
13. Pétrone. — <i>Satiricon.</i> — Texte établi et traduit par M. ERNOUT, Professeur à la Faculté des Lettres de Lille.	16	33
Le texte seul.	10	21
La traduction seule.	8	17
14. Cicéron. — <i>De l'Orateur.</i> (Livre I). — Texte établi et traduit par M. COURBAUD.	12	25
Le texte seul.	7	15
La traduction seule.	6	13
15. Catulle. — <i>Œuvres.</i> — Texte établi et traduit par M. LAFAYE, Professeur à la Faculté des Lettres de Paris (avec index).	12	25
Le texte seul.	7	15
La traduction seule.	6	13

2° COLLECTION D'ÉTUDES ANCIENNES

Sous le patronage de l'Association Guillaume BUDÉ.

- Histoire de la littérature latine chrétienne** (ouvrage couronné par l'Académie française) par M. PIERRE DE LABRIOLLE, Professeur à la Faculté des Lettres de Poitiers. . . 20 fr.
- Règles pour éditions critiques**, par M. LOUIS HAVET, Membre de l'Institut, Professeur au Collège de France. 2 50
- Sénèque Prosateur.** — Études littéraires et grammaticales sur la prose de Sénèque le Philosophe par M. A. BOURGERY, Professeur au Lycée de Poitiers. 16

3° NOUVELLE COLLECTION DE TEXTES ET DOCUMENTS

Sous le patronage de l'Association Guillaume BUDÉ.

- Iuliani Imperatoris Epistulae Leges Poematia** Fragmenta varia, coll., rec. I. BIDEZ et F. CUMONT. 25 fr.
- De re metrica tractatus graeci inediti**, cong., rec., commentariis instruit W. J. W. KOSTER. . . 15

4° COLLECTION DE LITTÉRATURE GÉNÉRALE

- Sir Roger de Coverley et Autres Essais Littéraires**, par Sir James FRAZER. Traduction de M. CHOUVILLE, avec une préface d'Anatole FRANCE. 7 50
- Sur les Traces de Pausanias** par Sir James FRAZER. Traduction de M. ROTH, préface de M. Maurice CROISSET, avec une carte. . . . 8 50
- Les Mémoires de Jean-Chrysostome Pasek**, commentés et traduits par M. Paul CAZIN. . . 10
- Les Têtes de Chien** par M. IERASEK, traduction et adaptation de MM. MALOUBIER et TILSHER. 10

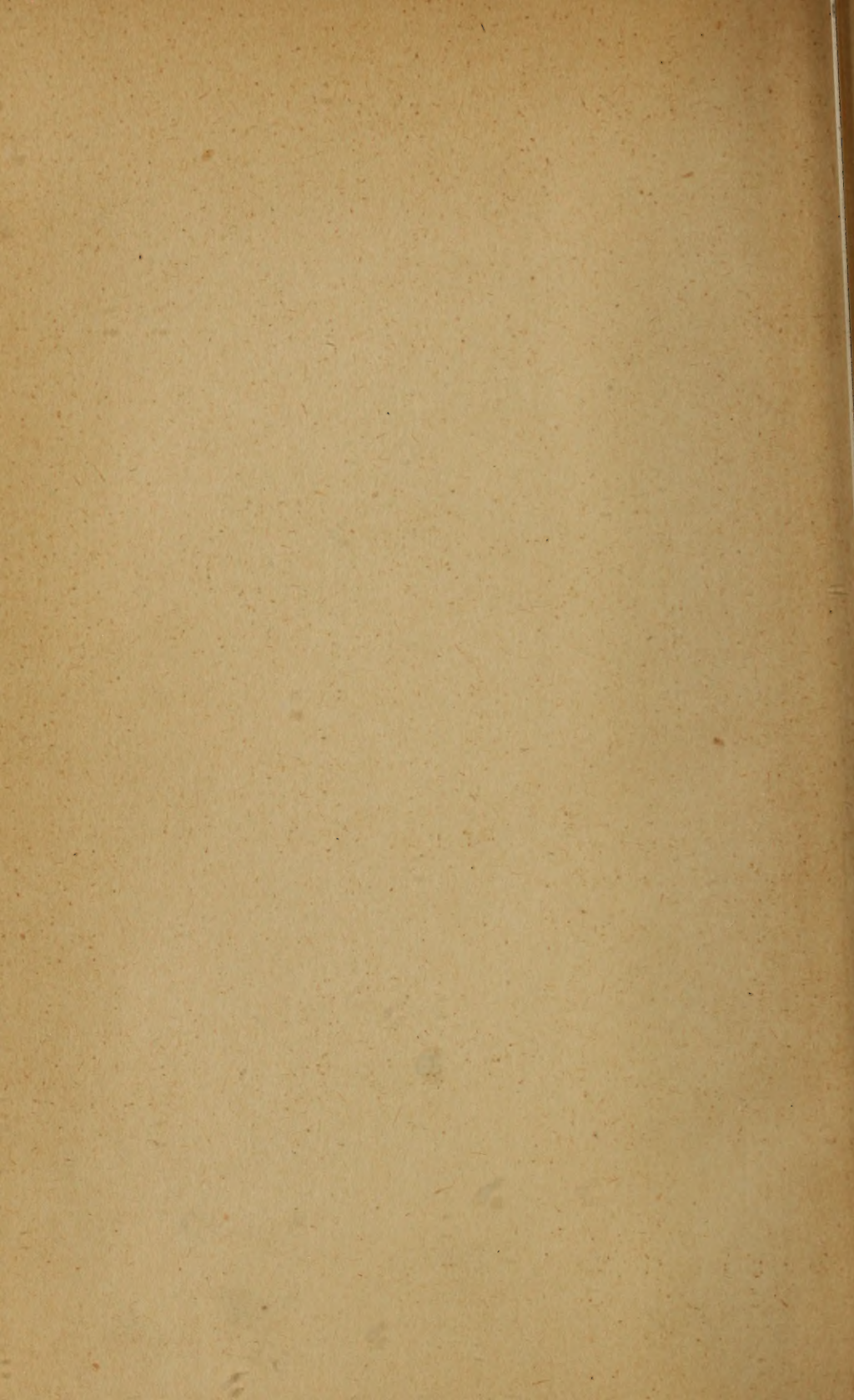
EN PRÉPARATION

- Antiphon.** — *Discours*, par M. L. GERNET.
- Salluste.** — *Œuvres*, par Mlle ORNSTEIN et M. ROMAND.

Cicéron. — *Brutus*, par M. J. MARTHA.
Platon. — **Tome III**, par M. A. CROISSET.
Pindare. — **Tomes III et IV**, par M. PUECH.
Sénèque. — *Des Bienfaits*, par M. PRÉCHAC.
Aristophane. — **Tome I**, par MM. V. COULON et H. VAN DAELE.
Virgile. — *Énéide*, par MM. H. GËLZER et A. BELLESSORT.
Eschyle. — **Tome II**, par M. P. MAZON.
Le poème de l'Étna, par M. VESSEREAU.
Homère. — *Odyssée*, par M. V. BÉRARD.
Velleius Paterculus, par M. CYPRIANI.
Platon. — **Tome X**, par M. A. RIVAUD.
Sénèque. — *Consolations*, par M. R. WALTZ.
Platon. — **Tomes VIII et IX**, par M. A. DIÈS.
Apulée. — *Œuvres*, par M. P. VALLETTE.
Sophocle. — **Tome II**, par M. P. MASQUERAY.
César. — *Guerre des Gaules*, par M. L. CONSTANS.
Athénée, par M. A. M. DESROUSSEAUX.
Euripide. — **Tomes I et II**, par M. L. MÉRIDIER.
Euripide. — **Tome III**, par MM. H. GRÉGOIRE et L. PARMENTIER.
Alcée et Sapho, par M. Th. REINACH.
Théocrite, par M. Ph. E. LEGRAND.
Sénèque. — *De la vie heureuse*, par M. BOURGERY.
Lucain. — *La Pharsale*, par M. BOURGERY.
Properce, par M. PAGANELLI.
Sénèque. — *Tragédies*, par M. HERRMANN.
Tibulle. — *Élégies*, par M. PONCHONT.
Eschine. — *Discours*, par MM. V. MARTIN et GUY DE BUDÉ.
Cicéron. — *Discours*. **Tome III**, par M. DE LA VILLE DE MIRMONT.
Platon. — **Tome IV**, par M. L. ROBIN.
Ovide. — *Héroïdes*, par MM. Marcel PRÉVOST et H. BORNECQUE.
Tacite. — *Annales*, par M. H. GOELZER.
Thucydide, par M. L. BODIN.
Dinarque. — *Discours*, par M. M. LACROIX.
Hypéride. — *Discours*, par M. G. COLIN.
Saint Augustin. — *Confessions*, par M. de LABRIOLLE.
Hésiode, par M. P. MAZON.
Psellos. — *Chronographie*, par M. E. RENAULD.
Marc Aurèle. — *Pensées*, par M. TRANNOY.
Ésope. — *Fables*, par M. E. CHAMBRY.
Julien. — *Œuvres*, par M. BIDEZ.
Lysias, par MM. GERNET et BIZOS.
Saint-Cyprien. — *Correspondance*, par M. L. BAYARD.
Les Panégyriques Latins, par M. GALLETIER.

Tous ces volumes se vendent également reliés (toile souple, fers spéciaux)
 avec une augmentation de 5 francs.

114
5

334322

LaGr.Gr
K86t

Author Koster, W.J.W. (ed.)

Title Tractatus graeci de re metrica inediti.

DATE.

Oct 18/38

NAME OF BORROWER.

Prof Gilbert Wood

University of Toronto Library

**DO NOT
REMOVE
THE
CARD
FROM
THIS
POCKET**

Acme Library Card Pocket
LOWE-MARTIN CO. LIMITED

